

Giới thiệu Ân Nhân, Thỉnh Chỉ Giáo Nhiều Hơn

Truyện Ân Nhân, Thỉnh Chỉ Giáo Nhiều Hơn, chuyện nói về một cô nàng trông bề ngoài có vẻ rất bình thường nhưng bên trong cô có tính cách rất rụt rè và sợ sệt đối với người và đặc biệt hơn chính là đừng có ai hù cô.

Nếu như có một người nào đó cho dù lạ hay quen hù cô từ phía sau biết ba nhiều lần nhưng cô vẫn cứ sợ vẫn cứ không được bình tĩnh. Ngay cả người hù hay người bị hù thì đều sợ hãi với tính cách đó của cô, cho nên phương thức tốt nhất cùng nàng ở chung chính là duy trì khoảng cách.

Không nghĩ rằng, một năm một tháng một ngày nào đó, nàng lại ở trước mặt bao người nhảy vào trong lòng một đại nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Ân Nhân, Thỉnh Chỉ Giáo Nhiều Hơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Lầu hồng ly biệt bao ngao ngán Đèn hương ngập ngừng bên trướng gấm Ra cửa, bóng trăng tàn Từ biệt, lệ mỹ nhân Các vị hương thân đều yêu hồng mã, hôm nay là ngày thành hôn của cô gái thông minh nhất xứ Mạn La. Cô gái như kim hoa, chàng trai như hoa tuyết. Một người là ánh trăng, một người là ngôi sao của buổi đêm. Hai người thật sự là một đôi hạnh phúc, giống như cùng dòng chảy, ngày đêm cùng xướng ca hạnh phúc. Tiếng nhạc vang lên (những nhạc khí của tộc Ủy Ngột), chú rể được các bằng hữu của mình vây quanh, cao hứng phấn chấn hát vang bài hát “Đón người tân nương mới” trên đường đi đến nhà gái đón dâu. Ven đường còn không ngừng gia nhập thêm những người dân góp vui, tổ hợp thành một đội ngũ đón dâu siêu lớn. Đây là hôn lễ của vương tử Ủy Ngột tộc, tự nhiên so với hôn lễ của dân chúng bình thường náo nhiệt hơn nhiều, cơ hồ như bá tánh bình dân đều hoan hỉ tham dự hôn lễ hoàng tộc, đủ thấy hoàng tộc Ủy Ngột được dân chúng tôn sùng thế nào. Đội ngũ đón dâu rất cực cũng đi tới nhà gái, lập tức cửa lớn liền bị chặn, bị lấp, bị bịt lại, bên trong lớn tiếng tuyên bố người đến không có quà tặng liền không cho phép đội đón dâu đi qua. Sau khi nhận được quà, nhà gái mới để đội nghênh thân ra tiếp đón, thịnh tình chiêu đãi, sau đó trong nhà sẽ có nhảy múa tăng thêm không khí vui mừng. Ở Ủy Ngột tộc thì nghi thức hôn lễ được cử hành tại nhà gái, dưới sự chủ trì của Iman sẽ cử hành nghi thức tôn giáo “Ni tạp”, sau khi niệm hết 1 đoạn kinh Coran, người chủ trì đặc biệt hỏi chú rể cùng tân nương có hay không nguyện ý cùng đôi phương kết bầu bạn, chờ được câu trả lời khẳng định, Iman liền xuất ra 2 khối bánh có phết muối, thỉnh chú rể, tân nương ăn mỗi người một khối. Chạng vạng, tân nương trên mặt che kín bằng khăn voan, được đội đón dâu đưa lên xe ngựa, từ biệt cha mẹ, nhận lời chúc phúc của cha mẹ. Phụ thân tân nương liền ở trước mặt mọi người vì nữ nhi (con gái) cùng cầu nguyện chúc phúc, tân nương lúc này không biết là thật hay giả chảy xuống những giọt nước mắt lưu luyến, lúc này, nhóm tiểu tử sẽ xướng bài “Khuyến bảo”. Chớ khóc khóc, cô nương chớ khóc khóc, hôm nay là hôn lễ của cô, cô đã an cư ở kim hoa chói lọi tân phòng. Chớ khóc khóc, cô nương chớ khóc khóc, lúc này cô nên mừng rồi, cô cùng hùng ung tựa như tiểu hỏa nhi kết làm phu thê. Chớ khóc khóc, cô nương chớ khóc khóc, lúc này đúng là hôn lễ của cô, nam nhi anh tuấn kia đã thành tri kỷ của cô... Đội ngũ đón dâu cũng ca xướng lại, nhóm tiểu tử lại như cũ đánh nhạc cụ đi ở phía trước, chú rể cùng tân nương ngồi xe đi sau đó, đội ngũ đón dâu đi cuối cùng, toàn bộ quá trình đón dâu ngập tràn niềm hoan hỷ. Đội ngũ đón dâu vây quanh chú rể, tân nương tiến vào cửa nhà chú rể, người nhà đã châm một đồng lửa trước cửa. Người dẫn chương trình hươu lửa trên đầu tân nương ba vòng, sau cho tân nương đi một vòng quanh đồng lửa mới cho phép nàng vào cửa (để khu quỷ, trừ tà). Vào nhà, ngồi vào vị trí của mình xong, thanh niên nam nữ liền bắt đầu ca hát nhảy múa, tiến hành nghi thức cướp khăn che mặt tân nương, lúc này một người nhanh nhẹn nào đó thừa dịp nhảy múa sẽ lấy đi chiếc khăn của tân nương, tân nương sẽ đứng dậy hướng mọi người hành lễ, lúc này đương nhiên không thể thiếu một phen cười đùa náo loạn, cũng giống như Hán tộc nhào tân phòng vậy. Cuối cùng, tân nương tiến vào động phòng, khách nhân liền ngồi vào vị trí ăn hỷ yến. Hỷ yến xong, lại cử hành ca múa tiệc tối, mọi người đều tận tình ca hát nhảy múa, vui chơi. Cơ hồ mọi người đều vui chơi nhiệt tình, thẳng đến khuya mới lục đục ra về. Nhưng là một đêm này, tân nương còn đang si ngốc ở tân phòng chờ chú rể thì chú rể lại chạy đi tìm già Hãn phụ uống rượu giải sầu. “Ô Bù La, tân nương của ngươi còn đang đợi người a” Thổ Lỗ Phiên vương Ủy Ngột tộc Nhiều A Ba nhắc nhở nhi tử. Dùng sức lấy tay mở ra da mào cho hã giận, hậm hực uống cạn một bát rượu, Ô Bù La mới rầu rĩ nói: “Phụ vương, ngài vốn biết rõ, Tira Cổ Lệ không phải nữ nhân con muốn, người con muốn là Từ Nãi Dạ” Nhiều A Ba thờ dãi: “Ta biết, nhưng nàng là muội muội của ngươi a!” “Cũng không phải là thân muội muội (em gái ruột)!” Ô Bù La kháng nghị, dường như là thanh minh. “Đúng vậy, nàng thậm chí còn không phải là tộc nhân của Ủy Ngột tộc ta, nhưng ngươi phải biết rằng tương lai ngươi sẽ là người kế thừa vương vị, theo quy củ của Ủy Ngột tộc đại phi của ngươi chỉ có thể là tộc nhân của Ủy Ngột tộc mà thôi. Huống hồ...” Nhiều A Ba tự rót đầy bát rượu: “Nàng đã có vị hôn phu.” “Nhưng là nàng có thể thay đổi chủ ý a, không phải sao?” Ô Bù La phản bác. “Cho nên, thân sinh phụ thân của nàng mới nói phải chờ tới khi nàng đủ mười tám tuổi mới có thể mời nàng thành thân, cũng để cho nàng có cơ hội tự mình lựa chọn. Nếu nàng không thích vị hôn phu kia, hoặc là nàng thích người khác, nàng có thể danh chính ngôn thuận mà từ hôn, chuyện này đã sớm cùng đôi phương đàm luận tốt, không phải sao?” “Đúng là vậy, nhưng là...” Nhiều A Ba một bên xuyết rượu, một bên dò xét nhi tử: “Nàng thích người sao?” “Đương nhiên!” Ô Bù La tràn đầy tự tin gật đầu: “Nàng thích con!” “Đúng vậy! Chính là giống như thích một ca ca. Ngươi nghĩ rằng, nàng sẽ nguyện ý gả cho ca ca của mình sao?” Nhiều A Ba trào phúng hỏi. “Nàng... Nàng cũng biết chúng ta không phải thân huynh muội (anh em ruột) a!” Ô Bù La ấp úng cãi. Nhiều A Ba lắc đầu, cũng thờ dãi: “Quên đi, điều này không phải trọng điểm, hiện tại phiên toái lớn nhất chính là Ngũ vương tử của Ngõa Lạt tộc, hôm nay hân thông báo nói một tháng sau sẽ tới đón thú (cưới) Từ Nãi Dạ, cho nên, chúng ta phải mau chóng đem Từ Nãi Dạ đi. Vô luận nàng phải gả cho ai đều không sao cả, tuyệt đối không cho phép gả Từ Nãi Dạ công chúa bảo bối trân quý của Ủy Ngột tộc chúng ta cho cái tên Mã Cấp Tha tàn bạo kia!” Mã Cấp Tha là Ngũ vương tử của Ngõa Lạt tộc, diện mạo tuy đoan chính nhưng tính tình lại âm hiểm tàn bạo, đồn đại hãn có sở thích cưỡng ngược đãi, vừa lại còn là nhi tử được Ngõa Lạt vương sủng ái nhất. Ô Bù La trầm mặc trong chốc lát. “Điều này con biết.” “Cho nên, ta đã gửi thư cho vị hôn phu của nàng, kêu hãn trong vòng thời gian nửa năm phải qua đón Từ Nãi Dạ.” “Cái gì?” Ô Bù La phẫn nộ nhảy dựng lên kêu to, cái bàn đều thiếu chút nữa bị ném đi: “Phụ vương, người thông tri cho tên kia làm gì?” Hừ hừ, “Trừ bỏ đem nàng trở về Trung Nguyên, còn có chỗ nào là an toàn?” Nhiều A Ba lạnh lùng hỏi lại. “Này... nhưng là...” Nhiều A Ba lại thờ dãi: “Ô Bù La, ta biết con thực thích nàng, trên thực tế, ta cũng hy vọng nàng có thể vĩnh viễn lưu lại. Nhưng là...” Hãn nhủ mi suy nghĩ một chút: “Được rồi! Việc kia cứ như vậy đi! Ngươi hãy ở cùng tân nương từ bây giờ, bây giờ sau, ngươi liền mang Từ Nãi Dạ đến Trung Nguyên đi, nếu Từ Nãi Dạ thật sự không thích vị hôn phu của nàng, như vậy coi như thay nàng từ hôn, cũng thỉnh hãn hỗ trợ thay Từ Nãi Dạ tìm một nơi tạm thời an trú.” Phẫn nộ vừa mới kia bỗng nhiên tiêu thất, cứ như là giả vậy: “Không thành vấn đề!” Ô Bù La lập tức cao hứng phấn chấn. “Đề Mã Cấp Tha tiến

đến đón dâu thì ta sẽ nói cho hắn biết Từ Nãi Dạ bị vị hôn phu của nàng đón đi rồi, có lẽ hắn sẽ không dễ dàng liên tin tưởng lời ta nói, cho nên, chúng ta ít nhất phải đợi nửa năm, cũng có thể là một năm sau mới đón nàng về, đến lúc đó... Rồi nói sau!” Ô Bù La thoát nhìn càng vui vẻ: “Từ Nãi Dạ tuyệt đối sẽ không thích cái tên kia !” Nhiều A Ba hồ nghi, hơi hơi nheo đôi mắt lại: “Vi sao chứ?” “Bởi vì tên kia là một người Hán.” Ô Bù La cứ nhiên nói vậy. “Người Hán thì lại như thế nào?” Người Hán không phải người sao? “Người đã quên sao, phụ vương? Từ Nãi Dạ là gan nhỏ như vậy, nàng không phải đã nói nếu gà sẽ gà có người vừa dừng cầm, lại cường hãn để bảo hộ nàng sao?” “Ta không quên, cũng liên bởi vì nàng nhát gan, cho nên, nàng cũng vô cùng sợ hãi nam nhân cao lớn khổng lồ (ta nghĩ là đáng người to lớn, thô chứ hém phải người khổng lồ đâu).” “Bởi vậy mới nói nha!” Ô Bù La đắc ý mở miệng, “Người dừng cầm cường hãn, lại không quá mức cao lớn khổng lồ, người có thể tự hợp 2 loại tiêu chuẩn cũng không có nhiều, nhưng là... Hắc hắc hắc!” Hắn chia chia chính mình. “Người nhìn con đi, chẳng phải vô cùng phù hợp với điều kiện của nàng sao?” Nhiều A Ba cẩn thận tỉ mỉ quan sát nhĩ tử anh tuấn, uy vũ của mình một chút, gật gù: “Àn! Đích xác, tuy rằng cao lớn cường tráng, cũng không tính là khổng lồ, cũng thực có khí khái nam tử, chỉ tiếc ngũ quan có điểm tục tũn, lại không quá nhu hòa, bất quá cũng coi được...” “Uy uy uy! Cái gì coi cũng được?” Ô Bù La gân cổ kháng nghị: “Con cũng được coi là mỹ nam trong tộc nha!” Nhiều A Ba hí mắt liếc hắn: “Thì sao chứ? Người lại làm sao biết vị hôn phu của Từ Nãi Dạ sẽ không phù hợp của tiêu chuẩn nàng?” Mũi hừ một tiếng khinh miệt: “Cái kia còn phải nói sao?” Ô Bù La dùng giọng khinh thường nói tiếp: “Chúng ta không phải chưa từng nhìn qua người Hán trên chiến trường, bọn họ khi đánh giặc hoàn toàn chẳng có chút dũng mãnh như tinh tinh, chỉ giống gấu chó thôi, mặt mũi đẹp đẽ cũng chỉ biết tránh ở phía sau cùng nhận nhạo, mỗi lần đánh thắng không phải dựa vào người đồng, cũng là chiến thuật giáo hoạt, cái loại người như vậy Từ Nãi Dạ sẽ dễ mất sao?” “Đó là thành kiến của con thôi” Nhiều A Ba tiếp tục giáo: “Con nói đó chỉ là một số nhỏ người Hán, không thể đánh đồng vậy được” Ô Bù La không phục hừ lại một tiếng: “Tóm lại, Từ Nãi Dạ nhất định sẽ không vừa mắt cái tên kia, cho nên trên đường đưa nàng đi tìm vị hôn phu kia, con sẽ nghĩ cách thuyết phục nàng làm sủng phi của con, con tin tưởng nàng sẽ đồng ý!” “Nếu được vậy cũng tốt lắm, chẳng qua...” Sự tình thực sẽ thuận lợi vậy sao? ~~~~~ Toàn tộc Ủy Ngột từ cao tới thấp không ai là không biết Từ Nãi Dạ chính là người con được Thổ Lỗ Phiên vương nhận nuôi, cũng chẳng ai phản đối đưa nàng lên làm công chúa, bởi nàng vô cùng thiện lương yếu đuối, khiến người người thương tiếc. Vóc dáng nho nhỏ, khuôn mặt nho nhỏ, cái trán nho nhỏ, cái mũi nho nhỏ, đôi môi đỏ mọng nho nhỏ, hết thấy đều khéo léo là lút, chỉ có đôi mắt là to, cực đáng yêu; dáng vẻ nàng nhỏ nhắn xinh xắn, khi cười luôn ngấn một chút e lệ; nhìn qua thực ngọt ngào. Chẳng trách mỗi người nhìn nàng không tự chủ được chỉ muốn bảo vệ nàng, sủng ái nàng. Giống như con người nàng, lá gan của Từ Nãi Dạ cũng rất nhỏ, nói trên thì lá gan của nàng cũng lắm cũng chỉ to bằng con kiến mà thôi. Nàng chẳng những luôn dùng đôi mắt của mình khiếp đảm nhìn khắp nơi, vừa thấy có người liền chạy mất, hơn nữa, chỉ cần có người không cần thận hơi một chút đụng vào người nàng, nàng sẽ sợ hãi mà kêu lớn, lại chạy đi trốn tới chân trời góc bể. Cho dù là Thổ Lỗ Phiên vương người nuôi nàng lớn lên, hay là người anh luôn yêu thương nàng Ô Bù La cũng năm ba lần làm nàng sợ hãi, huống chi là những người khác. Có thể nói nàng sinh ra không phải như thế, nhìn nàng mỗi lần bị dọa hoảng sợ muốn chết, quả thực giống như là phạm nhân trốn truy nã bị đuổi giết đến cùng đường vậy. Nhưng mà, người trong tộc vẫn phi thương yêu thích nàng, cho nên, khi mọi người biết nàng phải rời khỏi thì vô cùng lưu luyến, nhưng vừa nghĩ đến Ngũ vương tử Ngổa Lạt tàn khốc kia, họ lại cảm thấy nàng tốt nhất mau mau rời đi, miễn cho mình bị cái tên súc sinh kia ngược đãi. Bởi vậy, Ô Bù La mới qua tân hôn có bảy ngày, liền mang theo nhân mã bảo hộ Từ Nãi Dạ công chúa đi Trung Nguyên. “Vương huynh vừa mới thành thân liền rời đi, chị dâu có thể hay không mất hứng?” Từ Nãi Dạ quan tâm hỏi. Ô Bù La vô tình nhún nhún vai: “Trước khi thành thân, ta đã nói với nàng ta, cuộc sống của ta thủy chung lấy muội làm trọng, nàng ta hẳn là sớm đã có giác ngộ, cho nên, muội không cần thay nàng lo lắng, nghĩ tới chuyện tình tương lai của muội mới là trọng yếu.” “Muội?” Từ Nãi Dạ nhíu nhíu mày một cái vội đi theo ở phía sau đại đội nhân mã: “tương lai gì vậy?” Tương lai gì sao? Hỏi ra những lời này, nàng rốt cuộc có biết hay không bọn họ hiện tại muốn đi đâu nha? “Ta là nói...” Ô Bù La dắt cương ngựa đến gần nàng một chút, đề thấp giọng nói: “Muội thật sự tính gả cho một nam nhân chưa từng gặp mặt sao?” Từ Nãi Dạ chần chờ một chút: “Nhưng là, đó là do thân sinh phụ thân của muội đã thay muội an bài rồi, không phải sao?” “Đúng vậy, nhưng phụ thân muội cũng nói qua, nếu muội không thích, tùy thời cũng có thể hủy bỏ cửa hôn sự này nha!” Xem nàng còn do dự, Ô Bù La càng thêm cố gắng địa muốn thuyết phục nàng: “Muội không phải luôn luôn đều rất sợ người sao? Đặc biệt người xa lạ, ngắm lại xem, Muội phải mất bao lâu để làm quen với một người xa lạ? Ngoài ra, người ta có phải hay không có kiên nhẫn chờ đợi muội đi quen thuộc hẳn?” Nghe vậy, Từ Nãi Dạ nhất thời bất an cắn môi dưới, Con ngựa của nàng dường như cũng cảm nhận sự bất an của nàng, cuốc bộ loạn hết cả lên. Tốt lắm, bất an đi! Cứ việc bất an đi! nhiều một chút rất tốt. Ô Bù La vừa thấy, liền âm thầm mừng rỡ không thôi: “Nói đi còn phải nói lại, muội từng đề cập qua hy vọng người kia là một người có thể bảo hộ cho muội, nhưng muội cũng đã gặp qua không ít người Hán, không phải sao? người Hán luôn có bộ dạng nhìn nguy hiểm muốn bỏ chạy, mà những người đó lại không có năng lực bảo hộ muội, vô luận là loại người như vậy muội vẫn có thể an tâm gả đi sao?” Từ Nãi Dạ rốt cuộc nâng mắt lên bắt lấy địa nhìn Ô Bù La: “Muội nên làm cái gì bây giờ?” “Yên tâm, vương huynh sẽ giúp muội.” Ô Bù La trong lòng mừng rỡ như điên, ở mặt ngoài lại vẫn là nghĩa bất dung từ mãnh liệt vỗ ngực: “Trước tiên muội cứ gặp người đó trước xem thử có sợ người ta hay không?” không cần phải nói, chỉ cần là người xa lạ, nàng khẳng định vừa thấy đã sợ muốn chết rồi! “Nếu như muội không thấy sợ hãi, ca ca sẽ giúp muội thử xem hắn có hay không năng lực bảo hộ cho muội...” Cái này càng không cần phải nói nữa, cho dù là Chiến thần, hẳn cũng sẽ không làm cho cái tên kia thông qua khảo nghiệm của hắn! “Nếu là đều không được, Từ Nãi Dạ, muội liền cùng vương huynh trở về đi! Vương huynh sẽ lấy muội làm sủng phi, yêu thương muội cả đời!” Đây mới là ý đồ đích thực của hắn. “Uy?” Từ Nãi Dạ vừa nghe, thoáng chốc kinh ngạc tròn tròn mắt: “Nhưng là... Nhưng là người là ca ca ta à!” “Không phải thân ca ca.” Ô Bù La kiên nhẫn địa nhắc nhở nàng, cũng thật cần thận vô vô tay tiếng. Kinh nghiệm của hắn là, nếu động tác quá nhanh, hoặc là lực đạo dẫn đó không đúng, chấp quá mạnh, cái miệng nhỏ này khẳng định hét lên một tiếng hú chết người, rồi sau đó nhanh như chớp biến mất không thấy tăm hơi. “Từ Nãi Dạ, nàng sẽ không sợ ta, đúng không?” Những lời này nói được thật sự không thể nào nắm chắc cảm giác. “Hơn nữa, nàng cũng biết ta có năng lực bảo hộ nàng, đúng không? Cho nên, đi theo bên người ta mới là an toàn nhất, đúng không? Đúng không? Đúng không?” Đúng không? Từ Nãi Dạ dẩy hẳn thu tay lại, cũng buồn rầu địa xem xét hắn. “Bất quá, nàng hiện tại không cần trả lời ngay,” Ô Bù La vội nói: “Nàng cứ từ từ suy nghĩ, chờ nàng nghĩ thông suốt mới quyết định đi” Từ Nãi Dạ cúi đầu không nói gì. Vương huynh nói tuy rằng đều là sự thật, nhưng là... Như vậy hình như không đúng lắm đi? Hoàng sa trực thượng bạch vân gian Nhất phiến cô thành vạn nhận san Khương địch hà tu oán dương liễu Xuân phong bất độ Ngọc Môn Quan dịch thơ: Cát vàng chảy thẳng vào mây trắng Một mảnh thành cô núi vạn trùng Sáo rộ trời chỉ lời oán Gió xuân đã bị Ngọc Môn phong Từ thời Hán Vũ đế ‘liệt tứ quận, theo hai quan’ tới nay, Ngọc Môn Quan này chính là một quan ải trọng yếu trên con đường tơ lụa huyền thoại, nơi đây có thể coi là cổng vào núi Trung Nguyên đến với Tây Vực, cũng là nơi tây thương (nhà buôn phương Tây) hành lữ và văn thân võ tướng qua lại thường xuyên. Bởi vậy, tuy đó chỉ là một khu vực nhỏ nhỏ với những con lạc đà chậm chạp, hàng ngày lại có rất nhiều người hô ngựa hí, thương đội tấp nập, sứ giả tới lui, cảnh tượng vô cùng phồn vinh. Nếu đi lên gò đất cao kia đưa mắt nhìn về phía xa, sẽ thấy được bốn phía trải rộng đều là đầm lầy, khe rãnh, rồi thì Trường Thành uốn lượn, khói lửa sừng sững, rồi thì hồ dương sâu thẳm, nước xanh biếc, rồi thì hồng liễu đua sắc, cỏ lau lay động, tất cả cảnh vật cùng hòa lẫn với Ngọc Môn quan oai hùng thực khiến người tán thưởng không thôi. Ở tại chỗ này, Mặc Kính Trúc cùng Thẩm Quan Đào đã đứng chờ suốt ba ngày, sau, Mặc Kính Trúc bèn quyết định tiếp tục đi về phía trước tiến thẳng vào Tây Vực, không phải hẳn không có kiên nhẫn chờ đợi, mà là... “Trước khi rời kinh thành, Tam sư muội đã nói qua, nếu ở tại chỗ này chờ ba ngày chưa gặp người đó, ta nhất định phải lập tức tiến vào Tây Vực, bởi vì nàng cần ta cứu trợ” (ai đã đọc bộ ‘Nương tử tình chi giáo nhiều hơn’ hẳn đã biết Cơ Hương Ngưng tình thông thuật số, nên mới dặn dò sư huynh như vậy ^^) “Nhưng mà chúng ta mới đến đây có vài ngày a” (Chỗ này chắc Quân Đào ca nói là 2 người đến sớm so với lịch hẹn á) “Vô luận chúng ta tới vào lúc nào đều giống nhau” “Thì ra là thế” Thẩm Quân Đào lầm bầm nói: “Quân Đào tưởng rằng đại gia ngài vô cùng kiên nhẫn bây giờ lại trở thành người vòng vo như vậy nha!” Mặc Kính Trúc mỉm cười: “Ta nghĩ người có tính kiên nhẫn là người mới đúng!” “Àn! Nói đúng a” việc nhân đức không nhường cho ai, Thẩm Quân Đào

lập tức mãnh liệt gắt đầu: ” Ở bên người Nhị gia tới thời khắc này mới rời đi, có thể thấy được Quân Đào nhẫn nại có bao nhiêu kiên cường a, quả thực là kiên cường dẻo dai nhất thế giới mà, Quân Đào cũng thực bội phục chính mình nha” (là bởi Nhị gia trong lời Quân Đào nói vốn là một khối băng a, cho nên theo ta thì Quân Đào đang tự bội phục khả năng chống lạnh vô cùng nhẫn nại của mình ^^) Mặc Kính Trúc bật cười: “Có khoa trương như vậy sao?” “Cũng không phải!” Thầm Quân Đào làm bộ vô hạn ủy khuất lắm lắm, nhưng lập tức liền đã cười cười, mắt lóe sáng lên: “Nhưng đi theo bên người Đại gia liền thoải mái hơn, Quân Đào thế nào cũng phải hảo hảo tự thưởng chính mình một chút!” Mặc Kính Trúc nhướng mày: “Điều này cũng khó nói, nếu đúng như lời Tam sư muội dự đoán, chuyện vui của chúng ta cũng không phải nhỏ đâu nha!” Ngần ngợ một hồi Thầm Quân Đào mới kinh ngạc nói: “Nhưng là chúng ta đi đón vị hôn thê của Đại gia ngài nha, còn có thể có việc gì vui nữa sao?” Mặc Kính Trúc trầm mặc nói: “Về sau sẽ nói cho người.” Thầm Quân Đào là người thông minh, lập tức hiểu được đây không phải chuyện hân có thể hỏi, lại cả lờ phất phơ nói: “Không quan hệ, chỉ cần không phải trông thấy vẻ mặt Diêm vương của Nhị gia, Quân Đào đã cảm thấy đủ thoải mái rồi. Lại nói, lần này phải cảm tạ Tứ tiểu thư cùng Tứ cô gia ban ân nha!” Lại nói đến phiên Thủy Tiên phải tiến cung trực vừa được nửa tháng, Dương Nhạn Nho (là chồng của Thủy Tiên, chuyện của hai người được viết trong truyện Tướng công, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn^^) cũng muốn ra kinh đi thăm tra một cái án của một người trong Hoàng tộc. Vì để Thủy Tiên yên tâm, Mặc Kính Trúc bèn sai Tà Lâm, Hữu Bảo đi theo bảo hộ Dương Nhạn Nho. Không ngờ, Dương Nhạn Nho vừa mới rời khỏi kinh thành được vài ngày, Mặc Kính Trúc liền nhận được cấp hàm thúc giục hân tới Tây Vực này, lúc ấy, hân định đi một mình, Cung Chấn Vũ (Nhị gia của Quân Đào ca đây a) lại lo lắng bèn để Thầm Quân Đào đi theo làm bạn bên người hân. “Là nhị đệ quá mức lo lắng.” Mặc Kính Trúc thần nhiên nói. “Đại gia đừng nói vậy” Thầm quân đào vội hỏi. “Nếu không, Quân Đào cũng không có cơ hội có được một chuyến du sơn ngoạn thủy đâu!” Mặc Kính Trúc cười: “Quân Đào, có đôi khi ta thật đúng là bội phục người, Nhị đệ kia tính tình cũng không phải là bình thường nha, người hầu hạ ở bên cạnh hân nhiều năm như vậy, cư nhiên còn có thể bảo trì tính tình lạc quan như thế, thực không hiểu được nên nói người tri ngộ, hay vẫn là tính tình nhà người thật sự tốt đấy?” “Sai, sai, sai!” Thầm Quân Đào lắc lắc ngón trỏ: “Đại gia, là nhẫn nại, là Quân Đào có tính nhẫn nại thật sự quá tốt... Không, không! Phải là quá vĩ đại!” Mặc Kính Trúc lại bật cười: “Đúng, đúng, Quân Đào, người thật sự rất vĩ đại, được chưa?” “Đó là đương nhiên!” Thầm Quân Đào ngao ngễ vỗ ngực “Hai từ đó là giành cho ta, chính là việc nhân đức nhất định không nhường ai” Mặc Kính Trúc lắc đầu không nói gì nữa. Thầm Quân Đào dò xét hân một hồi lâu sau, vẫn là nhin không được tò mò hỏi. “Bất quá nói trở về, Đại gia, nghe Nhị gia nói, cửu hôn sự này không giống như là lão gia hay là lão phu nhân vì ngài mà đề thân đi? “ Mặc Kính Trúc mỉm cười: “Ai nói không phải?” dừng bước, hân thực rõ ràng Thầm Quân Đào muốn biết đáp án bèn nói tiếp: “Chẳng qua, hôn sự này là do Hoàng thượng đề xuất trước, sau đó sư mẫu mới chọn trúng ta đến định cửa hôn nhân này” Lấp bắp kinh hãi: “... Là Hoàng Thượng?” Thầm quân đào kinh ngạc kinh hô. “Là Hoàng Thượng?” Sừng sốt trong chớp lát, Thầm Quân Đào đột nhiên bật thốt lên nói: “Không phải đâu! Hoàng Thượng cư nhiên kêu ngài hòa thân?” “Hòa thân?” Mặc Kính Trúc lại bật cười: “Đừng nói bậy, ta cũng không phải Vương Chiếu Quân, hòa cái gì thân chứ?” “Nhưng là...” “Tốt lắm, Quân Đào, đừng hỏi nữa, việc này để sau khi quay về kinh, người tự nhiên sẽ hiểu, lúc này không cần thắc mắc nữa, biết chưa?” Chử tử đều kêu hân đừng thắc mắc nữa, tiểu người hầu bé nhỏ không đáng kể như hân đương nhiên đành phải nghe lệnh im miệng nga! Cũng không được bao lâu, hân vẫn là nhin không được lại lớn tiếng kháng nghị. “Nhưng là Đại gia, Hoàng Thượng thế nhưng lại muốn ngài đi thú công chúa phiên bang, Quân Đào thật sự vì ngài thấy không đáng a!” Mặc Kính Trúc chính ra lại không chút nào thêm đề ý: “Nga! công chúa phiên bang lại có cái gì không đúng sao?” “Ai nha! Đại gia, ngài như thế nào nói như vậy?” Thầm Quân Đào tròn mắt, bộ dạng ngạc nhiên: “Là công chúa phiên bang a! là loại người không hiểu giáo hóa, không biết tục lệ, lại hung hăng, dã man, bá đạo, thô lỗ...” “Người là đang nói Tứ sư muội sao?” Mặc Kính Trúc đột nhiên nhẹ nhàng cắm vào một câu. Thầm Quân Đào ngăn người, tiện đà thất thanh cười to: “Đúng, đúng a, chính là cùng Tứ tiểu thư giống nhau, nguyên lai... nguyên lai hai bên đều giống nhau thôi! Kia... Vậy không kém!” “Đúng vậy!” Mặc Kính Trúc càng nói càng nhẹ. “Tứ sư muội nếu biết người lấy nàng cùng công chúa phiên bang so với, nàng nhất định sẽ thực ‘cao hứng’ nha.” Tiếng cười đột nhiên biến mất, Thầm Quân Đào vẻ mặt bỗng nhiên đại biến: “Không... không thế nào! Đại gia, ngài muốn nói cho Tứ tiểu thư?” “Người nói xem?” “Ta? Vô nghĩa, đương nhiên không cần a! Đại gia, thuộc hạ ba vợ bốn nàng hầu còn chưa thú (cười), ngũ tử lục nữ vẫn còn chưa sinh, còn không muốn chết a!” “Ba vợ bốn nàng hầu? Người thế nào cũng thật tham nha, Quân Đào!” “Có sao? Bằng không song thê tam thiếp cũng tốt lắm” “Song thê tam thiếp? Người thực ứng phó tới sao?” “Kia... Nhất thê nhị thiếp đi?” “Hai nữ nhân cãi nhau liền đủ bức điên người!” “Kia... Một cái nhỏ nhỏ, rất nhỏ rất nhỏ, phi thường phi thường nhỏ lão bà (Vợ)?” (Cò kè cả chuyện này aiz...) ~~~~~

Ô Bù La cảm thấy bọn họ đi vô thanh vô tức, Ngõa Lạt vương tử tuyệt đối sẽ không biết được, lại không nghĩ rằng mới vừa ly khai Hỏa Châu (nay là Thổ Lỗ Phiên) chưa được hai ngày, muội muội ruột của hân (của Ô Bù La á) A Bộ Na đã liền đuổi theo tới. “Muội tới làm cái gì?” Ô Bù La ngẩng đầu liền hỏi, ngữ khí thực không khách khí. A Bộ Na hé mắt trừng Từ Nãi Dạ, ánh mắt không chút thân thiện: “Ta hảo tâm đến cảnh báo các người cũng không được sao?” Nàng là một trong rất ít người của Ủy Ngột tộc luôn muốn đối địch với Từ Nãi Dạ, nguyên nhân rất đơn giản, nàng rõ ràng là con gái một, Từ Nãi Dạ kia lại nửa đường chạy tới đoạt đi sủng ái của phụ thân cùng ca ca đối với nàng, thậm chí ngay cả vị hôn phu của nàng Đóa Hoa Khâm đều vụng trộm thích Từ Nãi Dạ, cũng nói có chuyện có thể nhẫn, cũng có những chuyện không thể, ngay cả vị hôn phu của nàng đều phải “Tặng” đi, điều này hơi quá đáng! Ô Bù La hồ nghi nhìn Từ Nãi Dạ một chút, sau đó hướng A Bộ Na: “Cảnh báo chúng ta cái gì?” A Bộ Na lúc này mới nói vào trọng điểm: “Mã Cấp Tha đã phái người truy tới.” *Chấn động* “Hắn làm sao mà biết được?” Ô Bù La thốt ra hỏi. “Người đối với ta hung hăng cái gì? Cũng không phải ta nói cho hắn!” A Bộ Na bất mãn liếc ngang hân: “Là hân phái người giám thị Từ Nãi Dạ, cái kia không liên quan tới ta nha!” Ô Bù La nhủ mấy nghĩ: “Hắn biết chúng ta muốn đi đâu sao?” “Lùng Tây (nay là Cam Túc)!” *Cẩn thận* “Vô luận như thế nào, hiện giờ tình hình đã không kịp thay đổi rồi, hiện tại chúng ta chỉ có thể đi tới Thiên Sơn!” Ô Bù La quả quyết nói: “Nếu Mã Cấp Tha đã biết chúng ta muốn tới Lùng Tây, hân nhất định rất nhanh đuổi, trực tiếp một đi một đường kia, tuyệt sẽ không nghĩ tới chúng ta lại lướt qua Thiên Sơn.” Vì thế, bọn họ dứt khoát chuyển hướng tiến tới Thiên Sơn, hy vọng có thể đánh lạc hướng Mã Cấp Tha. Không ngờ hai ngày sau, khi bọn họ ở thôn Khuê Tô qua đêm thì A Bộ Na lại âm thầm đem Từ Nãi Dạ lừa đi ra ngoài, hơn nữa còn chuẩn bị đem nàng giao cho người Ngõa Lạt tộc đang chờ ở ngoài thôn, Từ Nãi Dạ chán kinh còn tưởng chính mình đang nằm mộng, một hồi ác mộng đi! “Vi cái gì? A Bộ Na, rốt cuộc là vì cái gì?” “Rất đơn giản, bởi vì ta hận người!” A Bộ Na oán hận nói: “Từ ngày đầu tiên khi người bắt đầu đi vào Ủy Ngột, phụ hân cùng vương huynh trong mắt cũng chỉ có người, mọi người yêu thích cũng là người, thậm chí ngay cả Đóa Hoa Khâm vừa lại cũng thích người! Đồng dạng...” Nàng cười lạnh: “Người không biết đi? Tira Cổ Lệ cũng chán ghét người, bởi vì vương huynh thích người, cho nên, chỉ cần có người, vương huynh trong mắt cũng sẽ không có nàng, bởi vậy, nàng liền vụng trộm đi mật cáo Mã Cấp Tha, muốn cho người gả cho hân, như vậy người liền vĩnh viễn đừng nghĩ quay trở lại Hỏa Châu!” Từ Nãi Dạ ngây dại, nàng biết A Bộ Na cùng Tira Cổ Lệ không thích nàng, lại không dự đoán được các nàng đã vậy còn quá hận nàng! Hơn nữa... Vương huynh thích nàng? Là loại thích nào chứ? Là cái loại thích nan bắt thành sao? Trời ạ, khó trách vương huynh nói muốn thú nàng làm sườn phi! “Hiện tại, người vẫn là ngoan ngoãn đi cùng bọn họ thôi!” A Bộ Na lạnh lùng nói: “Dù sao người đều phải gả cho người người thấy đáng sợ, chẳng thà gả cho Mã Cấp Tha, ít nhất người còn gặp qua hân hai, ba lượt rồi?” Trời ạ! Liền là vì đã gặp qua, mới càng cảm thấy đáng sợ nha! Từ Nãi Dạ vĩnh viễn không quên được Mã Cấp Tha trong ánh mắt kia là cổ tà khi vô tình, còn có tiếng cười của hân lãnh khốc cuồng bạo. mới chỉ nhìn thấy hân từ xa, nàng chẳng thà phải chạy đến núi lửa trốn đi hoảng chi là gả cho hân? Nàng tình nguyện chết! “Được, ta đây đem nàng giao cho các người” nói xong A Bộ Na vừa định đưa dây cương con ngựa mà Từ Nãi Dạ đang cười trao cho mấy người Ngõa Lạt tộc “Ta phải mau trở về, miễn cho vương huynh nghi ngờ” Lúc này, Từ Nãi Dạ đột nhiên làm chuyện khiến người khác không thể nào dự đoán được, ngay cả nàng cũng không có nghĩ ra—nàng không những không hét chói tai, mà lại bỗng nhiên một phen đoạt lấy dây cương, đồng thời hai chân thúc vào bụng ngựa, hét một tiếng. Con ngựa liền tung bốn vó chạy đi như điên, chỉ để lại một đám bụi mù đằng sau. Vài người há to mồm ngạc nhiên đã ăn đầy bụi, sững sờ, ngăn người một hồi lâu mới hồi phục, bởi vì bọn họ không có đoán được cái người luôn luôn nhát gan Từ Nãi Dạ kia

lại làm ra được loại sự tình này! Thật giống như là nhìn thấy con cá dùng chân đi trên mặt đất khiến người nào cũng không dám tin vậy. Ngay sau đó, A Bộ Na lập tức hồn hển tức giận rống to: “mấy người ngu ngốc này, còn đứng ở đây làm gì? Không mau đem nàng ta đuổi trở về! bằng không, không chỉ các người bị Mã Cấp Tha lột da, ngay cả ta đều húng không nổi tội nha” Trong chốc lát, mấy người Ngõa Lạt tộc nhân tiền đều đã truy đi rồi, chỉ còn lại A Bộ Na vẫn ở lại một mình oán giận nghiêng răng nghiêng lợi. Thật là một nữ nhân phiền toái, vì cái gì không có thể ngoan ngoãn gả cho Mã Cấp Tha đâu? ~~~~~ Cũng không hiểu được là vận khí tốt, hay là là không tốt, Từ Nãi Dạ mới giục ngựa chạy như điên không lâu, liền bởi vì quá mức kinh hoàng mà ngã xuống ngựa, lăn một đường thẳng vào bụi cỏ gần đó, mà con ngựa kia không hề để ý tới chủ tử ngây ngốc đã bị rớt lại vẫn tiếp tục lao về phía trước. Lúc Từ nãi Dạ vẫn còn ở trong bụi cỏ vuốt cái mông ê ẩm của mình, kiểm tra lại chân tay thân thể thì đột nhiên nghe thấy một trận tiếng vó ngựa đang lao tới, thăm dò nhìn lên, chỉ thấy dưới ánh trăng sáng ngời đám người Ngõa Lạt khi nãy vừa định bắt nàng mang về để nhốt chủ nhân đang chạy nhanh qua, nàng không khỏi trong lòng kinh hoàng không thôi. Hào... Nguy hiểm thật! Theo sau, nàng buồn rầu lo lắng một hồi lâu vẫn là quyết định nghĩ cách trở về tìm Ô Bù La, thỉnh hân mang nàng đi tìm vị hôn phu của nàng, bởi vì nàng quyết định phải gả cho vị hôn phu kia. Vô luận đối phương là hạng người gì, so với ở lại chỗ này làm cho Vương tâu cùng A Bộ Na thống hận, cũng so với gả cho Mã Cấp Tha đều tốt hơn? Vì thế, nhìn chung quanh mình một vòng sau, nàng liền theo hướng tự cho là đúng quay về đồ thượng đi đến. Tuy rằng bốn phía tối đen không một nhà ở, lại càng không có người nào, thỉnh thoảng còn xẹt qua vài tiếng động kỳ quái, vậy mà nàng lại không thấy sợ hãi chút nào. Có lẽ tất cả mọi người nghĩ đến nàng nhất gan thật sự không cứu chữa nổi, kỳ thật, nàng cũng có cái không sợ, không sợ tối, không sợ ám, cũng không sợ yêu ma, không sợ quỷ quái, càng không sợ độc xà mãnh thú, thậm chí không sợ chết, duy lại chỉ sợ hãi người, hơn nữa còn là sợ chết khiếp! Bởi vì trên thế giới này đáng sợ nhất không phải yêu ma quỷ quái hoặc ác điều dã thú, mà là người! Chỉ có con người mới có biện pháp làm cho một người khác sống không bằng chết! Nhưng là nàng đi rồi đi, đi rồi đi, thẳng đến sắc trời đã sáng lên, nàng rốt cục cảm thấy không đúng, cước bộ cũng chậm chậm ngừng lại. Nơi này... Là sao a? Cùng thời khắc đó, ở phía nam Thiên Sơn bên này hồ Đại Nam, Thảm Quân Đào đột nhiên bắt lấy Mặc Kính Trúc đang định tiếp tục đi, đồng thời dùng một loại ánh mắt ướt sũng biểu lộ vô hạn khát vọng mà nhìn hân. Bất quá, nếu đây là một tiểu cô nương thì thực hoàn hảo, nhưng mà hân lại là một đại nam nhân a, cho nên, cái bộ dáng kia thoát nhìn thật đúng là có điểm ghê tởm! Mặc Kính Trúc bắt giác âm thầm sợ run cả người: “Người làm chi?” “Đại gia, dừng một chút đi, chúng ta đi Minh Sa Sơn nghe một chút được không?” cả thanh âm đều có điểm ghê tởm! “Nghe?” “Đừng vậy! Đại gia, nghe nói Minh Sa Sơn phát ra kỳ diệu âm thanh nha!” “Người là nói, vì cho người nghe một chút tòa sơn kỳ quái phát ra kỳ quái âm thanh, cho nên chúng ta phải đặc biệt đi lướt qua Thiên Sơn đi?” “Đại gia, ta thề, cam đoan sẽ không trì hoãn bao nhiêu thời gian a!” Trời ạ! Hân không phải là định làm nũng đi? Mặc kính trúc không khỏi lại rung mình một cái. “Được rồi!” Để tránh Thảm Quân Đào tiếp tục dùng cái loại ánh mắt này nhìn đến hân phải nôn mửa, hân vẫn là ngoan ngoãn đáp ứng có vẻ tốt hơn a. Thảm Quân Đào vừa nghe, lập tức cao hứng phấn chấn xoay người bỏ chạy, ngay cả ngựa đều đã quên cưỡi, bộ dáng nhảy nhót y như một tiểu tử ham vui vậy. Mặc Kính Trúc không khỏi bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc là Thảm Quân Đào chịu ở được cùng Cung Chấn Vũ xấu tính, hay vẫn là Cung Chấn Vũ chịu ở được với Thảm Quân Đào quái tính đây? Đành vậy, nếu là thi triển hết khinh công, hay phi kỵ mã, lướt qua một ngọn núi đích xác không cần tiêu phí bao nhiêu thời gian. Thật lạ lùng, phía bắc của Thiên Sơn từ đỉnh núi đến chân núi vì có sự sai biệt nhiệt độ cho nên cảnh sắc cũng biến hóa theo, làm cho bọn họ một hơi thường hết xuân hạ thu đông bốn mùa cảm thụ. Không cần bao lâu, bọn họ liền đã xuyên qua cổng bắc của Thiên Sơn. Đó là một tòa Thiên Sơn hạp khẩu (bắc khẩu), ba mặt núi non trùng điệp, một phía giáp với Lâm Hải Thương Mang. Qua khỏi hạp khẩu hiện ra chính là thảo nguyên rộng lớn, với màu xanh mát của đồng cỏ, màu vàng của hoa cải dầu cùng những loài hoa đại khác, bầy dê với những bộ lông phiêu động tựa mây trắng (ta tự hỏi có phải là cừu không>”

Bạn đang đọc truyện *Án Nhân, Thỉnh Chi Giáo Nhiều Hơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Búi tóc buồn xuân lược biếng cái Gió chiều đình viện chớm rơi mai Ấng mây lơ lửng nguyệt chơi vui Thụy nảo lò hun hương phảng phất Lưu tô mản rù chi hồng tươi Thông tê xua lạnh có còn hơi? “Bọn họ... bọn họ muốn bắt ta đi gả cho một người nam nhân cực đáng sợ, nhưng là...” Từ Nãi Dạ ủy khuất nói càng lúc càng nhỏ “Nhưng là ta chỉ muốn để ca ca mang ta đi tìm vị hôn phu của ta thôi! Nhưng là... nhưng là muội muội của ta nói, ta phải gả cho cái tên nam nhân đáng sợ kia, cho nên... cho nên không thể gả cho ca ca ta, bởi vậy... bởi vậy...” Nàng rốt cuộc đang nói cái gì nha? Hai nam nhân về mặt đồng dạng hoang mang mờ mịt nhìn nhau. Cái gì nhưng là, nhưng là, cho nên, bởi vậy, nào là nam nhân đáng sợ, lại là vị hôn phu, lại là muội muội, cuối cùng còn... Di? Tộc Ủy Ngột có thể để huynh muội lập gia đình sao? Cái kia chẳng phải là loạn luân sao? “Được rồi! vậy cô nương có biết lệnh huynh hiện tại ở nơi nào không?” “Không biết.” Mặc Kính Trúc nhíu mày: “Vậy còn vị hôn phu ở nơi nào, cô nương biết không?” “Ca ca không nói cho ta biết.” Hai hàng lông mày càng khóa chặt: “Vậy nhà nàng ở nơi nào, cái này hân là biết đi?” Mặc Kính Trúc vẫn kiên nhẫn hỏi lại. Không nghĩ tới Từ Nãi Dạ chợt ủy khuất, hốc mắt cũng đỏ lên: “Đương nhiên biết, nhưng là... nhưng là chị dâu nói không muốn ta trở về nữa” Hai nam nhân lại lần nữa hai mặt nhìn nhau. Bọn họ không phải là nhất được một cái đại phiền toái đi? Mặc Kính Trúc bắt giác thấy phức tạp xoa xoa chớp mũi, rồi lại cúi đầu nhìn khuôn mặt non nớt kia. Nàng rất đẹp, không giống vẻ cao nhã đoan trang của Cơ Hương Ngưng, cũng không như Đồng Nhạc Nhạc (vợ của Cung Chấn Vũ, truyện của 2 người này được kể trong bộ ‘Đại hiệp, thỉnh chi giáo nhiều hơn’) trong sáng lượng lệ, lại càng không như Thủy Tiên cuồng dã, táo bạo. Mà nàng có một vẻ hàm súc, e lệ, khiến người không nhìn được muốn đặt vào lòng bàn tay mà thương tiếc. Cho nên giờ phút này mặc dù trong lòng hân biết rõ nên cùng nàng bảo trì khoảng cách nhưng lại không không chế được trái tim mà cự tuyệt sự nhờ cậy của nàng. Thờ dài, hân vẫn là lặng lẽ khẽ đẩy nhẹ nàng ra một chút, nhưng vẫn tùy ý để nàng nắm lấy vạt áo mình. “Cô nương, như vậy chúng ta vẫn nên nghĩ cách đi tìm lệnh huynh” “Hào! Nhưng là...” Từ Nãi Dạ cúi đầu nói nhỏ: “Đi đâu tìm đây?” Mặc Kính Trúc dờ khóc dờ cười: “Cái này... Cô nương, cái này phải dựa vào nàng thôi, như là các người dừng lại tại địa điểm nào?” “Dừng lại hả?” Từ Nãi Dạ trầm ngâm: “Chúng ta dừng nghỉ từ hôm qua, nhưng là cái thôn kia thật nhỏ, ta cũng không biết tên của nó a” “Được rồi! như vậy nàng còn nhớ từng dừng lại ở nơi nào trước đó không?” Từ Nãi Dạ thoáng suy nghĩ một chút: “A, đúng rồi, thai Thất Khắc, chúng ta ở thai Thất Khắc có dừng lại một chút” Nhẹ nhàng vuốt cằm: “Chúng ta đi tới thai Thất Khắc đi, tại hạ nghĩ lệnh huynh nếu tìm khắp nơi không thấy cô nương, hân là sẽ quay lại đường cũ để tìm” Mặc Kính Trúc nói. Từ Nãi Dạ nhu thuận gật đầu: “Hào, đều nghe lời người” “Đều nghe hân? Nga... Lời này có điểm lỗi trong lời nói; lỗi ngôn ngữ, bất quá...” “Như vậy, cô nương, tại hạ nên xưng hô như thế nào với cô nương?” “Di? A! Thực xin lỗi, thực xin lỗi,” Từ Nãi Dạ như ở trong mộng mới tỉnh, vẻ mặt hồ thẹn liên tục giải thích không thôi: “Ân nhân, ta thật hồ đồ, ngay cả tên còn chưa có nói cho ân nhân, ta...” Ân nhân?! Mặc Kính Trúc nghe được cảm thấy không thích hợp, vội nói: “Cô nương, tại hạ không dám nhận, vẫn là...” “Nhưng

là ân nhân đã cứu ta a!” Chưa đợi hẳn nói xong, Từ Nãi Dạ liền kháng nghị: “Nếu không phải nhờ có ân nhân, ta đã sớm bị đám người Ngõa Lạt đó bắt đi!” “Cái này... Cô nương, cái này thật sự không tính là cái gì ân, tại hạ cũng chỉ là tình cờ trên đường đi qua nơi đây, may mắn gặp dịp thôi, cô nương không cần để ở trong lòng.” Hẳn nói cứ nói, Từ Nãi Dạ vẫn là kiên trì. “Mặc kệ huynh là có ý, hay là vô tình, huynh thật sự là ân nhân đã cứu ta!” “Không, cô nương, cái này thật sự chỉ là tại hạ tùy tiện nhắc tay chỉ lao mà thôi, cho nên cô nương không cần...” “Là ân nhân!” Từ Nãi Dạ có điểm nổi nóng. Người này thực ngoan cố a! Rõ ràng chính là ân nhân! Vì cái gì không chịu thừa nhận chứ? Thừa nhận thì sẽ chịu thiệt sao? “Aiz, cô nương, tại hạ thật sự chẳng qua là...” “Là ân nhân!” Từ Nãi Dạ đột nhiên lớn tiếng lên, chẳng những ngữ khí cực kỳ oán giận, thậm chí còn một bộ đã muốn chuẩn bị tốt sẵn sàng cùng hẳn tranh cãi ba ngày ba đêm. Thật sự là ân nhân sao? Xem bộ dáng này của nàng, còn giống cừu nhân hơn. Mặc Kính Trúc không khỏi ngẩn ngơ, tiện đà than nhẹ: “Được rồi! Ân nhân thì ân nhân, tùy tiện cô nương.” Hẳn bắt đầu đi lăm bằm nói. Tuy rằng một bên Thẩm Quân Đào đã cười đến thực quý dị, ánh mắt càng mập mờ, ẩn ý, nhưng hẳn không muốn biến loại việc nhỏ này tiếp tục bùng nổ lên như vậy a. Nghe vậy, Từ Nãi Dạ lập tức nở một nụ cười vui vẻ, cười đến hão ngọt ngào, ngọt ngào tới mức làm cho Mặc Kính Trúc càng vô lực cự tuyệt nàng “Ân! Chuyện kia vậy hiện tại ta nên cho người biết tên của ta, ta gọi là...” khi nàng mới nói tới đây, còn chưa có vào trọng điểm, Mặc Kính Trúc đột nhiên nghiêm mặt nhìn phía mấy người Ngõa Lạt vừa mới xuất hiện. “Chớ có lên tiếng!” “Sá?” Từ Nãi Dạ nhìn xem trong lòng giắt mình, mặt cũng trắng bệch, nhưng kỳ quái là, nàng cũng không có sợ tới mức thét chói tai chạy đi, ngược lại càng dùng lực nắm lấy vạt áo của hẳn. “Sao... Như thế nào?” “Lại có người đến!” “Đi? Sá a” một tiếng thét chói tai, Từ Nãi Dạ lập tức lại tiến vào trong lòng Mặc Kính Trúc: “Không cần! Không cần, oa, bọn họ lại muốn tới bắt ta! Bọn họ lại muốn tới bắt ta nha!” “Không cần sợ, cô nương” Mặc Kính Trúc một tay nắm lấy nàng, tay phải nắm lấy kiếm tại bên người, chuẩn bị tùy thời đều có thể ra chiêu đánh trả: “Ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn nàng.” Lúc này không cần hẳn hống, Từ Nãi Dạ lập tức liền định chỉ bệnh tâm thần thét chói tai, nhưng vẫn không rời khỏi trong lòng hẳn: “thật...?” lại ngược đời mắt to sợ hãi nhìn lên: “Thật vậy chẳng?” “Ta thì!” Đang khi nói chuyện, đằng xa kia quả nhiên chạy tới mấy thớt ngựa, làm người ta ngoài ý muốn là, kỵ sĩ khi vừa nhìn thấy bọn họ, liền rút ra giọng quang quác quang quác rống giận: “Hỗn đản đáng đồ từ (dê cù ^^), còn không mau thả muối muối ta ra!” Đi? Hỗn đản đáng đồ từ? Hẳn sao? Còn có, muối muối? Ai là muối muối? Chẳng lẽ là... Mặc Kính Trúc cảm thấy hồ nghi, tiện đà nhìn lại kỵ sĩ phục sức quần áo kia, lập tức đã hiểu rõ thân phận đối phương. “Cô nương, Ca ca nàng tìm đến!” “Ai? Thật sự?” Từ Nãi Dạ nhất thời kinh hi xoay đầu: “A, là thật nha!” Càng kỳ quái là nàng lại vẫn chui trong lòng Mặc Kính Trúc, không có vui mừng nghênh hướng thân nhân mà nàng quen thuộc nhất kia. Có lẽ nàng gần đây đã cảm thấy vẫn là trong lòng Mặc Kính Trúc an toàn nhất đi! Nhưng điểm này xem ở trong mắt Ô Bồi La, liền biến thành nỗi khổ đáng đồ từ không biết biết xấu hổ đang bắt cóc Từ Nãi Dạ, hẳn nhất thời nổi giận lôi đình, ngay cả quý cù xuống ngựa đều tính lược, trực tiếp còn đang trên lưng ngựa đã tức giận quát to một tiếng, huy đao đánh về phía Mặc Kính Trúc. Mà Mặc Kính Trúc nhìn chỉ thăm than: người này thật đúng là gấp gáp. Trên mặt vẫn như cũ trấn định như hằng, ngay cả lông mày cũng không động một chút. Chưa kịp làm gì Từ Nãi Dạ đã giành trước một tiếng thét kinh hãi, đồng thời vội vàng dang tay che ở phía trước Mặc Kính Trúc. “Vương huynh, người điên rồi, hẳn là của ân nhân ta a!” Lớn hơn nữa một tiếng thét kinh hãi, Ô Bồi La luống cuống tay chân thu đao lại, kém một ít sẽ đem Từ Nãi Dạ chém thành Không Đầu Dạ rồi; sau khi rơi xuống đất, cước bộ vẫn còn chút lảo đảo lung lay vài bước mới đứng vững, mãnh liệt liếc mắt một cái, nhìn hẳn lúc này thực giống như sai nhịp khiêu vũ vậy, cực buồn cười. “Muội...muội mới điên rồi” hẳn rống giận: “Ta thiếu chút nữa chém trúng đầu muối đó, muối có biết không vậy?” Đôi môi nhỏ nhỏ đỏ mọng chu ra: “Là vương huynh không đúng, người ta là ân nhân của ta a! người làm chi lấy đao chém người ta?” Từ Nãi Dạ lớn tiếng kháng nghị. Thực quá đáng, chém người còn dám kêu lớn tiếng như vậy! “Ân nhân?” Ô Bồi La hơi hơi sừng sốt, lập tức khinh miệt liếc mắt nhìn Mặc Kính Trúc đang đứng phía sau Từ Nãi Dạ: “Ân nhân cái gì chứ?” Liếc mắt một cái, không phải chỉ là hai cái bình thường thư sinh người Hán hay sao, ừ thì nhìn xương cốt có vẻ dẻo dai, ngũ quan cũng tuấn tú, nhưng nhìn thế nào cũng không ra họ làm được chuyện gì đại ân a? Hay Từ Nãi Dạ hướng bọn họ mượn chút bạc, vòng vo một hồi không cần thận đem chính nàng bán đi rồi? “Vương huynh không nhìn thấy sao?” Từ Nãi Dạ chia chia tay: “Nếu không có ân nhân đúng lúc cứu, ta thiếu chút nữa đã bị những người này bắt đi nha!” Rốt cục cũng chú ý tới đám hôn binh Ngõa Lạt, Ô Bồi La kinh ngạc sừng sốt một lát, rồi sau đó đảo mắt hướng Mặc Kính Trúc cùng Thẩm Quân Đào qua lại đánh giá. “Là bọn hắn đánh bất tỉnh đám binh Ngõa Lạt này cứu muối?” “Chính là a!” Cái này quả thực ngoài ý liệu, có lẽ hai người Hán này có luyện qua mấy kỹ năng phòng thân? Bất quá... “Hắn làm gì cứ ôm lấy muối vậy?” “Không phải!” Từ Nãi Dạ quả quyết phủ nhận: “Là ta ôm hẳn! Người ta nghĩ đến lại có người muốn tới bắt, sợ quá nên trốn trong lòng hẳn thôi!” Trong lòng trầm xuống, Ô Bồi La lập tức cảm thấy có cái gì không đúng. Từ Nãi Dạ luôn luôn sợ hãi người đến thái quá, đừng nói là người xa lạ, cho dù là hẳn-ca ca của nàng cũng chưa từng được nàng trốn ở trong lòng khi sợ hãi để tìm kiếm che chở, thậm chí đôi khi còn có thể vì hẳn mà bị dọa sợ tới mức thét chói tai chạy mất. Vậy mà trước người ‘ân nhân’ này, nàng cứ nhiên quên mất hết thảy trốn vào trong lòng, thậm chí nhìn thấy ‘ca ca yêu quý’ đến đây rồi vẫn còn luyến tiếc chưa rời đi. Hơn nữa, trừ bỏ những khi hét chói tai, nàng cũng chưa từng lớn tiếng nói chuyện, cũng không thấy tranh luận qua, thậm chí là một chút ý thức phản kháng cũng chưa từng có, lúc này nàng lại cứ nhiên vì một người xa lạ mà kiên quyết kháng nghị, tranh luận, thậm chí là trách cứ hẳn! Hôm nay mặt trời lặn hướng đông sao? Trực giác nhắc nhở hẳn, nếu không nhanh chóng đem Từ Nãi Dạ cùng với vị ân nhân kia tách ra, tương lai không xa, hẳn khẳng định phải nhảy vào thiên trì tìm chết! “Hào! ta hiểu rồi.” không lãng phí thời gian tranh cãi cùng Từ Nãi Dạ nữa, Ô Bồi La thò lỗ túm lấy nàng, Từ Nãi Dạ lập tức phản xạ phát ra một tiếng thét chói tai khủng bố, sợ tới mức run lên, lá gan suýt chút cũng rụng mất. Không đề ý đến sự kháng cự kia, Ô Bồi La kiên quyết tha nàng đến bên cạnh mình, đồng thời hướng Mặc Kính Trúc gật gật đầu: “Như vậy, cảm tạ ân nhân công tử!” không đợi Mặc Kính Trúc đáp lời, hẳn đã lôi kéo Từ Nãi Dạ xoay người bước đi: “Tốt lắm, chúng ta nhanh rời khỏi đây, miễn cho người Ngõa Lạt đuổi theo!” “Â? Nhưng là...” ân nhân phải làm sao bây giờ? “Vương huynh, người ta còn chưa có nói cho hẳn tên của ta, cũng còn chưa có hỏi tên của hẳn nha!” Xem đi, lại kháng nghị rồi! “Không cần, về sau cũng không có cơ hội gặp lại, tranh cãi cái gì họ, báo cái gì danh? Quả thực là làm điều thừa mà!” Ô Bồi La nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Vương huynh, không thể làm vậy được” Từ Nãi Dạ một bên kháng nghị, một bên vẫn lưu luyến không rời ngoái đầu lại: “Người ta đã cứu ta nha, cứ như vậy một câu liền giải quyết sao?” Nghe đi, lại chỉ trích hẳn! “Chuyện kia về sau gặp lại sẽ tính, hiện tại an toàn của muối quan trọng hơn” Ô Bồi La lớn tiếng nói: “Vi tìm muối, ta đã đem nhân mã tất cả đều phân tán đi, lúc này nếu gặp phải Mã Cấp Tha, chúng ta vài người như vậy không thể làm gì được” “Nhưng là...” Xem đi, còn muốn tranh luận! “Không có nhưng là!” Ô Bồi La thờ phỉ phỉ nói, nâng nàng lên ngựa, chính mình cũng nhảy lên một con. Cho tới bây giờ không ai có thể cùng nàng cười chung một con ngựa, bởi nàng vẫn sợ đến phát run, lắc đến người ngồi phía sau cũng theo bị lắc theo nàng, kết quả hai người cùng mất thăng bằng ngã xuống ngựa mới thôi. “Được rồi, mọi người quay về thôn Khuê Tô tập hợp” Vì thế, sau một tiếng hét to, mấy thớt ngựa nhanh chóng biến mất trước mắt Mặc Kính Trúc, một trận kéo đến, lại một trận rời đi tựa như một cơn gió, để lại một chút nghi hoặc. Mặc Kính Trúc cùng Thẩm Quân Đào không khỏi hai mặt nhìn nhau, không hẹn mà cùng có cảm giác khó hiểu. Rốt cục đây là cái tình huống gì a? Sau một lúc lâu, Thẩm Quân Đào mới nhún nhún vai, dường như chưa từng có việc gì xảy ra, tiếp tục hướng Minh Sa Sơn mà đi đến. Hẳn đương nhiên sẽ không đề vì loại chuyện nhỏ này mà sinh khí, nếu không hẳn nào có tư cách ở bên người Nhị gia lác lác lâu như vậy? Hẳn hiện tại thậm chí muốn đi nghe một chút xem rốt cuộc Minh Sa Sơn ‘nói’ những gì, ảo tưởng sẽ được tiết lộ một chút bí mật cổ xưa, thí dụ như nói ra chỗ nào có giấu bảo tàng tình tình gì đó... Về phần Mặc Kính Trúc vẫn trầm ngâm nhìn hướng Từ Nãi Dạ biến mất hồi lâu mới xoay người bước chậm theo sau Thẩm Quân Đào. Không nghĩ tới còn chưa đuổi kịp Thẩm Quân Đào đã lại nghe thấy tiếng vó ngựa chạy lại, hơn nữa lại chạy rất gấp, vừa nghe liền biết là chạy nạn. Hẳn quay người, quả nhiên là Từ Nãi Dạ đang cười ngựa chạy thẳng đến đây, gần lại, liền nghe thấy tiếng nàng khóc cùng gào to: “Ca ca nói hẳn sẽ ngăn trở bọn họ, kêu ta đi trốn, nhưng là ca ca hẳn...ca ca hẳn...” Câu nói chẳng có đầu chẳng có đuôi, giống như muốn khảo nghiệm trí lực người khác vậy. Nhưng Mặc Kính Trúc vừa nghe đã liền biết, không cần chờ, hẳn lập tức phi thân ngồi xuống sau lưng nàng, giục ngựa rời đi, đồng thời bỏ lại một câu. “Quân Đào, cùng đi!” “vâng, đại gia!” Vâng, vâng, ngài cười ngựa, ta phải chạy theo! Tại nơi kia, Ô Bồi La cùng ít ỏi mấy tộc nhân đang chặn đường hai mươi mấy người Ngõa Lạt, cầm đầu chính là Ngũ vương tử Ngõa Lạt quốc Mã Cấp

Tha. Tên kia tuy rằng nhìn thế nào cũng thực anh tuấn, nhưng cũng thực tà ác, hơn nữa lại vô cùng ngạo mạn, luôn có vẻ mặt xem thường người khác. “Thông minh thì hãy ngoan ngoãn đem công chúa Từ Nãi Dạ giao cho ta, như vậy ta còn thừa nhận ngươi là anh vợ, nếu không đừng trách ta trở mặt vô tình” “Ngươi nằm mơ!” Ô Bù La gầm nhẹ. “Vị cái gì? Tốt xấu gì ta cũng là Ngũ vương tử Ngõa Lạt nha! Tương lai kế thừa vương vị tuy rằng không phải ta, nhưng người phụ vương thương yêu nhất cũng chính là ta!” “Vậy thì sao?” Ô Bù La cười nhạt nói: “Ngươi thế nhưng lại có tính ngược đãi cuồng biến thái, cần bản ngay cả một sợi tóc của Từ Nãi Dạ cũng chưa có tư cách đụng tới!” “Phải không?” Ô Bù La mắng khó nghe, Mã Cấp Tha rốt cục bắt đầu đại biến sắc mặt: “Ngươi thật sự không lo lắng sao? Phải biết rằng, Ngõa Lạt cùng Uy Ngột từ trước đến nay luôn luôn chung sống hòa bình, chẳng lẽ ngươi thật sự nguyện ý phá hư hòa bình hai nước chỉ vì che chở một tiểu công chúa bé nhỏ không đáng kể đến kia sao?” “Từ Nãi Dạ là muội muội của ta!” Ô Bù La rống giận: “Ta dù chết cũng sẽ không đem nàng giao cho ngươi, nếu không ta còn xứng là nam nhân sao?” “Một khi đã như vậy...” Mã Cấp Tha cười lạnh: “... Vậy ngươi đi chết đi!” Dứt lời, vừa định hạ lệnh sát phạt, khóe mắt hắn đã nhìn thấy Từ Nãi Dạ cười ngượng đang quay trở lại, hắn bất giác nở nụ cười hài lòng: “Công chúa là một người rất thông minh” Ô Bù La nghe vậy cả kinh, quay đầu nhìn lại, không khỏi hồn hên mãnh liệt giờ chân chạy tới gần nàng rống giận: “Ngươi ngu ngốc sao? Quay trở lại làm gì?” “Ta, ta, ta...” Quay mắt vùng trộm dò xét Mặc Kính Trúc đứng sau, Từ Nãi Dạ ngập ngừng không biết nên giải thích như thế nào mới tốt. Nàng có thể nói nàng theo bản năng tin tưởng vị ân nhân xa lạ này sao? Không cần Mã Cấp Tha động thủ, ca ca nàng khẳng định sẽ bị tức chết tại chỗ! Mặc Kính Trúc liếc mắt đã thấy rõ tình thế, hắn hướng Thẩm Quân Đào vừa chạy đến hạ mệnh lệnh: “Quân Đào, trước trước lấy binh khí của bọn họ!” “Vâng, Đại gia!” Mọi người ở đây chưa kịp để ý đến hàm ý câu đối thoại trên, đã thấy Thẩm Quân Đào phi thân hướng Mã Cấp Tha, chỉ nghe được vài tiếng kinh hô, Thẩm Quân Đào dĩ nhiên quay trở lại giữ ngựa, keng, keng... keng một đồng lớn đao kiếm chất thành đồng bên cạnh. “Thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh!” Thẩm Quân Đào tiêu sái khom người nói, mặt không đỏ, khí không suyễn, coi như chỉ như đi dạo phố trở về mà thôi. “Tốt lắm” Ôm tay áo vung lên, Mặc Kính Trúc nhanh nhẹn phi thân xuống đất, rồi chậm rãi giúp đỡ Từ Nãi Dạ xuống ngựa, sau đó mới xoay người lại, trầm ổn nhìn về mặt kinh sợ của Mã Cấp Tha: “Hiện tại, các hạ còn tính làm cái gì sao?” Mã Cấp Tha mãnh liệt cắn răng một cái: “Ngươi là ai?” Mặc Kính Trúc hơi hơi vuốt cằm: “Mặc kính trúc.” Người hỏi chưa có phản ứng gì, ngược lại Ô Bù La cùng Từ Nãi Dạ không hẹn mà cùng rên một tiếng kinh ngạc. Rõ ràng tình huống đã rất khó coi, nhưng vẫn không chịu bỏ qua tư thái cao ngạo, Mã Cấp Tha không nói thêm chuyện núi cao sông dài linh tính gì nữa, chỉ trực tiếp bỏ lại một câu “Ngaoan” “Các Ngươi nhớ kỹ cho ta, lần sau ta sẽ không khinh địch như vậy mà bỏ qua nữa!” sau mới chật vật đem người rời đi. Nguyên lai hắn cũng rất sợ chết. Mã Cấp Tha vừa mới đi, Từ Nãi Dạ liền hưng phấn túm lấy vạt áo Mặc Kính Trúc: “Ân nhân tên là Mặc Kính Trúc?” “Đúng vậy, cô nương” “Từ kinh thành đến?” Mặc Kính Trúc có chút kinh ngạc: “Đúng vậy, cô nương” “Đền Tây Vực tìm người?” Càng kinh ngạc: “Cũng không sai, cô nương” “Tìm công chúa Từ Nãi Dạ của Uy Ngột tộc?” “Cô nương làm sao lại biết?” Mặc Kính Trúc kinh ngạc hỏi lại. Từ Nãi Dạ nở nụ cười, vừa vui mừng vừa thẹn nói: “Bởi vì ta chính là Từ Nãi Dạ” “Đi? Có nương chính là...” Mặc Kính Trúc ngây dại. “Từ Nãi Dạ công chúa?” Từ Nãi Dạ nhẹ nhàng gật đầu: “Ca ca muốn mang ta tới tìm người” Thịch... trái tim loạn nhịp trong chốc lát, Mặc Kính Trúc mới nhẹ giọng nói: “Quả thực không ngờ”. Chả trách Tam sư muội dẫn hắn trực tiếp xông vào Tây Vực, nguyên lai để cứu vớt nàng một nạn này. “Như vậy... Công chúa đã biết ta là ai?” Ngượng ngùng cúi đầu: “Biết” Từ Nãi Dạ đáp ứng, ngay cả hai bên tai đều đã đỏ ửng: “Là vị hôn phu của Từ Nãi Dạ ta” “Kia...” Mặc Kính Trúc chỉ có thể nhìn thấy đỉnh chiếc mũ tinh xảo đáng yêu của nàng: “Công chúa không phản đối?” những lời này nhất định phải hỏi. Lập tức ngẩng mặt lên: “Ta vì cái gì phản đối?” Từ Nãi Dạ trừng lớn mắt kích động nói, ngay cả giọng nói trong phút chốc đã vút cao, vừa vặn nói xong liền “A!” một tiếng, nàng đang nói gì nha, không khỏi lại mặt đỏ, đầu lại rớt trở về: “Àch... ta... ý của ta là nói, ta không... không phản đối.” Lúc này thanh âm đã muốn hạ thấp cơ hồ không thể nghe được nữa. Nàng nói xong rồi xấu hổ, bộ dạng vô cùng đáng yêu, Mặc Kính Trúc nghe được không khỏi cảm thấy thú vị. Ở một bên xem kịch, Ô Bù La sớm cũng đã đen hết mặt. “Đằng đẳng!” Kệ thứ ba phá đám là cái gì hắn không hiểu, dù sao lúc này nếu hắn không xuất trường, phía dưới sân khấu sẽ không biết hắn cũng là diễn viên a: “Vị công tử này, chúng ta cũng không nhận ra ngươi, có thể nào chỉ bằng lời nói một bên của ngươi liền tin tưởng ngươi chính là vị hôn phu của Từ Nãi Dạ — Mặc Kính Trúc?” Mặc Kính Trúc gật gù: “Các hạ nói rất có đạo lý, như vậy, tại hạ nên làm thế nào mới chứng minh thân phận của mình đây?” “Tin vật!” Không cần nghĩ ngợi, Ô Bù La vươn bàn tay thô ráp ra: “Tin vật của Mặc Kính Trúc ngươi!” Không chút nào do dự, Mặc Kính Trúc lấy từ trong áo một bảo kiếm lông lân ánh kim, trên vỏ kiếm có hình một con thanh long giương nanh múa vuốt uốn mình ôm lấy bảo kiếm. “Cái chuỗi Thanh Long ngậm này chính là tín vật, bởi vì công chúa cần ta bảo hộ nàng, mặt khác, trên đó còn có khắc một bài thơ” Kệ từ thương xuân thung cang sơ Gió đêm đình viện lạc mai sơ Đạm vân lui tới nguyệt sơ sơ Ngọc áp Huân lỗ nhân thụ nào Chu Anh đầu trường đầu tua cờ Thông tể còn giải ích hàn không. (Lý Thanh Chiếu: Hoán Khê sa kỳ 5) Ngâm xong, Mặc Kính Trúc nói tiếp: “Đây là tín vật của công chúa, bởi vì bài thơ được khảm lên đây vốn là tên của nàng, đúng không?” “Đúng vậy!” Từ Nãi Dạ lập tức điểm cao mũi chân, đồng thời, Mặc Kính Trúc cũng cúi xuống ghé sát lỗ tai cẩn thận nghe Từ Nãi Dạ thì thầm nói ra một cái tên, cái tên này chỉ có chính nàng cùng phụ thân nàng, và vị hôn phu của nàng mới biết được, cũng giống như bài thơ kia, chỉ có ba người mới biết hàm ý của nó. Nghe xong, Mặc Kính Trúc lập tức thoải mái vuốt cằm nói: “Đúng vậy, công chúa chính là vị hôn thê của Kính Trúc.” Đến lúc này, Ô Bù La rốt cục đã triệt để tuyệt vọng, hắn bị thẩm ngó nhìn Từ Nãi Dạ, người hoàn toàn không hề cảm nhận được tâm ý của hắn. Từ trước đến giờ hắn vẫn cho rằng nàng như vậy hồn nhiên thật đáng yêu, thật ngọt ngào, nhưng hiện tại lại chỉ cảm thấy nàng như vậy thực tri dộng thực đáng giận! “Từ Nãi Dạ, muội... muội thật sự nguyện ý gả cho hắn?” “Ta nguyện ý” Từ Nãi Dạ một mặt vội vàng gật đầu, một mặt vô ý thức nắm chặt ống tay áo của Mặc Kính Trúc, dường như rất sợ hắn biến mất: “Hắn sẽ là người bảo hộ của ta.” Một tia hi vọng cuối cùng tiêu tan! “Như vậy...” Ô Bù La cắn chặt răng: “Muội hiện tại sẽ cùng hắn quay về Trung Nguyên?” “Ta...” “Không” Từ Nãi Dạ mới nói một chữ, Mặc Kính Trúc liền thay nàng phụ quyết: “Bởi vì nguyên nhân nào đó, phụ thân công chúa đặc biệt công đạo qua, muốn chúng ta ở chỗ này thành thân sau mới trở về.” Hắn cúi đầu trung cầu ý kiến của Từ Nãi Dạ: “Có thể chứ, công chúa?” “Ngà! Được, bất quá...” Từ Nãi Dạ chần chờ nhìn sang Ô Bù La: “vương tử Mã Cấp Tha...” Mặc Kính Trúc nhủ mi: “Là Ngũ vương tử Ngõa Lạt?” “Phải” “Hắn muốn thú nàng?” Từ Nãi Dạ ừm gật gù: “Nhưng là hắn thật đáng sợ a! Ta mỗi lần vừa thấy hắn liền bị hù chết.” Mặc Kính Trúc trầm ngâm: “Nếu đã như thế, để tránh bị người vô vị quấy nhiễu, chúng ta trước hết đến Xing thổ ty thành thân, sau mới quay về Trung Nguyên!” Từ Nãi Dạ nhu thuận điểm điểm trán: “Hào, đều nghe lời chàng.” Ô Bù La nhìn vậy, trong lòng lại chua xót không thôi, hắn yêu thương Từ Nãi Dạ gần mười năm, mà như cũ vẫn không chiếm được của nàng nửa điểm quyền uy, mà một người chẳng qua chỉ là mới quen mà thôi, cũng đã được nàng tuyệt đối tín nhiệm. Đây là thiên ý sao? Đã là thiên ý, hắn lại há có thể nê hà? Hắn hít một hơi thật sâu, phun ra, rồi sau đó dứt khoát nói: “Hào, ta đây sẽ đem nàng giao cho ngươi, ngươi nhất định phải hảo hảo yêu thương nàng, bảo hộ nàng, tuyệt không thể để cho nàng chịu chút ủy khuất, nếu không, cho dù là chân trời góc biển, ta cũng sẽ tìm được ngươi, cho ngươi hiểu được hậu quả sai đải nàng!” “Mặc Kính Trúc thế chắc chắn hảo hảo chiều cô cho nàng, thương tiếc nàng.” Mặc Kính Trúc vẻ mặt thận trọng, ánh mắt nghiêm túc đối Ô Bù La ưng thuận lời hứa: “Nếu có chút vi phạm, cho dù thiên dao vạn quả, Kính Trúc cũng không dám oán hận nữa đâu.” “Tốt lắm!” Ô Bù La vuốt cằm, tiện đà chuyển hướng Từ Nãi Dạ: “Từ Nãi Dạ, hảo hảo bảo trọng!” Lập tức không chút do dự xoay người đi nhanh rời đi. Hắn không phải thật sự không hề lưu luyến, mà là không dám chần chờ, chính hắn hiểu được, chỉ cần hơi có một tia do dự, hắn sẽ không thể hạ quyết tâm đem Từ Nãi Dạ giao cho Mặc Kính Trúc. Từ Nãi Dạ há mồm định nói, Mặc Kính Trúc đứng lúc ngăn trở nàng, bởi vì hắn đã sớm nhận thấy được Ô Bù La đối với nàng phân khác hẳn với tình cảm huynh muội, nhưng nếu Ô Bù La đã có thể thất, mà thế từ hắn lại không dung Từ Nãi Dạ, Từ Nãi Dạ đối với hắn lại vô tình, như vậy, như vậy tách ra đối bọn họ mới là tốt nhất. Nhìn bóng lưng ca ca dần dần đi xa, ngực Từ Nãi Dạ bỗng dưng có một cỗ cảm giác kinh hoàng, lúc này nàng mới nhận thấy được sự thật tàn khốc, đơn giản là nàng một tiếng “Nguyện ý”, hiện tại ca ca thật sự đã từ biệt nàng mà đi, không bao giờ hồi đầu nữa, từ nay về sau, nàng chính là một người cô đơn, không có người chiều cô nàng, cũng không lại có người làm bạn nàng, lại càng không có người... “Công chúa, có thể đi rồi sao?” Chính lúc còn đang có cảm giác giác kinh hoàng, bỗng nhiên lọt vào tai ngữ thanh mềm nhẹ, ngực Từ Nãi Dạ không khỏi nóng lên, trong lòng ngực kia cảm giác kinh

hoảng thoảng chốc lại hòa tan thành một dòng nước âm kỳ dị. Nàng lén lút ngược mắt nhìn, vẫn là đôi đồng mâu ôn nhu tựa như giọt nước cho nàng cảm nhận được sự quan tâm thân thiết lại nhất mực chân thành, người này đã nhận lời nàng thề không thay đổi. Hẳn nhẹ nắm của nàng, giống như có cọng lông chim mềm nhẹ lại ẩm áp nhẹ nhàng trên chọc trong lòng của nàng, tạo nên những vòng tròn gọn sóng rung động. “Hào, chúng ta đi thôi!” Nàng than nhẹ. Không, nàng sẽ không cô đơn, cũng không cần nữa sợ hãi, bởi vì nàng tin tưởng hẳn-vị hôn phu của nàng-người mà nàng vừa mới nhận thức không đến nửa ngày-Mặc Kính Trúc. Vì cái gì ư? Chẳng vì cái gì cả, chỉ vì đôi đồng mâu của hẳn thực ôn nhu.

Từ Nãi Dạ vô cùng tin tưởng vị hôn phu của mình, nhưng là, nàng thật sự không hiểu được vì sao bọn họ lại phải gấp gấp đến vậy? Nguyên tưởng rằng Mặc Kính Trúc sẽ cùng nàng du sơn ngoạn thủy đến Xining để thành thân, không nghĩ được rằng một đường đi tới lại đúng là giống như đang chạy trời chết vậy, cứ như đang bị truy đuổi, hại nàng nhìn không được thỉnh thoảng ngoái lại nhìn một cái xem có phải hay không thực sự có người đuổi theo. Không có! Nhưng là, bọn họ là thật sự thực chạy gấp, thậm chí ngay cả hôn lễ cũng đơn giản hoá rất nhiều, bởi vì nhờ Hồi tộc thô ty họ làm chủ trì hôn lễ, cho nên, bọn họ không có theo Hán tộc hôn nghi, cũng không phải cử hành Ủy Ngột tộc hôn lễ, mà là nhập gia tùy tục dựa theo Hồi tộc nghi thức để thành thân. Quan trọng nhất là, trừ bỏ thời gian vội vàng chuẩn bị hôn lễ, hơn một tháng hôn kỳ, thế nhưng giảm bớt chỉ còn ba ngày liền giải quyết, cái loại tân gả nương khẩn trương kiểu này sự chờ mong cùng hưng phấn còn chưa kịp có, bọn họ đã thành vợ chồng, điểm ấy thực khiến nàng có chút ‘nhỏ nhỏ’ thất vọng. Bất quá, vừa đến đêm tân hôn, khi nàng ngồi chờ ở trên giường hi, vừa nghĩ tới nàng tiếp theo sẽ phải cùng một người nam nhân đồng giường cộng chăn, hơn nữa nam nhân kia còn có thể cùng với nàng làm ra một ít chuyện thân mật, thì lúc này nàng không thể không khẩn trương được nữa; nàng chẳng những là khẩn trương muốn đòi mạng, lại còn có thêm một phần sợ hãi, là bởi vì sự kiện mười năm trước kia mà sợ hãi. Tay nàng không nhìn được run run, tim đập như tiếng sấm, hơn nữa mồ hôi lạnh cũng chảy ròng ròng, nếu lúc này có người thoáng dọa nàng một chút, nàng không chỉ ngã lăn xuống giường đi, chỉ sợ là sẽ còn lập tức phóng lên nóc nhà trốn mất! Nhưng mà — “Thực xin lỗi.” “Đi?” Một tiếng mặc danh kỳ diệu thực xin lỗi, nhất thời làm cho Từ Nãi Dạ kinh ngạc đã quên luôn sự khẩn trương: “Vì cái gì?” Mặc Kính Trúc ngã hai chén rượu lúa mì thanh khoa, bình thân đến bên cạnh nàng ngồi xuống, đưa cho nàng một chén. “Ta biết công chúa nhất định rất kỳ quái vì cái gì chúng ta phải gấp gấp như vậy, nhưng là công chúa một câu cũng chưa hỏi qua, cũng không hề có nửa câu oán hận, chỉ yên lặng đi theo ta...” Từ Nãi Dạ không nói gì, lẳng lặng xuýt uống xuống chén rượu lúa mì thanh khoa tinh khiết và thơm ngon. Bởi vì nàng không biết có nên hay không thành thật nói cho hẳn, không phải nàng không nghĩ hỏi, mà là không biết phải hỏi như thế nào, cũng không tốt lắm ý tứ hỏi. “... Bất quá, hiện tại ta tốt nhất nên nói cho công chúa, ba ngày sau chúng ta sẽ khởi hành.” “Ngà? Nhanh như vậy?” Ba ngày yên hội vừa chấm dứt liền đi luôn sao? Lên lút vì nàng rót đầy rượu, Mặc Kính Trúc mới nói tiếp: “Đúng vậy, chúng ta phải nhanh một chút chạy về Hòa Châu.” “Nha! Hòa châu?” Từ Nãi Dạ kinh ngạc, mắt thoáng vàng: “Vì sao a?” Lại mặt sao? Cho dù là thể, cũng không cần gấp gấp như vậy đi? người Hán đều thích đi loạn vậy sao? “Công chúa đã quên sao?” Mặc Kính Trúc một ngụm uống cạn chén rượu, cầm lấy bầu rượu trước vì chính mình rót đầy, rồi sau đó lại làm bộ thuận tiện mà vì nàng rót rượu, Từ Nãi Dạ nâng cốc uống xong, hẳn lại vì nàng rót đầy. “Đã quên cái gì?” “Mã Cấp Tha.” “Sá?” “Hắn nói, hẳn sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta.” “Nhưng là hẳn không có đuổi theo nha!” Mặc Kính Trúc lại một lần lặp lại động tác, lại vì nàng rót đầy rượu. “Hắn còn không dám như vậy lỗ mãng đuổi tới đây.” “Kia... Kia không phải đã không có việc gì sao?” “Như thế nào lại không có việc gì? Hẳn nhất định sẽ nhân cơ hội này đi tìm Thổ Lỗ Phiên vương.” “Nhưng là... Nhưng là cho dù hẳn đi tìm phụ vương lại như thế nào?” Từ Nãi Dạ khó hiểu hỏi lại: “Phụ vương nói qua, chỉ cần hẳn tìm không ra thiệp, cũng sẽ không có cách. Dù thế nào, hẳn cũng không có khả năng vì một nữ nhân mà khơi mào chiến tranh hai nước a? Cho dù hẳn tương, Ngõa Lạt vương cũng không cho phép hẳn làm như thế.” “Thổ lỗ phiên vương nghĩ đến rất đơn giản, công chúa” Mặc Kính Trúc lại một lần nữa rót đầy hai chén rượu: “Hai năm qua, Ngõa Lạt vương không chỉ có không ngừng công kích Tatar (đông Mông Cổ), còn liên tiếp hướng chúng ta yêu cầu ban thưởng quyền sở hữu Cam Túc cùng Trừ Hạ, đã tâm mở rộng lãnh thổ đã rất rõ ràng. Bởi vậy, nếu để cho Ngõa Lạt vương tìm được lý do — vô luận lý do này bé nhỏ đến cỡ nào, hẳn đều sẽ nhân cơ hội này tiến công Ủy Ngột” Kinh ngạc, Từ Nãi Dạ vội vàng nuốt xuống một ngụm rượu làm cho chính mình có thể trấn định lại, nhưng vẫn không yên hỏi: “Kia... Vậy phải làm sao bây giờ?” Mặc Kính Trúc lại đem Từ Nãi Dạ chén không rót đầy: “Cho nên chúng ta cần về gấp hỗ trợ.” Không tự giác, Từ Nãi Dạ lại một ngụm uống cạn rượu, mới bất an nột nột nói: “Chúng ta... được không?” Lại rót đầy: “Đương nhiên được.” “Thật sự?” “Thật sự, ta cam đoan sẽ không làm cho nghĩa phụ nàng chịu thiệt.” Rất kỳ quái, tuy rằng chỉ là vài lời nói suông, nhưng Từ Nãi Dạ chính là rất tin tưởng Mặc Kính Trúc, vì thế, nàng há miệng vô ý thức càng uống càng nhiều rượu, tới khi khuôn mặt đã ứng hồng, mới nhũn mi buồn bực nói: “Kỳ quái, đầu của thiệp như thế nào thấy vụng vụng?” Xem ra tư lượng của nàng cũng không phải tốt lắm: “Công chúa thấy mệt mỏi?” mục đích nếu đã đạt tới, Mặc Kính Trúc cũng hài lòng thu hồi chén rượu của nàng, rồi thuận tay đỡ nàng nằm xuống, còn “săn sóc” thay nàng cởi ra áo khoác, cởi giày, trải đệm, kéo chăn: “Nằm ngủ một chút sẽ thoải mái hơn” “Ngà... Nhưng là thiệp chưa muốn ngủ a!” “Như vậy ta bồi công chúa cùng nhau nằm tâm sự nha!” Dứt lời, Mặc Kính Trúc liền thuận thế thoát y treo lên trên giường, ngủ ở bên người nàng. Từ Nãi Dạ đã lơ mơ say không hề suy nghĩ gì mà tiến sát trong lòng hẳn, đã sớm đã quên chuyện nàng chưa từng cùng nam nhân cùng giường cùng miến qua, lại càng đã quên chuyện phải làm buổi tối hôm nay.. đêm tân hôn của nàng. “Chúng ta đây tán gẫu cái gì?” “Àn... Tâm sự cuộc sống công chúa ở Ủy Ngột đi!” “Ngà! Vậy... A! Đúng rồi, thiệp vẫn muốn hỏi chàng, như thế nào nói được tiếng Ủy Ngột vậy?” “Bắt đầu từ ngày chúng ta đính ước, ta liền bắt đầu học tập ngôn ngữ của Ủy Ngột.” Mặc Kính Trúc thần nhiên bắt đầu ngo ngoáy. “Như vậy a! vị Thẩm công tử đâu?” “Hắn có vị bạn tốt là Ủy Ngột tộc nhân.” Tay hẳn nhẹ nhàng đặt ở của nàng trên ngực. “Thì ra là thế. Bất quá, cho dù người sẽ không nói được tiếng của Ủy Ngột cũng không quan hệ, bởi vì ta sẽ nói Hán ngữ!” “Ta biết” hẳn lén lút xúc nột sam của nàng lên: “Cho đến tám tuổi, nàng đều là nói Hán ngữ...” “Nguyên lai chàng cũng biết a?” “Đương nhiên, ta cũng biết.” “A... Ân nhân, ách! Không, phu... phu công, chàng dùng làm cái gì vậy?” “Ta đang nghe nàng nói chuyện.” “A... Nhưng là, chàng như vậy... thực ngứa a!” “Như thế này sẽ không ngứa, nàng tiếp tục nói đi!” “Ngà! Kia... Chúng ta nói đến chỗ nào rồi? A! đúng rồi, nói đến cuộc sống của thiệp ở Ủy Ngột...” Hiên nhiên, đêm tân hôn không có khả năng chỉ nói chuyện phiếm tình khiết, hai người bọn họ tán gẫu tới chỗ nào, cũng chỉ có hai người bọn họ mới biết!

“Đại gia, thì ra ngài cũng thực gian trá nha” Được Mặc Kính Trúc đặc biệt phân phó chuẩn bị hai bầu rượu đến tân phòng, Thẩm Quân Đào đã nghĩ biết được hai bầu rượu kia rất cuộc có cái công dụng gì rồi: “Đại đã lang đều là giống như vậy mà ăn luôn tiểu bạch thỏ a!” Tuy là tân hôn, Mặc Kính Trúc vẫn thói quen trời vừa sáng liền thức dậy, giờ này đang thần nhiên mà trợn mắt liếc về mặt mập mờ của Thẩm Quân Đào, than nhẹ: “Aiz, không có biện pháp, nếu không phải đáp ứng sinh phụ nàng vô luận thế nào cũng phải nhanh chóng thành thân. Rồi lại vô tình lúc này vướng phải chuyện của Ngõa Lạt vương, thì ta cũng đâu cần gấp gấp như vậy để đi hỗ trợ. Nếu đã không có thời gian để gần gũi quen thuộc hơn một chút, thì cũng chỉ còn có cách đó thôi” Nghe nói thế, Thẩm Quân Đào lại bị khơi mào lòng hiếu kỳ: “Đại gia, sinh phụ công chúa rốt cục là ai a?” hẳn rập tâm bắt lương trộm dò xét cửa tân phòng: “Vì sao lại vội vã giục hai người mau chóng thành thân vậy? tại sao phải thành thân xong mới quay về Trung Nguyên?” “Lại hỏi?” Mặc Kính Trúc lác đầu cười: “Ta không phải đã nói qua, chờ sau khi quay về kinh chẳng phải sẽ biết hay sao?” “Keo kiệt, hiện tại tiết lộ một chút cũng không thiệt thời ma” Thẩm Quân Đào than thở: “Chúng ta đây có cần gọi trợ giúp hay không?” Trầm ngâm một hồi Mặc Kính Trúc dứt khoát nói: “Tạm thời không cần, có thể báo cho bọn họ biết tình huống hiện tại, nhưng không cần phải gấp gấp tới, nếu Ngõa Lạt vương không như ta nghĩ thì làm vậy sẽ là lỗ mãng. Nói không chừng sẽ không cần bọn họ đến hỗ trợ” “A! Đã biết” Thẩm Quân Đào có điểm thất vọng, như Đại gia nói thì sợ là sẽ không có chuyện lớn gì xảy ra để hẳn có thể phát huy a “Chúng ta có...” Vừa nói đến đây, từ trong phòng đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai. Hai người còn đang ngẩn ngơ, lại nghe thấy tiếng vật bị rơi vỡ, Mặc Kính Trúc bèn chạy qua. “Cứ như thế đi, ta đi xem nàng một chút, miễn cho nàng bị chính mình hù chết!” Ngơ ngác nhìn Mặc Kính Trúc nháy mắt biến mất ở cửa tân phòng, Thẩm Quân Đào không khỏi thở dài. “Chắc chắn là tối hôm qua không cẩn thận làm cho công chúa uống nhiều lắm, cho nên... aiz! Lây được một thể từ cái gì cũng không hiểu, lại nhất gan như vậy, thực không hiểu được là Đại gia vận khí tốt, hay vẫn là

không tốt?”

Bạn đang đọc truyện *Ân Nhân, Thịnh Chí Giáo Nhiều Hơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tỳ bà lông thúy mắc Trên dây oanh thánh thót Khuyên ta sớm về nhà Song biếc người như hoa Tuy rằng đã là cuối thu, Hòa Châu vẫn nắng nóng như mùa hạ, thỉnh thoảng những cơn gió mạnh thổi tới kéo theo bao nhiêu là cát bụi, có khi còn tạo thành cơn lốc, không cẩn thận sẽ bị cuốn bay từ Bắc Cương tới tận Nam Cương luôn. Nhất là tại Hòa Diêm Sơn, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống những khối đá phản chiếu lại sáng loáng, những dòng khí nóng cuộn cuộn bay lên giống như có đồng lửa lớn đang hùng hực thiêu đốt, từ xa nhìn lại như có một cơn cơn long màu đỏ đang giờ nanh múa vuốt. Nhưng bởi địa hình cùng phân bố sông ngòi, tại vùng trung du và chân núi lại có nhiều bóng râm khiến nơi đây thoát khỏi ánh mặt trời nóng bỏng tạo nên phong cảnh thực thú vị, nước chảy róc rách, còn thoảng thoảng đâu đây mùi hương của dưa ngọt và trái cây. Tháng mười là mùa thu hoạch, còn chưa tới thành Hòa Châu đã nghe thấy người dân Ủy Ngột hoan xướng khúc ca thu hoạch. Giữa hai ngọn núi là một thung lũng trông nhỏ, có khe nước chảy qua, hai bên mặt sườn núi xanh mướt lá cây, xen kẽ là những cây ăn quả khác. Thấp thoáng những bức tường vôi trắng của nông trại nép bên những tán cây xanh mát, chính là nơi để ươm ra những bình rượu nho thơm ngọt. Những giàn dây leo đan vào nhau, đường đi cũng uốn lượn theo, đi qua chỉ cần khẽ vung tay cũng có thể chạm được vào các loại trái cây đang chín. nào là nho không hạt, rồi dưa hấu, dưa lê ngọt mát... mùi trái cây quyện với mùi rượu nho ươm say lòng người. Người nông dân Ủy Ngột đang bận rộn đi xuyên qua những giàn cây, hái đầy bồ thành quả của một năm lao động, miệng ngâm xướng nhẹ nhàng, chỉ cần nhìn và nghe cũng đủ biết tâm tình vui sướng của họ. Nhưng loại không khí hân hoan này càng tới gần thành Hòa Châu lại càng ít đi. Những tộc dân trước kia trông thấy Từ Nãi Dạ đều mỉm cười hoan nghênh giờ phút này lại thay bằng vẻ mặt oán hận bất đắc dĩ. Trong lòng Từ Nãi Dạ tràn đầy nghi hoặc, hốt hoảng kéo lấy Mặc Kính Trúc mà hỏi: “Vi sao lại như vậy? vì sao chứ?” Mặc Kính Trúc cùng Thẩm Quân Đào không hẹn mà cùng đảo mắt nhìn nhau. “Bắt đầu sao?” “Hắn là bắt đầu.” Hai người cứ thần bí nói những câu mập mờ khiến Từ Nãi Dạ càng thêm hoang mang, nhìn bên này một chút, ngoảnh bên kia một chút: “Hai người... hai người rốt cuộc là đang nói cái gì à? cái gì mà bắt đầu? nói cho người ta đi!” Mặc Kính Trúc trầm ngâm một lúc rồi lập tức phi thân ngồi phía sau Từ Nãi Dạ, Thẩm Quân Đào nhanh chóng bắt lấy dây cương Mặc Kính Trúc vừa đưa, đột nhiên gánh nặng trên lưng bay mất, cơn ngra nhất thời mừng rỡ ngẩng đầu hí vang. “Công chúa, ta cũng đã nói với nàng, Ngõa Lạt vương sẽ tìm lý do để xâm lược Ủy Ngột rồi mà” Mặc Kính Trúc ôm lấy Từ Nãi Dạ, ngữ khí trầm xuống: “Ta nghĩ, hắn đã bắt đầu rồi, cho nên tộc nhân Ủy Ngột mới oán trách nàng như vậy, Ngõa Lạt vương khẳng định là lấy nàng làm lý do. Vô luận bọn họ từng yêu thích nàng như thế nào, dù sao nàng chỉ là một người Hán, thân nhân của mình vẫn quan trọng hơn là nàng. Cho nên thời điểm này, bọn họ vẫn là lựa chọn tộc nhân của mình a” Từ Nãi Dạ nghe vậy chấn động: “Ý chàng là, thật sự... Thật sự bắt đầu đánh giặc sao?” “Đúng vậy.” “Trời ạ, trời ạ! Cứu nhiên thật sự... Thật sự...” Từ Nãi Dạ kinh hô, mỗi anh đào hé mở sừng sốt, cuối cùng lại rung rung cúi đầu âm thầm: “Đều tại thiếp!” Nàng nức nở tự trách nói. Mặc Kính Trúc tuy rằng đã có cảnh báo trước, nàng cũng đã tin tưởng, nhưng vẫn nhìn không được hy vọng hết thảy đều là do Mặc Kính Trúc quá lo, không ngờ, vẫn là không tránh né được. Biết nàng nghĩ như vậy! Mặc Kính Trúc thầm than, hai tay dùng lực nhắc bóng nàng lên rồi xoay lại để nàng đối diện mình, ôn nhu ôm lấy nàng, để nàng tựa vào trước ngực mình. “Từ Nãi Dạ, chuyện này không thể trách nàng, chỉ tính là nàng gặp phải xui xẻo, vận xui một chút thôi.” Hắn nhẹ giọng khuyên: “Cho dù không có lý do là nàng, Ngõa Lạt vương vẫn sẽ tìm lý do khác để khai chiến, cũng giống như hắn lấy lý do Thiên triều trừ khấu mà tấn công Tatar; rồi còn lấy lý do Trữ Hạ, Cam Túc đều là người Mông Cổ mà yêu cầu Thiên triều phải cho đi. Hết thảy các lý do đều nhằm mục đích mở rộng lãnh thổ của bọn họ. Ngay cả việc Mã Cáp Tha coi trọng nàng cũng chỉ là một nước cờ của Ngõa Lạt vương mà thôi” Đây đều là sự thật, liệu nàng có chịu tin hắn hay không đây. Với sự hiểu biết mấy ngày về nàng, hắn là nàng sẽ tin thôi. Bởi nàng không ngu ngốc, tuy bề ngoài nàng nhìn ngô nghê, nhưng kỳ thực nàng chẳng qua chỉ có điểm nhất gan, cá tính lại đơn thuần chút mà thôi. Nếu Ủy Ngột cùng Ngõa Lạt là láng giềng, nàng hẳn đã nghe tộc nhân nhắc tới tác phong bá đạo cùng dã man của Ngõa Lạt vương, mà Thổ Lỗ phiên vương cha nuôi nàng sở dĩ không dự đoán được sự tình sẽ nghiêm trọng như thế, là bởi theo lẽ thường tình mà nói một lần giao chiến với cả hai nước sẽ là một điều hết sức ngu xuẩn. Ngõa Lạt đã muốn xâm lược Tatar hẳn là không nên cùng quốc gia khác gây chiến mới đúng. Nhưng là Ngõa Lạt lại đi ngược với lẽ thường, tự nhiên mọi người sẽ không dự đoán được. Nếu nàng tin tưởng lời nói của hắn, nhất định sẽ hiểu được nàng cũng chỉ là người vô tội bị cuốn vào vòng xoáy chiến tranh này mà thôi. Quả nhiên, trầm mặc hồi lâu, Từ Nãi Dạ mới lên tiếng nói: “Thật vậy chăng?” “Thật sự, ta thế.” Lại nhìn hắn một hồi lâu, Từ Nãi Dạ rốt cuộc thoải mái thu hồi nước mắt tự trách. “À! Thiếp đã hiểu, nhưng là, phu quân, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Khăn lụa trước mặt theo nàng ươm rũ chảy xuống, trở lại Tây Vực trang phục của nàng cũng được thay đổi, cả mười mấy bím tóc cũng biến thành hai dài tóc dài yếu điệu, nhưng trên mặt lại bị một chiếc khăn lụa (ta tự hỏi bị mặt rồi người ta sao nhận ra được nữa mà oán với chả hận nhỉ?) “Chỉ cần hỏi được chiến trường đang ở nơi nào, chúng ta liền qua đó giúp” Mặc Kính Trúc nhẹ nhàng nói: “Nàng yên tâm, ta sẽ không để cho nghĩa phụ nàng chịu thiệt thòi đâu” “Thiếp biết, nhưng là...” Từ Nãi Dạ chần chờ một chút: “Phu quân, thiếp biết chẳng rất lợi hại, nhưng là, hai quân đội trận cũng không phải là chỉ có mười mấy người giao tranh mà thôi! Chỉ có chàng cùng Thẩm công tử, thật sự có thể giúp đỡ sao?” Mặc Kính Trúc thần nhiên: “Đến lúc đó nàng sẽ biết, tin tưởng ta, ân?” Ngừng một lát, Từ Nãi Dạ lập tức nở một nụ cười rạng rỡ: “À, thiếp tin chàng” Vừa nói xong, phía trước liền truyền đến một trận tiếng ồn ào dồn dập cùng tiếng kêu, khiến nàng cười trên môi Từ Nãi Dạ thoáng cái biến mất. “Người cái đồ hồ ly tinh, cứ nhiên còn có mặt mũi trở về!” Lọt vào tai một câu hồ ly tinh khiến Từ Nãi Dạ bất giác co rúm người, cuộn mình trong lòng Mặc Kính Trúc. Sợ hãi nhìn hai con ngựa đang chạy như điên tới, gần đến mới giờ hai chân trước lên dừng lại, tiện đà đập đập lên nền trời. “Lúc ta nghe nói vậy, còn không dám tin, không ngờ người thật sự quay lại” A Bộ Na tức giận mắng: “Người rốt cuộc quay lại làm gì? Chẳng lẽ người làm hại đến Ủy Ngột chúng ta còn chưa đủ sao? Ta... Ta... Ta...” Từ Nãi Dạ cắn môi dưới, không biết nên biện giải như thế nào mới tốt. Một con ngựa khác tiến lên hai bước: “Từ Nãi Dạ” một người nữ nhân ung dung mỹ lệ giận dữ, lạnh lùng nói: “Người không nên trở về, trừ phi người nguyện ý hy sinh mình về với vương tử Mã Cáp Tha, bình ổn trận chiến này” Không kìm được lại run rẩy một chút, Từ Nãi Dạ nắm chặt vạt áo của Mặc Kính Trúc, khẩn trương nói: “Không... Vương tử, ta... ta chỉ muốn hỗ trợ...” “Hỗ trợ?” A Bộ Na cười nhạt, khuôn mặt lạnh lùng: “Thật tốt, người lập tức đi theo chúng ta đến hồ Tam Đường, ngoan ngoan đi cùng vương tử Mã Cáp Tha, làm cho Ngõa Lạt lui binh, như vậy là đại ân rồi!” “Nhưng mà ta...” Từ Nãi Dạ mới nói được ba chữ, Mặc Kính Trúc bỗng lên tiếng cắt lời: “Vị này chính là công chúa A Bộ Na?” “Ách?” tới lúc này mới để ý đến còn có người đi cùng Từ Nãi Dạ, A Bộ Na kinh ngạc nhìn chằm chằm Mặc Kính Trúc: “Người là ai?” “Công chúa Từ Nãi Dạ là thê tử của ta” đối với sự ngạo mạn của A Bộ Na, ngữ khí của Mặc Kính Trúc không hề khách khí. “Đi? Nguyên lai người chính là...” A Bộ Na nói một nửa, tiện đà tròn to hai mắt

cẩn thận đánh giá hẳn, trong mắt có thương thức, có ghen tỵ, có oán hận, cũng có khinh miệt, một đồng lớn loạn thất bát tao, cuối cùng hợp lại thành một câu vui sướng khi người gặp họa: “Như thế nào? Nhanh như vậy đã muốn trả về sao? Tốt lắm, người đã không cần, vậy đem cho vương tử Mã Cấp Tha đi. Ta tin tưởng hẳn sẽ không ghét bỏ nàng ta chỉ là dùng qua giấy cũ rồi đâu” Đấy mắt hiện lên một tia uẩn ý, nhưng Mặc Kính Trức vẫn kiên nhẫn bảo trụ sự bình tĩnh ôn hòa: “Công chúa A Bộ Na, Từ Nãi Dạ đã là thê tử của ta, ta sẽ không đem nàng giao cho bất luận kẻ nào!” “Vậy người còn mang nàng ta quay về đây làm gì?” A Bộ Na giận dữ hỏi: “Nói cho nàng ta biết, giả trẻ Úy Ngột chúng ta không có nghĩa vụ phải hy sinh vì một người Hán như nàng, nếu không phải phụ vương cùng vương huynh kiên quyết phản đối, ta đã sớm phải người lôi nàng trở về đưa cho Vương tử Mã Cấp Tha rồi. Hiện tại các người đã tự động đưa đến cửa, vậy cũng đừng trách ta vô tình” Trong tứ sự huynh muội, Mặc Kính Trức là người ôn trọng nhất, lại có tính nhẫn nại ôn hòa, nhưng không có nghĩa hẳn không biết nóng giận. Hơn nữa trong quan niệm của hắn, nữ nhân không phân biệt đẹp hay xấu, thông minh hay ngu ngốc, chỉ là biết cách ăn nói hay không thôi. Từ Nãi Dạ chính là một nữ nhân dịu ngoan biết cách ăn nói. Nhưng nữ nhân đang đứng trước mặt này rõ ràng là chỉ biết rít gào, còn lại chả biết cách ăn nói cho giống nữ nhân. Gặp phải loại nữ nhân này, Mặc Kính Trức bình thường sẽ không nói gì nhiều, nếu đối phương thực sự ngang ngược không phân rõ phải trái, hẳn sẽ càng lười mớ miệng. Cho nên — Không hề để ý tới A Bộ Na: “Đi thôi, Từ Nãi Dạ, chúng ta đến hồ Tam Đường” Mặc Kính Trức nói xong kéo cương ngựa rồi đi. “Hồ Tam Đường?” “Đúng, chiến trường ở đó, chúng ta mau chóng đi, hẳn là còn kịp” hắn lập tức kẹp chân thúc ngựa rồi đi. Nhìn bọn họ thực sự hướng Hồ Tam Đường đi đến, A Bộ Na bất giác kinh ngạc kinh hô một tiếng: “Các người...” rồi lập tức giương roi quát mạnh xuống móng ngựa đuổi theo, không quay đầu lại mà hô to: “Tira Cổ Lệ, nói với phụ vương ta cũng đi hồ Tam Đường” Tira Cổ Lệ cả kinh, cũng lớn tiếng hô to: “Không được a! Phụ vương có nói qua muội không thể đi a!” “Ta... Ta đi dẫn đường!” Thanh âm đã xa đến nỗi không nghe được rồi. “Nhưng là...” Tira Cổ Lệ dừng lại, ảo não nhìn thân ảnh đã biến thành một chấm đen: “Dẫn đường gì chứ? Có Từ Nãi Dạ ở đó còn cần muội phải dẫn đường sao?”

Cuối tháng mười, ở phía nam núi Thiên Sơn tộc nhân Úy Ngột vẫn vất vả cần cù làm công tác chuẩn bị để năm sau nông canh, mà phía bắc Thiên Sơn đã sớm tiến vào mùa nông nhàn. Gió ven hồ mát lạnh, quanh hồ Bali là những vạt cỏ đã héo rũ, thương đạm. Trong cảnh hoang hôn càng tiêu điều, khói sương mênh mông. Càng về đêm, gió lạnh càng ghê người, lan vào tận trong xương, mà rừng thông cũng rắc rắc kêu lên những tiếng như nước nờ, như thấm oán, thì thầm... “Có lạnh không?” Bên cạnh đồng lúa, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn núp vào trong lòng vị hôn phu, Mặc Kính Trức ôn nhu hỏi: “Có muốn vào lều ngồi chờ không? Tuy rằng hồ Bali nằm cách biệt một bên, nhưng lại là nơi để nuôi trồng thủy sản, cho nên có nhiều lều dựng sẵn, sau khi dọn dẹp một cái lều, Thẩm Quân Đào mới đi tìm bữa tối. “Không cần” Từ Nãi Dạ tham lam rúc trong lòng hắn: “Như vậy là tốt rồi” Cho dù có lạnh thêm thì đối với nàng lúc này trong lòng phu quân mới là ấm áp nhất, an toàn nhất. Bắt đầu từ ngày hắn cứu nàng, nàng liền cho rằng như vậy. Vì vậy, Mặc Kính Trức không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng đem áo choàng quần quanh, tận lực giúp nàng tránh gió lạnh thôi. A Bộ Na ngồi đối diện nhìn, bất giác tức giận, tộc nhân của nàng đang vì nữ nhân này mà chiến đấu, vậy mà nàng ta lại chỉ biết cùng với vị hôn phu khanh khách ta ta. “Uy! Các người rốt cục là muốn đi làm cái gì nha?” nàng châm chọc Mặc Kính Trức: “Hay là người thật sự tính đem nàng ta đưa cho vương tử Mã Cấp Tha?” trừ bỏ lý do này, nàng thực không nghĩ ra lý do khác. “Ta nói rồi, Từ Nãi Dạ là thê tử của ta” Mặc Kính Trức không có sinh khí, chỉ lập lại: “Ta sẽ không giao nàng cho bất luận kẻ nào” “Từ Nãi Dạ có nói các người là tôi để hỗ trợ?” “Công chúa A Bộ Na, phương thức hỗ trợ cũng không phải chỉ có một loại!” “Không chỉ một loại? không thể nào...” A Bộ Na đột nhiên cười khinh miệt, ánh mắt trào phúng: “Không thể nào các người là tôi giúp bọn ta đánh giặc?” “Công chúa A Bộ Na” Mặc Kính Trức bình tĩnh nhìn nàng ta: “Chỉ có chiến thắng sự khiêu khích của Ngõa Lạt, Ngõa Lạt vương mới biết được Úy Ngột không dễ bị khi dễ, sau này mới không dám một lần nữa khinh vượt râu hùm” A Bộ Na cười lớn: “Cho dù như vậy rất tốt, nhưng là Mặc công tử, tuy vương huynh nói người luyện qua chút công phu phòng thân, người đã gặp qua đánh giặc sao? Đánh giặc thật sự chính là giết bên này, chém bên kia, thật sự sẽ có người chết, chứ không phải loại người một quyền ta một cước đánh nhau đâu” Mặc Kính Trức sắc mặt trầm trầm lại, mí mắt hạ xuống không ý kiến. A Bộ Na lại nghĩ hắn cam chịu, ánh mắt khinh thường: “Người a, mệnh mệnh cũng ở mức này thôi! Đừng đề đến lúc gặp đao quang kiếm ảnh liền bị dọa, nhìn thấy người chết liền hồn mê, sẽ rất là khó coi nha!” “Sẽ không” vẫn một mực ản ản hồi lâu, Từ Nãi Dạ rốt cục không nhịn được lon tiếng kháng nghị: “Phu quân rất lợi hại, sẽ không vô dụng giống những lời người nói đâu” Nhạo báng nàng cũng không sao, mắng nàng cũng được, vô luận nguyên nhân chân chính là cái gì đi nữa, nhưng vì giờ phút này Ngõa Lạt lấy nàng làm lý do công kích Úy Ngột, cho nên nàng bị mắng cũng là lẽ đương nhiên, nhưng sao lại có thể mắng phu quân của nàng chứ? A Bộ Na lạnh lùng nhìn: “Làm sao người biết? người tận mắt thấy qua sao?” “Cái này...” Từ Nãi Dạ đáp ứng: “Không... không có, bất quá...” “Đó là người nghe hắn nói?” “Cũng không phải, mà là...” “Người khác nói?” “Cũng không phải, là...” “Vậy người dựa vào cái gì mà khẳng định Mặc công tử thật sự lợi hại đây?” Vốn là không thể chỉ căn cứ vào lý do nàng tin nhiệm, hiện tại nếu nàng nói ra, khẳng định không được chấp nhận! Từ Nãi Dạ nhăn mặt liếc mình nghĩ, càng dùng sức nghĩ, lại càng không ra, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ bừng lên, nàng mới thốt lên: “Chàng... chàng nói chàng sẽ bảo hộ ta, cho nên chàng nhất định lợi hại như vậy”. A Bộ Na sùng sốt, lập tức cười thất thanh: “Lời này mà người cũng nói ra được, thật là nực cười” Từ Nãi Dạ xấu hổ, hai má càng đỏ: “Ta... ta...” vẫn không muốn nhận thua. “Từ Nãi Dạ” Mặc Kính Trức đột nhiên nâng khuôn mặt nàng qua ngăn lại ánh mắt tràn ngập oán hận kia: “Nàng dối chưa? Quân Đào đã trở lại rồi” “Nhưng là...” Từ Nãi Dạ còn muốn quay về xem A Bộ Na bên kia, nhưng dưới cảm lại bị Mặc Kính Trức nhanh bắt lấy hướng trở lại, chỉ có hai con mắt đen láy vẫn liếc nhìn sang, cực đáng yêu. Mặc Kính Trức nở nụ cười: “Từ Nãi Dạ, nãi còn nhìn nữa, mắt sẽ bị lệch đó!” Trông mặt lập tức chuyển về: “Sẽ không đâu!” “Nàng ăn thịt không?” Mặc Kính Trức thừa cơ chuyển đề tài. “Ăn a!” Dứt lời, liền thấy Thẩm Quân Đào mặt bên tay là chim trĩ, một tay là con thỏ, ung dung thật lại: “Oa thật nhanh nha!” Bọn họ còn chưa có trở lại nha! Cái gọi là bọn họ, chính là hai hộ vệ đuổi theo sau bảo hộ cho A Bộ Na, bọn họ tìm lều cho A Bộ Na xong cũng chạy đi tìm thức ăn, nhưng là còn đi trước Thẩm Quân Đào một lúc! Vậy mà lúc này, Thẩm Quân Đào đã trở lại rồi, hai tên hồn dân kia còn ở bên ngoài mò cá, quả thực chính là có ý bôi xấu mặt mũi của nàng mà! A Bộ Na căm giận thầm nghĩ. Cho đến khi Thẩm Quân Đào đem thỏ và chim trĩ xử lý xong xuôi sạch sẽ, xiên qua cành cây đặt trên giá bắt đầu nướng thì hai vị kia mới lăm lăm trở về. “Các người như thế nào tới bây giờ mới trở về?” A Bộ Na tức giận chất vấn. Hai người kia bắt đầu đi liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng hiểu, A Bộ Na kiêu căng thành tính, bởi bọn họ bình thường không ai nhanh hơn nên nhìn tổng cũng không thấy chậm. Đáng ghét, vì cái gì lại phải bọn họ đến hầu hạ vị công chúa điều ngoa này chứ. Bọn họ thà là đi chăm lạc đà còn hơn! Yên lặng, hai người cùng đi xử lý con mồi. Trong thời điểm này, cái lại chỉ có nhận lại hậu quả càng bị thảm thôi, người thông minh hẳn nên tạm thời cảm điếc đi! Ướp thêm chút hồi hương, muối cho thịt thỏ nướng, Thẩm Quân Đào mỉm cười nhìn Từ Nãi Dạ: “Công chúa, người thực sự không ăn thịt heo sao? Người Hán chúng ta lại ăn rất nhiều thịt heo nha!” Kỳ thật từ khi Mặc Kính Trức thành thân cùng nàng hẳn liền không cần gọi nàng là công chúa Từ Nãi Dạ nữa. Nhưng là hắn lại không thốt ra được câu: Đại phu nhân. Nàng đại sao? Không, nàng tuyệt đối không có lớn, thậm chí còn có chút nhỏ bé Nàng giống một phu nhân sao? Cũng không, nàng chẳng có được một nửa điểm khi khái của phu nhân, ngay cả uy phong của công chúa hay của một đại tiểu thư cũng không có. Lại còn nhát gan như thỏ, quả đáng hơn nữa là nàng cư nhiên sợ hãi đệ nhất vũ trụ, vô địch vạn người mê là hắn đây, điểm này thực khiến hắn thương tâm a! Nói thực ra, hắn là thay nàng cảm thấy có điểm mất mặt, cho nên hắn đơn giản tiếp tục kêu nàng một tiếng công chúa. Dù sao gọi vậy cũng không sai, Đại gia thoát nhìn cũng không có mất hứng, chính là đại gia có đôi lúc cũng kêu nàng là công chúa nha! Từ Nãi Dạ nghe vậy, hai mắt tròn vo chớp lấy vài cái, mới đột nhiên tựa vào vai Mặc Kính Trức, ghé tai hắn nói nhỏ: “Phu quân, chờ ta trở lại Trung Nguyên mới ăn thịt heo nha?” “Không sao cả” Mặc Kính Trức ân cần mỉm cười: “Nàng có ăn được hay không cũng không quan trọng, nàng không cần miễn cưỡng chính mình” Yên lặng cười cười ngượng ngùng, Từ Nãi Dạ vẫn nhỏ giọng nói: “Kỳ thật không phải là thiếp không ăn được, thực ra thiếp chính là thích ăn thịt nướng, còn có chân giò nữa. Đến giờ hồi tưởng lại thiếp vẫn còn chảy nước miếng nha. Nhưng là ở đây không được ăn cho nên thiếp liền không thể ăn.” Mặc Kính Trức gật mình: “Ta hiểu rồi, chúng ta quay về Trung Nguyên sẽ ăn, ăn thịt nướng cùng

chân giò, ăn?” Sợ hãi liếc mắt nhìn A Bộ Na ở đối diện một cái, thấy nàng ta không chú ý, lúc ấy Từ Nãi Dạ mới vui mừng gật đầu: “còn có đầu sư tử om (đừng có nói với ta các nàng nghĩ là đầu của con sư tử thật nhá, ta để ảnh chú thích ở dưới ^^ chính ta cũng chả biết là món gì nữa nà), thịt xào chua ngọt, lẩu vịt” thanh âm càng ép nhỏ lại “Bất quá, lẩu vịt không nên cay quá, chỉ cay một chút là đủ rồi”. Mặc Kính Trúc nhìn cười: “Được, được, còn có sao?” “Có a, có a!” Thanh âm càng nhẹ: “Còn có thịt kho, cừu chuyển ruột già, canh năm tràng vương (bạn không biết, chắc món về lòng phèo gì đấy) ... Ân! canh năm tràng vương cũng không thể quá cay, còn có thịt muối, còn có món này thiếp chưa được ăn qua, nhưng là nghe nói ăn rất ngon, rất giòn... Ách, đó là món gì thiếp cũng không biết, nhưng nướng thiếp nói ăn rất ngon, vậy nhất định là thật sự rất ngon. Còn có chính là...” Trời ạ! Nàng là nghĩ đến hiện tại đang ở tiệm mà gọi món ăn sao? Mặc Kính Trúc không khỏi thấy thú vị gợn lên khóe miệng. Chắc chắn! Nhìn tiểu cô nương này thật đúng là hiểu biết mỹ thực, toàn bộ đều là ngự thực cung đình! Bất quá, nàng vốn là có tư cách để ăn nha, tương lai sẽ thỉnh nhạc phụ mời nàng ăn!

Bữa tối qua đi, mọi người đều tự quay về lầu của mình nghỉ ngơi, tính để hôm sau đi sớm, cố gắng một chút thì giữa trưa hẳn là có thể tới được hồ Tam Đường. Đôi mắt mở to, Từ Nãi Dạ như thế nào cũng không thể ngủ được, cứ có cảm giác có chuyện vướng mắc trong lòng thực không thoải mái, nhưng lại không nghĩ ra đó là chuyện gì. Nàng đành cứ dựa vào lòng Mặc Kính Trúc mà liệu mình suy nghĩ, thẳng đến khi... “Không ngủ được sao?” Nghe thấy thanh âm của Mặc Kính Trúc, nàng liền “A!” một tiếng, đã nghĩ ra rồi: “Phu quân, A Bộ Na tính tình luôn thực nóng nảy, nàng lại không thích thiếp, cho nên nói chuyện khó tránh khỏi đụng chạm, cũng không phải đối với chàng có thành kiến, chàng trăm ngàn lần đừng nên trách nàng ấy, cũng đừng vì vậy mà không vui nha”. “Như thế nào, liên vì chuyện này mà không ngủ được?” Mặc Kính Trúc thương tiếc than nhẹ: “Thật khờ quá, nàng nghĩ ta là người lòng dạ hẹp hòi vậy sao?” Aiz... như thế nào lại thành ra như vậy? Từ Nãi Dạ vừa nghe, không khỏi nóng nảy: “Không phải, không phải đầu phu quân, chàng trăm ngàn lần đừng hiểu lầm ý thiếp, thiếp chỉ là...” Xem nàng gấp đến mức muốn vùng dậy, Mặc Kính Trúc vội vàng ôm lấy nàng quay về trong lòng mình: “Đừng nóng vội, đừng nóng vội, ta không có hiểu lầm nàng, cũng không có trách nàng, lại càng không có bị mất vui, nàng không cần lo lắng. Đối với ta mà nói, nàng tựa như một tiểu cô nương ngây thơ, nếu ta giận nàng vậy chẳng phải ta cũng thực ngây thơ hay sao?” Từ Nãi Dạ tròn mắt nhìn: “Thật sự?” “Thật sự” Mặc Kính Trúc ôn nhu nói: “Ta đâu cần lừa nàng, đúng không?” Lại tròn mắt nhìn, nhưng trên môi đã nở một nụ cười ngọt ngào: “Ân! Thiếp tin chàng.” Nhẹ nhàng vỗ về lưng của nàng: “Vậy còn nàng?” Mặc Kính Trúc hỏi lại: “Nàng không tức giận sao? Nàng nói nàng ta không thích nàng, lại đối với nàng như vậy, nàng đều không tức giận sao?” Từ Nãi Dạ thờ dãi, vòng tay ôm trụ thắt lưng hắn: “Sẽ không a, nương thiếp có nói qua, có đôi khi bị người ta ghét cũng không thể nê hà, tựa như nàng ấy như vậy không phải là nàng ấy sai, cũng không nhất định là lỗi của thiếp, nếu như mình xác định mình không có làm chuyện gì sai, vậy hẳn là do nàng ấy thôi. Thật giống như chúng ta chán ghét con chuột, tuy rằng nó không treu chọc gì chúng ta, nhưng vẫn thấy chán ghét nó, vậy có thể trách nó hay sao?” “Nhạc mẫu là một người nữ nhân thông tuệ” “Thiếp cũng thấy là như vậy” “Nhưng là...” Mặc Kính Trúc chân chờ một chút: “Nhạc phụ từng nói với ta, nàng trước đây là một nữ hài tử tính tình hướng ngoại, vô cùng hoạt bát, như thế nào hiện tại lại...” Một hồi thật lâu, Từ Nãi Dạ không hề lên tiếng, Mặc Kính Trúc còn tưởng nàng đã ngủ, vừa định buông tha, nàng lại thỉnh linh mở miệng, từ trong lòng hắn mà thốt lên. “Mẹ thiếp bị bọn họ giết, liền ở trước mặt thiếp mà bị bọn họ giết hại?” “... Ta biết.” “Nhưng là, trước khi bị bọn họ giết hại, vì để chờ người đàn bà kia, chúng ta bị giam cầm một trận.” “Ta cũng biết.” “Lúc ấy thiếp thực tức giận, thiếp cùng nương không có làm sai điều gì, để bị bọn họ truy sát? Cho nên, thiếp cực lực phản kháng, còn mắng bọn hắn, cắn bọn hắn, đá bọn hắn...” Thanh âm của nàng càng rầu rĩ “... Thế là bọn hắn liền đánh nương, khi dễ nàng để cảnh cáo thiếp, thậm chí còn trước mặt thiếp...” Hai tay bé nhỏ chọt túm lấy vạt áo sau lưng hắn nắm lấy: “Cường bạo nàng, một lần lại một lần cường bạo nàng” Hít sâu một hơi, Mặc Kính Trúc bắt giác ôm chặt nàng: “Từ Nãi Dạ...” Hắn đau lòng khẽ gọi tên nàng. “Khi đó thiếp mới biết, thiếp không nên phản kháng lại, bởi vì bọn hắn...” Từ Nãi Dạ dừng một chút: “Bọn hắn là có ý chọc thiếp, bọn hắn muốn để cho thiếp lại tức giận, thế sẽ lại tiếp tục khi dễ nương, làm thế bọn hắn sẽ thích thú, bọn hắn thường ngoạn như vậy cho tới khi người đàn bà kia đi vào mới thôi...” Mặc Kính Trúc cảm giác được vạt áo trước ngực hắn đã ướt một mảng lớn: “Từ Nãi Dạ, không cần nói nữa” Hắn đau lòng van vì “Không cần nói nữa” Nhưng Từ Nãi Dạ dường như không nghe được, vẫn tiếp tục nói hết: “... Bọn họ đem hết mọi thù oán mà không ai có thể tưởng tượng ra nói mà bức bách thiếp, nhưng vì nương, thiếp chỉ có thể nhẫn nại. Càng nhẫn như vậy, chỉ cần vừa thấy có người xuất hiện ở cửa, mặc kệ là ai, chỉ cần là người, toàn thân thiếp cũng không tự chủ được mà run rẩy không ngừng, sợ hãi vô cùng...” Mặc Kính Trúc thở dài càng ôm chặt lấy nàng, “Nhưng là, bọn họ vẫn không chịu buông tha cho thiếp, bọn họ thậm chí còn bắt đầu đe dọa thiếp, nói sẽ chà đạp thiếp giống như chà đạp nương, thiếp sợ hãi, thật sự rất sợ hãi, vì thế, chỉ cần bọn họ đụng tới thiếp, thiếp liền không cách nào tự quyết mà thét chói tai; thiếp không nghĩ sẽ kêu lên như vậy, thật sự không nghĩ kêu, nhưng là khi đó thiếp mới có tám tuổi, thiếp...” Từ Nãi Dạ nghẹn ngào: “Thiếp không không thể được chính mình...” “Ta hiểu được, ta hiểu được!” Mặc Kính Trúc ôn nhu nói: “chuyện đó không thể trách nàng, thật sự không thể trách nàng.” “Sau đó... Người đàn bà kia đến đây, đi bên người bà ta còn có một nữ nhân khác, chính là bà bà mà phụ thân phải ở bên người chúng ta để chiều cô chúng ta. Ông ấy nói: nếu không thể tín nhiệm bà ấy, trên thế giới này liền không còn có người nào đáng để tín nhiệm nữa.” Từ Nãi Dạ oán hận nói: “Ông ấy nói như vậy, nhưng chính bà ấy đã bán đứng chúng ta!” Mặc Kính Trúc thở dài. “Khi đó, thiếp đã học được một điều: trên thế giới này không ai là đáng tin cậy, vô luận là nam nhân hay nữ nhân, bao gồm cả phụ thân. Ông ấy từng thề son sắt sẽ bảo hộ cho chúng ta, rõ ràng đã nói bà bà kia sẽ không bán đứng chúng ta, nhưng là kết quả lại...” “Nhưng là, Từ Nãi Dạ, lúc đó ông ấy là vội vàng...” “Thiếp mặc kệ lúc đó ông ấy bận những việc gì!” Từ Nãi Dạ ngẩng kiêu ngạo nhìn hỗn độn nước mắt nghẹn ngào: “Là người đàn bà kia hạ lệnh giết nương, vì cái gì ông ấy không trừng phạt bà ta? Còn cô, đệ đệ của người đàn bà kia đi đầu cùng cái mấy nam nhân cùng nhau cường bạo nương, cũng là hẳn nghe lệnh người đàn bà kia mà giết nương, vì cái gì hẳn cũng không sao? Ngay cả bà bà đã bán đứng chúng ta cũng không sao hết, vì cái gì? Vì cái gì? Đối với lời chỉ trích bên ngoài của Từ Nãi Dạ, Mặc Kính Trúc chỉ có thể uyển chuyển giải thích: “Từ Nãi Dạ, nhạc phụ cũng không biết nhạc mẫu bị cường bạo, về phần Chân bà bà, nhạc phụ đã đem bà ấy đi xử tử!” “Vậy người đàn bà kia thì sao?” Từ Nãi Dạ tiếp tục chất vấn, gặp Mặc Kính Trúc bắt đầu đi nhầm mắt, liền kêu lên ăn vạ: “Thiếp mặc kệ! Thiếp mặc kệ! Cho dù nương di ngôn bảo thiếp tuyệt đối không thể hận ông ấy, nhưng là người đàn bà kia một chút đều không có việc gì, chỉ bằng điểm này, thiếp liền không thể tha thứ ông ấy!” Mặc Kính Trúc còn định nói thêm, nhưng lời vừa muốn thốt ra lại thu trở về, chỉ ôn nhu vuốt ve lưng của nàng, trấn an nàng. Hắn nhìn ra được, Từ Nãi Dạ ngoài miệng kêu gào nói không thể tha thứ cho phụ thân nàng, kỳ thật nàng cũng hiểu được trên đời này có rất nhiều việc thân bất do kỷ, cho nên, nàng đã sớm thuận theo di ngôn của thân nương mà không hề oán hận phụ thân nữa. Nếu không nhắc tới phụ thân khẩu khí sẽ không thể bình thản như vậy được, hơn nữa, nàng cũng sẽ không ngoan ngoãn theo ý của ông ấy mà gả cho hắn. Lúc này, nàng cũng chỉ là phát tiết vì nhớ lại bị thương cùng phần nộ do sự kiện năm đó gây cho nàng mà thôi, chờ xúc động qua đi, nàng tự nhiên hồi phục nguyên trạng. Nhưng mà, cái loại sợ hãi người, lại không thể tín nhiệm bất luận người nào, bị thương tổn, bị uy hiếp sợ hãi, dường như vĩnh viễn không biến mất được, vẫn thâm căn cố đế khắc ở lòng nàng, ngày ngày đêm đêm dày vò nàng. Cho nên, nàng mới có thể nhát gan đến thế, mới có thể ôn thuận đến vậy, không dám có bất cứ ý niệm phản kháng nào, tất cả đều là di chứng sự kiện năm đó gây ra. Kỳ thật nàng coi như là đã rất kiên cường rồi, nếu không, trải qua sự kiện năm đó, nàng căn bản không thể bảo trì cá tính thiện lương cho tới bây giờ. Nàng sẽ bị sợ hãi đánh bại, nàng sẽ bị phần hận áp chế, nàng sẽ đối xử độc ác với mọi người! Nhưng là nàng không có làm như vậy. Nghe sinh phụ nàng nói, sau khi thân nương qua đời, nàng thủy chung không thể cùng bất luận kẻ nào tiếp cận, cũng vô pháp ra tiếng nói chuyện, chỉ biết trốn ở trên góc giường sáng nhất mà phát run, vừa thấy chỉ biết nàng là thật bị sợ hãi, cho nên, ông ấy mới vội vàng đem nàng đưa đến Tây Vực, để bảo đảm nàng sẽ không gặp phải loại sự tình tương tự nữa. Nhưng nàng vẫn còn có thể tha thứ cho sinh phụ, nàng cũng còn có thể thay người luôn chán ghét nàng, sai đải với nàng mà nói tốt, nàng thủy chung vẫn là người thiện lương như vậy. Một tiểu nữ nhân như vậy, như thế nào không khiến người khác thương tiếc đây! Vô luận hẳn thực hiện cộc hôn ước này là do trách nhiệm, nhưng hẳn không oán hận, bởi đối tượng là một người nữ nhân đáng giá để hắn thương tiếc, khiến hắn cam tâm tình nguyện mà thương yêu nàng. “Vậy còn ta? Nàng cũng sẽ sợ ta, không tín nhiệm ta sao?” Lại là một trận trầm mặc, sau đó nàng mới chân chờ nàng lên hai tròng mắt.

“Ân — thật sự rất kỳ quái nha!” Nàng hoang mang chớp mắt: “Theo lần đầu gặp gỡ chàng, thiếp đã không thấy sợ chàng chút nào! Thiếp cũng không biết vì sao lại như vậy, nhưng thiếp chính là tin tưởng chàng sẽ không thương tổn thiếp, hơn nữa còn hết sức tin tưởng chàng trong mỗi một câu nói. Cho dù từng có nghi hoặc trong nháy mắt, nhưng chỉ cần vừa thấy ánh mắt ôn nhu của chàng, thiếp sẽ không còn hoài nghi nữa!” Mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trong đã lòng thật cao hứng: “Chỉ có ta sao?” Mặc Kính Trúc lại hỏi. Lập tức dùng sức gập đầu một cái, không cần thận đánh lên cằm hấn, nàng ỏi một tiếng khuôn mặt nhỏ nhắn nhún lại, sau đó lại vỗ về cằm hấn: “Đúng vậy, liền chỉ mình chàng thôi, những người khác thiếp đều thấy sợ, đặc biệt là nam nhân. Trừ bỏ phụ vương (chỗ này là cha nuôi nhé) cùng vương huynh, nam nhân khác chỉ cần hơi tới gần một chút, thiếp sẽ nhịn không được mà phát run, nếu không cần thận đụng thiếp một chút, thiếp khẳng định sẽ thét chói tai cho hấn nghe!” Lập tức hiểu được đây là do năm đó thân nương bị cưỡng bạo, cùng với bị người đe dọa trong trí nhớ liên gây ảnh hưởng đến nàng. Nghĩ đến đây, Mặc Kính Trúc không khỏi thầm nghĩ một tiếng nguy hiểm thật, may mắn đêm tân hôn hấn đi trước chuốc rượu nàng đến hôn mê, mới nàng mơ mơ màng màng cùng hấn thành tựu vợ chồng chi thực, nếu không sẽ không biết được nàng sẽ thét chói tai thành bộ dáng gì nữa! Tuy biết rằng sau này hấn có cùng nàng thân thiết thì nàng sẽ không có phản ứng sợ hãi, nhưng lúc này hấn nghĩ rằng, muốn chung sống tốt với nàng hấn là phải nhẫn nại thôi. Tóm lại, xem ra về sau hấn vẫn là không chạm đến nàng sẽ tốt hơn. Vừa mới hạ quyết định này, Từ Nãi Dạ liền thỉnh linh đem bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh với vào nội sam hấn vuốt vuốt. “Phu quân.” Hấn hít một ngụm khí, muốn ngăn cản nàng khiêu khích vuốt ve: “Chuyện gì?” Nàng tránh tay hấn ra, tiếp tục đi xuống dưới: “Chàng hôm nay không cần sao?” (á, sắc nữ) Hấn cắn răng: “Nàng... muốn sao?” Cúi đầu, “Nếu... Nếu thiếp nói muốn thì sao?” Từ Nãi Dạ ngập ngừng nói, thanh âm nhỏ cơ hồ nghe không được. “Nàng không sợ sao?” “Nhưng là thiếp không sợ chàng nha!” Từ Nãi Dạ ní non: “Hơn nữa, thiếp thích cảm giác khi đó, thật thoải mái nha!” Tốt lắm, vừa mới quyết định thu hồi! Mặc Kính Trúc không hề hé răng, nghiêng người khẽ đem tiểu nữ nhân mới vừa ẵm sẽ không chạm đến sẽ tốt hơn này đặt ở dưới thân mình, mà Từ Nãi Dạ cũng thuận thể đem hai cánh tay trắng nõn mềm mại vòng lên cổ của hấn, nhẹ nhàng, hai cặp môi cánh hoa mặt mặt thiếp khép lại. Ngoài lều, bắc phong (gió bắc chẳng?) vù vù thổi, hàn đêm lạnh như băng, trong lều, cúi đầu ngâm thơ gập, ở chốn thật sự âm áp!

Bạn đang đọc truyện *Ân Nhân, Thịnh Chi Giáo Nhiều Hơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Vàng trắng ra núi Thiên Sơn Mênh mang nước bề mây ngàn sáng soi Gió đầu xuân dặm dặm chạy dài Thôi đưa trắng sáng ra ngoài Ngọc Môn Bạch Đẳng quan Hán đóng đồn Vùng kia Thanh Hải dòm luôn mắt hồ Từ xưa bao kẻ chinh phu Đã ra đất chiến về ru mấy người? Buồn trông cảnh sắc bên trời Giục lòng khách thú nhớ nơi quê nhà Lầu cao đêm vắng ai mà Đêm nay than thở ắt là chưa nguôi. Còn tưởng phải tới hồ Tam Đường để trợ trận (trợ giúp đánh trận), không nghĩ tới mới đi được nửa đường liền đã tới chiến trường, chuyện này quả thực nằm ngoài dự đoán của mọi người. Bởi vì trước đó A Bộ Na vẫn còn rất đặc ý khoe khoang rằng từ Minh Sa Sơn trở về Ô Bù La liền đặc biệt đi mời hai người Trung Nguyên nghe nói là cao thủ võ lâm nổi danh đến Tây Vực trợ giúp, cũng đã bãi họ làm sư phụ. “... hai vị kia vừa cao lớn, lại khôi ngô, tựa như cao nhân, đùa giỡn khôi đao thôi đã có thể hô mưa gọi gió, uy phong lẫm lẫm. Lần này có hai vị ấy cùng ra trận, chỉ cần hai người họ ước chừng cũng có thể hạ hơn vài trăm người nga. Cho nên, các người đứng nhìn là tốt rồi, chỉ cần đánh một trận Ủy Ngột tộc chúng ta không thể không chiến thắng. Vì Mặc công tử này, người cẩn thận đừng để thành mềnh nhũn hết cả đầu gối, chúng ta không cần người đi cản...” Lời nói còn đang văng vẳng bên tai, ở phương xa đã nghe truyền đến một trận tiếng la hét. Sáu người đồng thời ngạc nhiên, rồi ngẩn mặt nhìn nhau. Không thể nào? Đã đánh tới đây rồi sao? Lập tức, không cùng hẹn sáu con ngựa đồng thời bay nhanh hướng tiếng la hét kia mà đi. Chỉ chốc lát sau, lướt qua một gò cỏ, địa ngục chém giết đã xuất hiện rõ ràng trước mắt, cảnh tượng vô cùng bi tráng kịch liệt, huyết nhục bay tứ tung vô cùng tàn khốc, cả hai bên người chết chất đống, Từ Nãi Dạ nhìn thấy liền hét lên một tiếng, thiếu chút nữa ngã xuống ngựa, Mặc Kính Trúc nhanh tay đỡ được nàng, đồng thời bình tĩnh nhanh chóng quan sát tình hình chiến đấu. “Không... Không phải đâu?” A Bộ Na tròn mắt há hốc mồm, rên lên thảm thiết: “Chúng ta... thua sao? Nhưng là... hai vị sư phụ kia đâu? Bọn họ không ra chiến trường sao?” Thảm Quân Đào đột nhiên chỉ chỉ: “Ồ đàng kia!” Hấn thực ‘hào tâm’ mà chỉ cho nàng nha. “À!” A Bộ Na lại cứng họng trừng mắt nhìn sư phụ ‘vĩ đại’ bị vây đánh không thể cựa quậy, còn nói hạ được vài trăm người, xem ra ba người thôi đã thật sự miễn cưỡng: “Bọn họ như thế nào như vậy... như vậy...” “Như vậy vô dụng?” Thảm Quân Đào lại ‘hào ý’ thay nàng nói cho hết câu. Không muốn đếm xỉa tới sự trào phúng của hấn, A Bộ Na liền đảo dắc tìm kiếm người nàng quan tâm nhất: “Vương huynh đâu?” “Thế nào! Không phải ở đàng kia sao?” Thảm Quân Đào vẫn rất ‘hào ý’ mà chỉ điểm cho nàng: “Không sai biệt lắm, nếu mau xong đời hấn đã không phải là vương huynh người nha!” Thảm Quân Đào vừa mới dứt lời, Mặc Kính Trúc bỗng dưng trầm giọng hạ lệnh: “Quân Đào, bảo hộ Đại phu nhân!” dứt lời, người đã phi thân tựa như một con hải âu hướng chiến trường mà đi. “Đi? Hấn phi sao?” A Bộ Na nhất thời kinh ngạc không thôi, ánh mắt cũng choáng váng. “Đâu chỉ có phi” Thảm Quân Đào nhẹ nhàng tiếp cận Từ Nãi Dạ để bảo hộ nàng: “Đại gia chúng ta còn có thể biến ảo thuật nha!” Thật là ảo thuật mà, chỉ thấy kim quang chọi lóe, mười mấy binh lính Ngõa Lạt vây quanh bên người Ô Bù La liền đổ thành một đống; Thanh Long một đường bay lên, mấy chục binh lính Ngõa Lạt cùng kêu lên thảm thiết, thân hình mạnh mẽ bay qua bay lại như nước chảy mây trôi những binh lính Ngõa Lạt quanh đó đều ngã xuống đất tựa như bị gió thổi cỏ rạp. Kêu sợ hãi, kêu thảm thiết, Mặc Kính Trúc vẫn tựa như đang ở chỗ không người cứ vậy mà xông thẳng hướng chủ tướng đối phương. Chợt thấy chủ tướng đối phương hình như có ý đào thoát, Mặc Kính Trúc lập tức điểm nhẹ mũi chân, thân hình gầy yếu (tả nam nhi nên dùng từ này hợp hơn là ‘mỏng manh’ chứ nhỉ aiz...) nhất thời phóng lên cao, giữa không trung một con Thanh Long hiện ra hướng chủ tướng đối phương mà cuốn lấy. Trong khoảng khắc, trận đánh này liền đã xong. Chủ tướng đã bị bắt giữ, còn đánh cái gì nha? Huống chi, chủ tướng lại là nhi tử mà Ngõa Lạt vương tới sủng ái, không đâu hàng chả nhẽ có thể mặc hấn bị giết sao? Nhưng là, trận này chấm dứt như vậy thật đúng là uất ức, vừa chớp mắt thấy chính là thắng, như thế nào chớp cái nữa liền đã thua đây? Thật sự là nhục danh kỳ diệu! Mặc Kính Trúc vừa về tới bên người Từ Nãi Dạ, nàng liền lập tức cuốn lấy cánh tay hấn, má lúm đồng tiền tươi cười tràn đầy sùng bái, tán thưởng: “Phu quân, chàng thật là lợi hại nha!” Mặc Kính Trúc cũng không ra vẻ đắc ý, chỉ là thân nhiên mỉm cười: “Ta nói rồi sẽ không để cho nghĩa phụ nàng chịu thiệt...” Trần mãnh liệt điểm xuống: “Thiếp tin tưởng chàng!” Từ Nãi Dạ không chút nghi ngờ nói. Về phần A Bộ Na lúc này trong lòng như có tiếng sét, sự khinh thị ban đầu đã sớm bay đến Thiên Sơn nghỉ mát rồi. Xem bộ dạng của nàng dường như hận không thể cũng được cuốn lấy cánh tay còn lại của Mặc Kính Trúc vậy Mà Ô Bù La theo sau tới trong lòng cũng tràn đầy uất ức cùng xấu hổ, hấn bãi sư nguyên là muốn một ngày nào đó có thể nhục nhả Mặc Kính Trúc một phen, không nghĩ tới lại trái lại còn phải để Mặc Kính Trúc cứu, thật không biết là nên khóc lớn một hồi, hay là nên tự giễu cười một cái? “Vương huynh, hai vị sư phụ kia đâu?” Tuy nói với Ô Bù La nhưng ánh mắt A Bộ Na lại vẫn như cũ nhìn thẳng Mặc Kính Trúc. “Đi rồi.” Ô Bù La cười khò, “Bọn họ nói...” Hấn cũng nhìn chăm chú vào Mặc Kính Trúc: “Nếu bọn họ không nhận làm thanh kiếm của người, như vậy người chính

là một trong thất đại cao thủ của võ lâm Trung Nguyên, Ngọc diện Thanh Long, bọn họ căn bản ngay cả đến gần người cũng không làm được, ở lại cũng là mất mặt, cho nên đã bỏ đi.” “Không sao cả cái gì mà cao thủ với không cao thủ!” Mặc Kính Trúc vẫn như cũ thần nhiên nói: “Chẳng qua cũng chỉ là một thanh kiếm, chỉ là ta so với bọn hán gòn gang hơn một chút mà thôi.” Ô Bù La liếc thật sâu hán một cái: “Hiện tại ta thật sự tin tưởng người có thể hào hào bảo hộ Từ Nãi muội rồi.” “Hon nữa, ta cũng muốn giúp các người đánh thắng trận này!” Mặc Kính Trúc trịnh trọng nói. Ngắn người “Không phải đã đánh thắng rồi sao?” Ô Bù La kinh ngạc hỏi. Mặc Kính Trúc hơi lắc đầu: “Không, không phải như vậy liền đã xong, bọn họ còn có thể tăng phái binh mã đến!” “Nhưng là...” Ô Bù La liếc mắt nhìn Mã Cấp Tha đang bị trói một cái: “Ngôã Lạt vương mặc kệ con của hán sao?” “Ngôã Lạt vương cũng không chỉ có một người con trai.” “Đây chính là người con hán tối sùng ái nha!” “Sùng ái so với đã tâm mở rộng lãnh thổ của Ngôã Lạt vương thì không thể sánh được.” Ô Bù La ánh mắt đã nổi lên lo lắng: “Người xác định sao?” “Ta xác định!” Mặc Kính Trúc khẳng định: “Bởi vì Ngôã Lạt vương đang dần dần hướng Mạc Nam tập hợp binh sỹ, điều này có thể thấy được ý đồ của hán. Ta nghĩ, bọn họ có lẽ chỉ tính toán trước chiếm lĩnh phía bắc Thiên Sơn, làm căn cứ để xâm lược phía nam Thiên Sơn, cho nên chỉ phái mấy ngàn binh mã lại đây, lại không dự đoán được giữa trận lại nhảy ra một cái Trình Giảo Kim ta đây. Nhưng là nếu Ngôã Lạt vương đã muốn xuất binh, sẽ không thể có thể bởi vì một trận chiến bại liền dễ dàng buông tha cho, cho nên nhất định sẽ tăng phái càng nhiều nhân mã lại đây, đây là có thể xác định.” “Chúng ta đây nên làm cái gì bây giờ?” Ô Bù La thực tự nhiên hỏi thẳng quan điểm: “Cũng thỉnh phụ vương tăng phái viện binh lại đây sao?” Mặc Kính Trúc hơi suy nghĩ một chút: “Không, trước mắt như vậy là đủ rồi, nhưng chúng ta cần phải lùi lại khỏi vùng này đến đại thảo nguyên phía sau kia.” “Cái gì? Lùi lại?” Ô Bù La kinh hô: “Nhưng chúng ta vừa bị lui đến chỗ này rồi mà?” “Đúng vậy, cần tiếp tục lùi lại.” Mặc Kính Trúc bình tĩnh nói: “Ở chỗ này địa thế đối với chúng ta vô cùng bất lợi, nếu binh mã Ngôã Lạt so với chúng ta nhiều hơn, thực dễ dàng sẽ bị bọn họ bao vây; nhưng nếu là đại thảo nguyên rộng lớn bằng phẳng, đằng sau còn có Thiên Sơn để dựa vào, thì chỉ cần chúng ta dàn trận thoải mái, binh mã bọn họ có nhiều thêm cũng không vây được chúng ta, cho dù pháo oanh cũng không dễ dàng bị đánh trúng, đó mới là nơi thích hợp để đóng quân. Chỉ cần chúng ta từ thủ trụ tại đại thảo nguyên, chờ đến thời cơ thích hợp, tùy thời có thể đem bọn họ chạy về miếu Lão Gia (biên giới Uy Ngột cùng Ngôã Lạt).” “Đóng quân?” Ô Bù La mặt đầy hồ nghi: “Vì cái gì phải đóng quân?” “Bởi vì thời điểm này trở đi bọn họ nhất định sẽ còn phái binh hai ba lần, thậm chí không chỉ là binh mã lại đây, cho nên, chúng ta chỉ có thể đóng quân, sau đó chờ đợi.” “Chờ đợi cái gì?” Mặc Kính Trúc cùng Thẩm Quân Đào liếc nhau, cười đầy thâm ý. “Chờ đợi trợ giúp của ta đến.”

~~~~~ Một tiếng thét chói tai tựa như đang giết gà (khó hiểu, dân mình thì phải dùng là giết lợn), kinh hãi tới mức vừa cời ra ngoài sam (áo ngoài), đang định đôi mắt nhìn áo dài (một bộ quần áo mới) Mặc Kính Trúc nghe thấy liền lao ra từng bước lao ra ngoài lều, Từ Nãi Dạ vẻ hoảng sợ một hồi liền bỏ nhào vào lòng hán, đột nhiên bị vô lý khiến cho hán thối lui vài bước, mà Ô Bù La ở phía sau chỉ biết ngây ra như phỗng, một bàn tay của hán vẫn còn đặt ở giữa không trung chưa kịp thu về. Mặc Kính Trúc vội hỏi: “Làm sao vậy?” Khuôn mặt vẫn chôn ở trong lòng Mặc Kính Trúc, Từ Nãi Dạ chỉ dám lắp bắp: “Có... có người...” Mặc Kính Trúc dờ khóc dờ cười thở dài: “Là Ô Bù La vương tử nha!” Dừng dừng, Từ Nãi Dạ mới lúc này mới ngẩng kiêu ngạo kinh ngạc: “Ai cơ? Là vương huynh sao?” Lập tức nghiêng đầu đi: “Ai nha! Thật là vương huynh nha!” Mặc Kính Trúc tái thán: “Đúng vậy! Là vương huynh của nàng, xem nàng đã làm huynh ấy sợ thế nào kìa.” Hán nói xong, thay nàng đem gỡ một bên cái khăn che mặt ra. Cái miệng nhỏ nhắn cong lên: “Là huynh ấy dọa đến người ta trước nha!” Từ Nãi Dạ không thuận theo gắt giọng: “Người ta sớm đã nói với hán, hon nữa nói qua không chỉ một lần, tận lực không nên đụng vào thiếp nha! Nếu thật muốn đụng, phải cảnh cáo thiếp một tiếng trước a!” “Cảnh cáo?” Mặc Kính Trúc không biết nên khóc hay cười: “Ta thì sao? Vì cái gì ta sẽ không phải vậy?” “Người ta sớm nói qua không sợ chàng mà!” “Ta ở phía sau, nàng liền không biết là ta nha!” “Biết!” Từ Nãi Dạ dắc ý mở miệng cười: “Chỉ cần là chàng, thiếp đều cảm nhận được, sự ôn nhu của chàng từ lâu đã in sâu trong lòng thiếp, để cho thiếp biết chính là chàng, thật đấy!” Ôn nhu? Hán thực ôn nhu sao? Ặn! Có lẽ là bởi vì nàng rất dễ dàng bị sợ hãi, cho nên hán luôn bắt tri bắt giác làm cho chính mình ôn hòa một chút, để tránh dọa đến nàng. “Ta tin, ta tin!” Mặc Kính Trúc xem Ô Bù La mà liếc mắt một cái, thực cảm thấy có điểm đồng tình với hán: “Được rồi! vậy nàng hiện tại nên cùng với vương huynh nói lời xin lỗi đi! nàng thật sự dọa hán nha.” “Nga!” Bất quá một đầu đẳng kia, ‘Hào ý’ của Thẩm Quân Đào đã muốn lên tiếng do ‘lương tâm để nghị’ rồi. “... Xem ta nè, ta luôn giữ một khoảng cách hết sức an toàn, cách mười bước sẽ dừng lại, trước thét to một chút với công chúa, mời nàng biết ta là người không phải quỷ, sau mới chậm chậm tiếp cận nàng. Nhớ rõ a! Trên mặt nhất định phải treo đầy nụ cười sáng lạn, tỏ vẻ chúng ta bên này một chút ác ý cũng không có.” “Sau đó, ở cách xa nhau ba bước liền dừng lại, nhìn xem công chúa có hay không hiện tượng muốn hét lên. Nếu là không có, người còn có thể tiến thêm một bước, nếu là có, người tốt nhất nhanh chóng thối lui lại. Quan trọng nhất là, người tuyệt đối không thể đụng công chúa, nếu không cẩn thận đụng phải, phiền toái người lập tức chém cái tay kia, miễn cho nó về sau tái phạm...” “Người ở đây bày bạ những thứ gì vậy?” Rất xa, Mặc Kính Trúc đã nghe thấy Thẩm Quân Đào ở bên kia tà thuyết mê hoặc người khác: “Người có phải rất nhân hay không? Việc phải làm đến đâu rồi?” “Sớm đã làm tốt! Đại gia, Nhị gia nhân rồi không có chuyện gì ở nhà phùng oa nhi (Chăm con), Tứ cô gia cũng xong xuôi án quay về kinh, Tả Lâm cùng Hữu Bảo sẽ sớm đến!” Thẩm Quân Đào như trước tràn đầy tươi cười. “Toái miệng!” Mặc Kính Trúc cười mắng. “Vậy là ba sao?” “Vâng, là ba, Đại gia.” Thẩm Quân Đào tươi cười phút chốc chuyển sang trạng thái nịnh nọt: “Như vậy, Đại gia, thuộc hạ có thể hay không lên Thiên Sơn đi thái mấy khóa tuyết liền?” Mặc Kính Trúc lắc đầu thờ dài: “Đi đi! Bất quá nhiều lắm nửa ngày.” Thẩm Quân Đào nghe vậy, không khỏi vui mừng quá đỗi. Đã biết Đại gia để nói chuyện mà: “Đù, đại gia, thuộc hạ nguyện lấy nhiều vài cái đến cho công chúa đường lá gan.” Lời dứt, người đã lộn một vòng, chỉ vài cái lên xuống, hán đã biến mất trước mắt mọi người. Cách đó không xa, A Bộ Na đang đi tới cũng há miệng kinh ngạc không thốt: “Như thế nào hán cũng phi?” Mặc Kính Trúc nhìn nội sam (ta coi nó là áo trong, chắc áo này không được mặc ra ngoài đường ^^) lập tức cúi đầu ở bên tay Từ Nãi Dạ nói nhỏ, “Ta đi vào nhìn thêm ngoại bào, lập tức sẽ đi ra.” Từ Nãi Dạ vuốt cằm, nhìn hán tiến vào lều rồi mới chuyển hướng Ô Bù La giải thích: “Vương huynh, thực xin lỗi a! Vừa mới ta không phải cố ý dọa huynh đâu, ta là bị người dọa đến, cho nên mới kêu lớn tiếng như vậy.” Ô Bù La cười khổ: “Không sao, là ta không tốt, hon nữa ta cũng đã muốn quen” Kỳ thật, hán là thấy Từ Nãi Dạ tựa hồ không sợ Mặc Kính Trúc, cho nên cố ý thử xem hán có phải hay không cũng có thể có ‘đặc thù đãi ngộ’ kia, kết quả lại làm cho chính mình trở thành khó coi. A Bộ Na vừa tới trước liếc nhìn vào lều một cái mới hướng Ô Bù La nói: “Vương huynh, Mã Cấp Tha vương tử ở bên kia lại đang kêu gào, huynh đi ứng phó một chút đi! Nếu để muội đi, khẳng định sẽ không nhìn được mà đánh cho hán một trận mất!” Ngay tại lúc Ô Bù La rời đi, Mặc Kính Trúc cũng đi ra. “Đi? Ô Bù La vương tử muốn đi nơi đâu?” “Huynh ấy đi xem Mã Cấp Tha vương tử một chút.” Trả lời là Từ Nãi Dạ. “Như vậy... Ặn!” Mặc Kính Trúc đột nhiên dắt Từ Nãi Dạ đi theo sau Ô Bù La: “Chúng ta đây cũng cùng đi xem.” “Nhìn hán làm gì nha?” người kháng nghị chính là theo ở một bên A Bộ Na: “Hán không phải mắng chính là rống, có cái gì tốt xem?” “Thăm thỉnh tin tức.” Mặc Kính Trúc thần nhiên trả lời. A Bộ Na còn muốn kháng nghị, Từ Nãi Dạ lại hỏi trước. “Đoá Hoa Khảm đâu? Thương thể của hán thế nào?” Nhún nhún vai, “Trở về rồi, hon nữa...” A Bộ Na cố ý vô tình hướng Mặc Kính Trúc liếc mắt một cái: “Ta đã cùng hán đã giải trừ hôn ước.” Lời này không hiểu được là nói cho ai nghe? “Vì cái gì?” Từ Nãi Dạ kinh ngạc hỏi. A Bộ Na hừ hừ theo trong lỗ mũi khinh thường: “Hán không xứng với ta!” Càng kinh ngạc: “Nhưng là hán là người chính mình vừa mất nha!” “Chính mình vừa mất lại như thế nào?” A Bộ Na hai mắt đẹp lại liếc về phía Mặc Kính Trúc bên kia, thật giận là, Mặc Kính Trúc lại vẫn không nhìn nàng liếc mắt lấy một cái: “Cái gì mà Uy Ngột đệ nhất dũng sĩ chứ! Căn bản là lừa gạt thôi! Tùy tiện nhập trận, hán liền đã bị thương thất linh bát lạc, hiện giờ còn đang phải nghỉ dài hạn. Ta vừa mất là anh hùng, chứ không phải là cừu non yếu đuối!” “Nhưng là...” “Kính nhờ, người đừng nói nữa!” A Bộ Na đã mất hết kiên nhẫn: “Đó là chuyện của ta, không cần người quản, có thể chứ?” Cái miệng nhỏ nhắn của Từ Nãi Dạ mấp máy vài cái, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, Mặc Kính Trúc lúc này mới xem qua một chút, nhưng vẫn là nhìn Từ Nãi Dạ, mà không phải A Bộ Na. “Người nói đúng không! Mạc công tử?” A Bộ Na vội vàng nắm chặt cơ hội gây chú ý: “Nam nhân giống người như vậy mới giống là anh hùng, đúng không?” “Lời này tại hạ cũng không dám gât bừa” Mặc Kính Trúc lại như trước nhìn thẳng phía trước: “Trên đời này còn rất nhiều anh hùng, chẳng qua, họ không biểu hiện ở trước mặt mọi người, đại bộ phận lại đều ẩn giấu ở đằng sau. Bên ngoài là

anh hùng, bên trong cũng là anh hùng, như Đoá Hoa Khảm bị thương tới thất linh bát lạc lại càng phải anh hùng, nếu không phải có rất nhiều người giống hần xả sinh vong tử, hộ vệ gia viên đứng ở phía trước, Ủy Ngột tộc nhân có thể an an ổn ổn sống tới ngày hôm nay sao?” A Bộ Na nhất thời nghẹn lời. “Không có những nông phu tần tảo khổ khổ làm ra hoa màu, không có người nuôi cừu trâu dê tần tảo khổ khổ, không có những người hầu tần tảo khổ khổ, công chúa A Bộ Na có thể có hiện tại sống qua những ngày lành sao?” Sắc mặt A Bộ Na bắt đầu khó coi. “Công chúa A Bộ Na, thỉnh không nên xem thường những con người lao động thầm lặng đó, bọn họ mới là chân chính là anh hùng!” Mặc Kính Trúc nói xong, Ô Bù La đang đi phía trước cũng đã quay đầu nhìn hần thật sâu một cái, giành trước A Bộ Na mở miệng, tiếp đón Mặc Kính Trúc tiến lên: “Mặc công tử, đến, chúng ta cùng đi.” Nhìn ra được, hần đối Mặc Kính Trúc ấn tượng dĩ nhiên có thay đổi lớn. “Mặc công tử muốn thám thính Mã Cấp Tha sao?” “Đúng, ta muốn biết Ngôã Lạt vương đối với Ủy Ngột đã tâm tột cùng lớn đến đâu.” “Biết rồi sẽ có ích lợi gì sao?” “Đương nhiên là có” Mặc Kính Trúc nói: “Tuy rằng ta có thể xác định Ngôã Lạt vương nhất định tăng binh tái đánh, nhưng dã tâm của hần không chỉ có là lãnh địa Ủy Ngột mà thôi, cho nên, hần cũng nhất định trải qua suy tính khi tiếp tục phái binh, thậm chí nói không chừng còn phải ra sức thuyết phục người phản đối chiến tranh, bởi vậy, nhân số cùng thời gian, chúng ta đều không dễ dàng nắm giữ. Nếu chúng ta có thể biết hần đối Ủy Ngột đã tâm tột cùng lớn đến đâu, ít nhất có thể lấy đó mà phán đoán ra hần đối với Ủy Ngột sẽ tiếp công kích ở nơi nào, kể từ đó, chúng ta mới có thể thảo luận ra đối sách.” “Nga...” Ô Bù La trầm ngâm: “Nói rất đúng, như vậy, Thiên triều tính ứng phó như thế nào?” Hướng Tử Nãi Dạ liếc mắt một cái: “Hoàng Thượng tuyệt đối không ngồi yên bằng quang” Mặc Kính Trúc chậm rãi nói tiếp: “Từ ngày đầu tiên Ngôã Lạt xuất binh công kích Ủy Ngột, đã liên thủ định phải gánh lấy hậu quả làm Hoàng Thượng tức giận.” Ô Bù La giật mình. “Sự trợ giúp mà ngươi từng đề cập chính là quân đội Hoàng Thượng phái đến sao?” “Không phải.” “Đi? Không phải?” Ô Bù La vừa ngạc nhiên lại vừa khó hiểu “Như thế nào không phải?” “Phái quân đội cần thời gian, chờ bọn hần đuổi đến nơi này thì đã không còn kịp rồi.” Mặc Kính Trúc giải thích. “Đó là tiểu đội nhân mã?” “Không, chỉ có ba người.” “Chỉ ba người?” Ô Bù La kinh hô: “không lẽ đều là những nhân vật lợi hại giống như ngươi sao?” Mặc Kính Trúc cười nhẹ: “Đến lúc đó Ô Bù La vương tử tự nhiên sẽ biết” Lúc này, đã đến trước lều giam Mã Cấp Tha, Mặc Kính Trúc bỗng dừng lại quay sang hỏi Tử Nãi Dạ: “Nàng không phải rất sợ Mã Cấp Tha sao? Muốn hay không ở bên ngoài chờ?” Liều mình phe phẩy trán, Tử Nãi Dạ càng nắm chặt Mặc Kính Trúc: “Không cần, thiếp muốn với cùng đi với chàng, có chàng ở đó, thiếp sẽ không sợ!” Lắc đầu than nhẹ, Mặc Kính Trúc đánh phải nắm chặt tay nàng, sau đó đem nàng hộ vào trong ngực: “Được, chúng ta đây vào đi thôi!” Đúng lúc này, bởi vì A Bộ Na cũng muốn cùng bọn họ đi vào, không cẩn thận từ phía sau đụng phải cái móng của Tử Nãi Dạ, vì thế, ngay sau đó một tiếng thét chói tai giống như có giết heo vang lên, cả người Tử Nãi Dạ cư nhiên đều nhảy chồm lên bám lấy Mặc Kính Trúc. Ô Bù La thì sợ tới mức giật mình tuốt đao khỏi vỏ thủ thế, A Bộ Na hoa dung thất sắc run rẩy lùi lại ba bước, chỉ có Mặc Kính Trúc vẫn lặng người ôm lấy Tử Nãi Dạ không thốt nên lời. Trời ạ! Chẳng lẽ nửa đời sau hần đều phải sống chung với tiếng thét này sao?

Hần cuối cùng cũng đã chú ý tới điều này, những binh lính Ủy Ngột khi đối mặt với Tử Nãi Dạ tuy rằng luôn rất chân thành tươi cười đầy mặt, nhưng lại thật cẩn thận bảo trì khoảng cách ba bước an toàn với nàng. Hơn nữa có đánh chết cũng không dám tới gần đụng vào nàng, cho dù là muốn chuẩn bị đồ này nọ cho nàng, cũng là nom nớp lo sợ. Về phần bản thân Tử Nãi Dạ, đương nhiên cũng cực lực tránh rất xa mọi người. Đối với loại tình huống này, Mặc Kính Trúc thật đúng là nhừ đầu. Hần không hiểu được chuyện kia đã qua từ rất lâu, nhưng nàng vẫn y như cũ, người khác vẫn không thể chạm đến nàng, không thể kinh động đến nàng, bằng không, nàng khẳng định sẽ lập tức hét lên khiến người kia ngược lại còn bị sợ tới mức ba hồn bảy vía đi trước mất một nửa. Lúc ở Xining thực hiện hôn lễ nàng đương nhiên cũng liên tục hét đến khản cổ, khi đó hần còn tưởng rằng nàng chỉ là quá mức khiếp đảm, sợ người lạ mặt mà thôi. Về sau hần biết được toàn bộ sự kiện tám năm trước kia, hần rốt cục mới hiểu được nàng sợ hãi cùng người khác tiếp xúc nhiều tới cỡ nào. Cho tới tận lúc này, rõ ràng là người đã ở chung mười năm, lại là người vô cùng thân thiết, vẫn không thể đụng đến nàng, khẽ chạm cũng không thể được, hần mới chính thức hiểu được tình huống thực tế này rốt cuộc có bao nhiêu nghiêm trọng. Cứ như vậy tiếp diễn thật sự có thể chứ? Trách nhiệm của hần tuy rằng chỉ là tận tâm hết sức hảo hảo bảo hộ nàng, chiếu cố nàng, không cho nàng gặp phải những chuyện bị thương hoặc nguy hiểm, nhưng nếu ngày nào đó đưa nàng trở về bái kiến thân phụ, hai cha con còn chưa có khúc lóc cảm động nước mắt quanh tròn, đã làm thân phụ nàng sợ tới mức chết khiếp, như vậy sẽ tính là hần thất trách sao? Không phải mới là lạ! Hần phải làm sao mới ngăn được cái ‘nhân luân thâm kịch’ này phát sinh đây??? Khi Mặc Kính Trúc còn đang trái phải phiền não không biết nên làm thế nào, đột nhiên có một người từ phía bắc Thiên Sơn trước khẩu đại thảo nguyên đi tới, nhân vật này vừa xuất hiện, lập tức khiến mọi người ngây ngốc. “Tam cô gia?” (chồng iu của chị Hương Ngưng trong ‘Nương tử thỉnh chỉ giáo nhiều hơn’) “Ai nha nha! Quân Đào, thật đúng là đã lâu không gặp nha!” Mặc dù trời lạnh, Nhiều Dật Phong vẫn như cũ vận một thân tuyết trắng nho sam dài, dung mạo tuấn mỹ vô song, tao nhã phe phẩy chiết phiến (mùa đông mà vẫn xài quạt T.T), tiêu sái đi qua đám người Ngôã Lạt đang nhìn đến ngây ngốc: “Nhìn người khí sắc không tồi nha, hần là đã ăn không ít tuyết liên Thiên Sơn, có chừa chút nào cấp cho Tam cô gia ta không vậy?” Thảm Quân Đào phúc xich bật cười: “Có a! Tam cô gia, Còn là một cái sọt lớn nữa nha! Ta sợ ngại phải ăn đến ba ngày ba đêm!” Cái gọi là ‘ngưu tầm ngưu, mã tầm mã’ đại khái chính là giống hai người này, đồng thời hài hước, vừa tuấn mỹ lại hào sảng, cũng đồng dạng cả lơ phất phơ, chỉ cần vừa thấy mặt, song phương nhất định phải đầu khẩu một hồi, hơn nữa còn ra sức trổ tài, không thêm kiêng kỵ, cái gì hình tượng đều tạm thời gạt qua một bên, người bên ngoài luôn bị bọn họ chọc cho cười đến lăn lộn. “Rất tốt!” Nhiều Dật Phong nhẹ nhàng đóng chiếc chiết phiến (chiếc quạt): “Ta cùng người tuy không phải anh em nhưng lại được mọi người coi như song sinh, hần nên cùng nhau an hưởng nha!” “Không được đâu Tam cô gia, vẫn là tự bản thân ngài hưởng thụ đi!” “Đi? Như thế nào? Không lẽ nhà người đã hưởng thụ rồi?” “Đúng vậy! Đầu tiên đến đông cứng cả mặt lẫn móng rồi.” “Nôn! Nhiều Dật Phong buồn cười nói chi tiết phiền che miệng: “Quân Đào, phiền toái người tránh xa một chút, trăm ngàn lần đừng đụng tới Tam cô gia ta.” Bình thường ở đây người hiểu được Hán ngữ mặc dù không nhiều lắm, nhưng chỉ cần có người phiên dịch, rất nhanh, những người khác liền sẽ biết bọn họ đang nói cái gì, kết quả là một lúc sau, mọi người trước sau bật cười. Lúc này Mặc Kính Trúc cùng Tử Nãi Dạ cũng nghe tiếng mà đi ra, Tử Nãi Dạ vừa nhìn thấy Nhiều Dật Phong, liền giống như nữ nhân khác, liếc mắt một cái liền xem tới ngây người. “Oa ô, đẹp quá, có nam nhân đẹp như vậy sao?!” Không biết vì sao, Mặc Kính Trúc trong lòng đột nhiên xuất hiện một cỗ tức giận, vừa kinh thấy liền đem nó đè ép trở về. Tuy rằng hần không hiểu rõ lắm, nhưng mơ hồ có thể cảm giác được cỗ tức giận này là từ đâu mà đến, bởi vậy, hần cảm thấy thực ngoài ý muốn, cũng thực kinh ngạc. Hần không phải nhỏ nhen như vậy đi? Xem thấy hai người vừa xuất hiện, Nhiều Dật Phong hoan hỉ lập tức dời đi mục tiêu, đi tới trước mặt bọn họ, hơn nữa còn khoa trương mà vãi chào. “Vị này nói vậy chính là...” Không ngờ, lời khách sáo làm quen còn chưa nói xong, lời cũng mới đánh ra một nửa, chẳng qua là chiết phiến của hần thoáng đụng phải cánh tay của Tử Nãi Dạ, một tiếng thét chói tai thảm thiết thể lương liền vang lên, Nhiều Dật Phong nhất thời sợ tới mức ngơ ngác đặt móng ngã ngồi xuống, về mặt kinh hãi biến sắc, miệng há to mà không thốt nên lời. Mọi người ở bốn phía cũng đứng thẳng bất động, không biết làm sao, ánh mắt không hẹn mà cùng tề tụ ở trên người hần, không biết nên làm thế nào thay vị thư sinh văn nhược sái dật này giải trừ khỏi quần cảnh trước mắt. Sau một lúc lâu, Nhiều Dật Phong mới chậm rãi thu hồi về mặt, hai hàng lông mày hơi hơi gợn lên, chậm rãi nói: “Đại tẩu tử, ách... tiếng nói mềm mại thật đúng là như, ách... tiên âm trên trời vậy, thật có thể nói là âm này chỉ có ứng với trời, khó được vài lần nghe thấy a!” về mặt đứng đắn, rung đùi mà nói, bên này bất chợt có tiếng phụt cười. “Trời ạ! Tam muội phụ, lần đầu có người mở lời khen tiếng thét của nàng, hơn nữa người vẫn còn ngồi dưới đất đâu!” Mặc Kính Trúc cười to nói, tức giận từ lúc Tử Nãi Dạ thét chói tai đồng thời đã tan thành mây khói. Mọi người theo sau cuồng tiếu, không khí thoáng cái thoải mái lên, Nhiều Dật Phong lúc này mới chậm rãi đứng dậy, vỗ vỗ bụi trên áo: “Đại sư huynh, muội phụ ta nói chính là lời nói thật nha!” Hần vừa nói, vừa hướng Tử Nãi Dạ bởi vì xấu hổ mà đỏ mặt tránh ở trong lòng Mặc Kính Trúc cười trộm. “Ngài nói ‘đúng’ đi, Đại tẩu tử?” Không hỏi đến thì thôi, vừa hỏi đến, Tử Nãi Dạ rốt cuộc nhịn không được cười ra tiếng: “Phụ quân, hần thực thú vị nha!” “Hần là trưởng phụ của Tam sư muội-Nhiều Dật Phong, cùng với Quân Đào chính là một đôi trong bảo khố.” Mặc Kính Trúc cười nói: “Bất quá, đừng nhìn hần già

ngây giả dại như vậy, hẳn đã là cha của hai hài tử rồi đó!” “Đại gia, ngài như thế nào đem ta và Tam cô gia xa ở cùng một nơi? Tam cô gia vừa mới thực hồ thẹn nhá!” Thẩm Quân Đào nghe vậy, lập tức tiến vào, bắt mẫn lâm bẩm: “Thuộc hạ phong nhã cách điệu đều bị Tam cô gia làm hỏng hết hình tượng rồi!” “Phải không?” Nhiều Dật Phong thần nhiên hừ nhẹ khinh miệt, rồi bỗng dừng phát tay mở xoẹt chiết phiến, đồng thời lúc này, Thẩm Quân Đào cư nhiên mặc danh kỳ diệu kinh hô một tiếng, chặt vật đặt mộng ngã ụcch xuống đất. Không không ai biết đây là có chuyện gì xảy ra (kể cả ta, >”

Bạn đang đọc truyện *Án Nhân, Thịnh Chí Giáo Nhiều Hơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Mặc mặc ám đài tân vũ địa, Huy huy lạnh lẽo dục mùa thu, Đứng đối nguyệt minh tư chuyện cũ, Tồn hại quân nhan sắc giảm quân niên. Tài đánh đàn của Nhiều Dật Phong rốt cục đã làm cho Ủy Ngột tộc nhân hiểu được chỗ đáng sợ của hắn, mặc dù hắn vẫn cọt nhả như trước, mọi người vẫn không tự chủ được đối với hắn bảo trì một phần kính sợ chi tâm. Thậm chí ngay cả A Bộ Na cũng đều dời mục tiêu sang hắn, bởi vì hắn thật sự là rất tuấn mỹ. (chị này hoa tâm quá) Bất quá, đối với thủ đoạn của nàng ta Nhiều Dật Phong không hề để vào trong mắt mà uyển chuyển cự tuyệt, không giống như Mặc Kính Trúc trực tiếp lãnh đạm chống đỡ, hắn quanh co lòng vòng nói với A Bộ Na: “Chỉ cần người có một nửa điểm tốt của lão bà ta, ta liền thú người vào cửa.” “Lão bà chàng có bao nhiêu tài giỏi chứ?” “Cái này người không nên tới hỏi ta, hẳn là đi hỏi người khác.” Vì thế, A Bộ Na tìm tới Thẩm Quân Đào. Thẩm Quân Đào thực ngay thẳng nói: “Bỏ qua một bên Tam tiểu thư kinh thế chỉ mạo không tính đến. Tam tiểu thư chúng ta cảm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông; việc bếp núc nữ hồng cũng không gì không thành thạo ngoài ra còn tinh thông thuật số; chẳng những cá tính ôn nhu lại săn sóc hơn nữa cũng không bao giờ nóng giận; lại rất am hiểu lòng người chỉ cần Tam cô gia mở miệng đã biết hắn nghĩ đến muốn cái gì, Tam cô gia muốn yên tĩnh sẽ tuyệt không đi quấy quấy lấy hắn; Tam cô gia muốn có nàng ở bên bầu bạn nàng liền hầu hạ hắn chu đáo, Tam cô gia quả thực coi nàng là hiền thê trong bảo khố nhá!” Làm được như vậy còn là người sao? A Bộ Na không tin trên đời thực sự có một nữ nhân hoàn mỹ như thế, cho nên quyết định đợi khi bọn họ trở lại kinh thành nàng cũng sẽ đi theo, nếu thật sự có một nữ nhân hoàn mỹ như những lời Thẩm Quân Đào đã nói, nàng sẽ không hi vọng gì nữa! Nhưng mà, những lời này lọt vào tai Từ Nãi Dạ lại giống nhau một câu thức tỉnh người trong mộng, nhắc nhở nàng xem xét lại bản thân. Nàng biết làm cái gì? Nàng có thể hầu hạ phu quân một cách chu đáo sao? Càng nghĩ đến trong lòng nàng không khỏi hốt hoảng, mồ hôi lạnh cũng theo nhau ứa ra. Bỏ qua một bên nàng phở phở chi tư không tính đến, việc bếp núc nữ hồng nàng chưa từng mó vào một tay, cảm kỳ thư họa mọi thứ đều không thành thạo, đến thuật số là cái gì nàng còn chưa hiểu, cá tính ngây thơ không biết săn sóc, không có chuyện gì cũng hết âm lên rồi chỉ biết tránh ở trong lòng phu quân làm nũng, không nhìn ra được suy nghĩ trong lòng phu quân, hơn nữa nàng mỗi ngày mỗi đêm đều quấy quấy lấy phu quân, thậm chí cho tới bây giờ còn chưa hề tấn quá chức trách thế tử mà hầu hạ phu quân! Trời ạ! Nàng như vậy còn được coi như là một thê tử sao? Nàng lo lắng tương lai một ngày nào đó phu quân sẽ thấy thất vọng mà không cần nàng nữa, lại càng hy vọng phu quân cũng sẽ coi nàng như là hiền thê trong bảo khố. Vì thế, nàng quyết định sẽ bắt đầu thiện tấn chức trách thế tử của mình. Không bao lâu sau, Mặc Kính Trúc đột nhiên phát hiện cơm nước của hắn đều là do Từ Nãi Dạ tự tay chuẩn bị, nàng cũng bắt đầu thay hắn may quần áo, cũng tận lực áp chế không kêu lên nữa, dù có cũng là miễn cưỡng dè dặt giọng, cũng không như ngày trước luôn quấy quấy lấy hắn, tối quý dĩ là nàng thường thường trừng mắt nhìn hắn không hiểu được là quan sát những gì? Nói thực ra thì hắn rất không quen. Hắn đã quen có Từ Nãi Dạ ngồi bên cùng nhau ăn cơm, chứ không phải đứng một bên truy vấn hắn: “Có được không? Ngon không?” Hắn thực cao hứng khi nàng vì hắn mà may quần áo, cũng thấy việc nàng kim nén không kêu lên như vậy là rất tốt, nhưng nhìn thấy nàng bởi vì miễn cưỡng áp chế sự sợ hãi mà cắn chặt môi dưới, run rẩy lợi hại tới như vậy hắn thật sự đau lòng không thôi. Hắn thích nàng luôn ở bên cạnh hắn, mà không phải lẫn mất đi rất xa; hắn càng ưa thích khi nàng lộ vẻ tươi cười ngọt ngào thốt lên những lời làm nũng đáng yêu mà không phải yên lặng tròn tròn mắt chăm chăm theo dõi hắn không biết nghĩ tới những gì. Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì? Còn chưa có giải đáp được thắc mắc này, đại quân Ngõa Lạt đã lại tiến công đến, chậm rãi ước chừng có một vạn hai ngàn đại quân binh tiến vào đại thảo nguyên Bali này. Thực là quá sớm, viện binh của hắn vẫn còn chưa tới đây. Mặc Kính Trúc trầm ngâm, Ô Bù La ngồi bên cạnh mặt đều đã tái đi rồi, Nhiều Dật Phong lười biếng phe phẩy chiết phiến, Thẩm Quân Đào tròn to đẫy mắt kinh ngạc không thôi. “Oa bọn họ thật đúng là bị Tam cô gia dọa nhá!” Không sai, nếu không thì sao lại phải tới một vạn hai ngàn đại quân chỉ để công kích bốn ngàn binh mã Ủy Ngột đâu? “Xem ra, Ngõa Lạt vương đã xác định được ăn cả ngã về không trận này rồi” Mặc Kính Trúc trầm giọng nói. “Không phải được ăn cả ngã về không đâu! Ta xem hắn là quyết ý thắng bằng được rồi” nhẹ nhàng động lại chiết phiến Nhiều Dật Phong mới chậm rãi hỏi: “Ô Bù La vương từ xin hỏi một chút, nếu như không có chúng ta khi hai quốc gia giao chiến kết quả sẽ như thế nào?”. Ô Bù La xoay người trái phải nhìn tộc nhân của mình, không khỏi cười khổ: “Không cần phải nói, sẽ thực vất vả. Tộc của ta bởi vì đang vào ngày mùa cho nên không cho diễn luyện quân sự. Mà bên kia lại coi việc luyện binh là trọng yếu, cuộc sống chỉ ở trên lưng ngựa, Ngõa Lạt vương lại có dã tâm lớn như vậy không ngừng huấn luyện binh mã. Cho nên cho dù bọn ta có thêm viện binh tới, hai bên binh số tương đương đi chăng nữa thì bọn ta khi chiến đấu cũng không thể đứng vững như bọn họ được” “Như vậy sao...?” Nhiều Dật Phong trầm ngâm: “Như vậy, chúng ta thế nào cũng phải thay các người đánh thắng trận này, nếu không những ngày sau này của mọi người sẽ không thể an lành mà trôi qua nữa!” “A... Nhưng là...” ôm lấy cánh tay Mặc Kính Trúc, thân thể mềm mại run run, Từ Nãi Dạ kinh sợ nhìn một mảng lớn binh mã đằng xa kia: “Phu... Phu quân, bọn họ... bọn họ nhiều người như vậy...” Vươn tay đem nàng dựa vào ngực mình, trầm ngâm “Không cần lo lắng” Mặc Kính Trúc ôn nhu nói: “Có thể không chiến thắng được, nhưng cần một trận này thì không thành vấn đề.” “Nhưng... nhưng là...” Từ Nãi Dạ ôm chặt thắt lưng hắn, sụt sùi khóc: “Người ta... Người ta không muốn chàng đi đâu!” Mặc Kính Trúc than nhẹ: “Từ Nãi Dạ, ta không thể không đi nàng hiểu mà, nếu như không có ta, vương huynh nàng sẽ không làm gì được.” Cắn môi dưới, Từ Nãi Dạ hướng Ô Bù La liếc mắt một cái, lấp bắp “Kia... Kia... Kia...” “Yên tâm” thanh âm càng nhẹ “Ta sẽ mạnh khỏe trở về với nàng, vậy đã được chưa?” “Thật sự?” “Thật sự!” Từ Nãi Dạ bắt đầu dĩ thờ dài “Được rồi!” Nàng không tình nguyện buông lỏng hai tay. Nhìn phía đối phương đang dần triển khai trận thế, Mặc Kính Trúc, Nhiều Dật Phong cùng Ô Bù La cũng thấp giọng thảo luận sách lược, Từ Nãi Dạ vẫn kẻ sát ở phía sau Mặc Kính Trúc. Một lát sau, mắt thấy đối phương sắp triển khai tấn công... “Ô Bù La vương từ trăm ngàn xin nhớ kỹ, nhân mã của người một phần ba lưu thủ tại bản doanh, hai phần ba cùng chúng ta đi tới phía trước 300 thước, nhưng chỉ có thể thủ, không thể đánh, những cái khác có thể giao cho ta cùng Tam muội phụ!” Mặc Kính Trúc nhanh chóng phân phó nói, đồng thời chuẩn bị ở đối phương đánh tới được một khắc này cùng với Nhiều Dật Phong rời đi, bỗng dừng... “Di?” Ngay trước thế trận của quân địch cách khoảng 60 thước, xuất hiện bốn cái bóng người, mỗi cái cách nhau 30 thước vừa vận che ở trước mặt địch. “Đó là... Chẳng lẽ...” Ngay lúc Mặc Kính Trúc tập trung tinh thần xem có chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên một cái bóng đồ sẫm lảng không hạ xuống ngay bên người bọn họ. Hơn nữa còn kẻ sát sau lưng Từ Nãi Dạ, một tiếng thét chói tai đặc trưng liên vang lên tặng cho đối

phương làm quả gặp mặt. Thú vị là tiếng hét kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu chói tai vô cùng này đều khiến tất cả mọi người bị dọa tới thiếu chút nữa đảo bình trước trận, vậy mà cái bóng người đồ thám kìa vẫn nghiêm mặt cương lĩnh, thờ ơ mọi sự, lạnh như băng tuyết. “Đại phu nhân” khối băng người tại đằng sau Từ Nãi Dạ bất chợt thổi hơi lạnh đến: “Thét gào kiểu này chỉ tổ rước lấy chú ý của quân địch mà thôi, thỉnh ngài đừng nên hét nữa” Từ Nãi Dạ cứng người xoay lại nhìn vị cô nương lạnh như khối băng kia, cho dù nàng nhớ rõ sau khi hết xong hẳn là nên chạy trốn, nhưng là nàng chạy bất động a. Thậm chí dù không muốn tiếp tục nhìn về mặt âm trầm trưng lạnh như băng kia nữa, nhưng lại cũng không thể rời đi ánh mắt được bởi vì nàng sớm đã bị ngữ khí lạnh như băng kia đông lạnh rồi. Nàng nàng nàng... Đến tột cùng là người hay quỷ? Một lát sau, Nhiều Dật Phong là người đầu tiên bừng tỉnh thất thanh cười to: “Ông trời, Quân Đào, thế này mới kêu là lợi hại nha!” Thẩm Quân Đào cũng phốc xich bật cười: “Hong Phụng, ta thật sự rất bội phục ngươi!” Mặc Kính Trúc nhìn không được tò mò đánh giá bộ dạng Từ Nãi Dạ đang bị đông băng, thật sự là rất đáng yêu! “Hong phụng, là Từ tiểu thư kêu ngươi đến bảo hộ đại phu nhân?” “Vâng, Đại gia.” “Tốt lắm, phải đúng người rồi.” Mặc Kính Trúc trầm ngâm nói: “Vậy Tam muội phụ, chúng ta đi thôi!” “Đi đi đi?” Thẩm Quân Đào khiển trách: “Còn thuộc hạ thì sao? Đại gia” “Ngu ngốc, không phải cùng đi sao!” Thẩm Quân Đào nhất thời mặt mày hớn hớn: “Tạ Đại gia!” Mặc Kính Trúc lại hướng Từ Nãi Dạ liếc mắt một cái, phát hiện nàng như cũ vẫn duy trì tư thế bị đông lạnh, không khỏi cười lớn cùng Nhiều Dật Phong và Thẩm quân đào lảng không bay ra ngoài. Mà Từ Nãi Dạ thủy chung vẫn duy trì cái tư thế kia, bởi vì Hồng Phụng luôn luôn tại sau lưng nàng thổi lạnh khí. Vũ... Vũ... Vũ... Vũ... Vũ... Vũ...

Tam sát của võ lâm, lại thêm Ma diện phán quan, Ngõa Lạt nghĩ bắt bại cũng rất khó đi. Tuy rằng vào trận chưa lâu, quân binh Ngõa Lạt đã chạy trốn chết. Thu thập tàn cuộc tất nhiên giao lại cho Ô Bù La, mấy người bọn họ vội lục tục kéo về doanh địa. Người đầu tiên trở về chính là Cung Chấn Vũ, từ xa hắn đã trông thấy Hồng Phụng đang đứng nói chuyện cùng với một cô nương Ủy Ngột diễm lệ, vì thế lập tức đi qua muốn hỏi có thấy Mặc Kính Trúc đâu không. Xung quanh lại có thật nhiều người đang đứng chen chúc hẳn không cần thận hạ xuống đứng phải vị cô nương mặt che sa đứng sau Hồng Phụng. Chuyện này cũng không có gì, người nhiều như vậy, khinh công không tránh khỏi đụng phải một hai người, lại không nghĩ tới chẳng qua chỉ chạm nhẹ một chút như vậy, vị cô nương mặt che sa kia lại chu miệng thét lên thực thảm thiết. Hai trông mắt biến lạnh, hắn lập tức rút ra bảo kiếm đưa ngang cổ vị tiểu cô nương kia: “Ngươi nếu còn dám kêu lên nữa ta lập tức chém xuống” hắn ghét nhất bị nữ nhân đang yên đang lành phát bệnh tâm thần hết lên, trừ bỏ lão bà hắn. Tựa như đàn đứt dây, tiếng kêu cũng im bật, vị cô nương kia chỉ dám tròn mắt nhìn đôi đồng mâu lạnh khốc của hắn, một lát sau Hồng Phụng mới lên tiếng: “Nhị gia...” “Chuyện gì?” “Nếu ngài muốn chém đầu Đại phu nhân, tốt nhất nên xin phép Đại gia trước” Một hồi lâu sau hắn mới hiểu hết ý trong lời nói kia, nhanh nhẹn thu hồi bảo kiếm, chân kinh trùng Hồng Phụng: “Ngươi nói...” “Đừng vậy, Nhị gia” Hồng Phụng vẫn giữ vẻ mặt lãnh nghiêm như cũ: “Người phát ra tiếng kêu thét này chính là Đại phu nhân” Là người thứ hai trở về Thủy Tiên vừa vặn nghe được câu nói sau cùng, nàng hưng phấn hướng lưng Từ Nãi Dạ vỗ một cái: “Ai nha, nguyên lai vị này chính là...” một tiếng thét chói tai kìa vang lên, lại tới đến Thủy Tiên bắt ngờ bị dọa cũng giật mình hét ầm lên, hai nữ nhân kêu gào khiến toàn bộ quân doanh chìm trong yên lặng Khi Mặc Kính Trúc trở về, chỉ cảm thấy quân doanh yên ắng kỳ lạ, sau đó hắn nhìn thấy Cung Chấn Vũ, Nhiều Dật Phong, Thủy Tiên, Thẩm Quân Đào, Hồng Phụng, Tả Lâm cùng Hữu Bảo không biết làm gì đang bao quanh một nữ nhân, một nữ nhân lệ rơi đầy mặt đang thút thút khóc. Nhìn ra được mọi người muốn trấn an nàng, nhưng không ai dám lại gần. Hắn không khỏi thở dài, đúng lúc này người kia đã trông thấy hắn. “Phu quân!” Như một mũi tên phi đến, nàng vút lấy cổ hắn “Không có việc gì, không có việc gì!” Mặc Kính Trúc ôn nhu trấn an. “Thực xin lỗi, phu quân” Từ Nãi Dạ nức nở: “Thiếp muốn làm một người vợ tốt, thiếp thật sự cố gắng muốn làm một người vợ tốt, nhưng là... Nhưng là...” Nàng thút tha thút thít nói tiếp: “Thiếp không phải một người vợ tốt, nhưng thiếp sẽ tiếp tục cố gắng làm một người vợ tốt, cho nên... Cho nên chàng đừng không muốn thiếp nha!” Nàng lại đang nói cái gì? Nàng rõ ràng là lại bị dọa sợ thôi, việc này cùng với có phải ‘một người vợ tốt’ kia có quan hệ gì đâu? Hắn thật sự không hiểu, bất quá, trước mặt công chúng đang trừng mắt xem kịch kia không thích hợp để hắn mở hội nghị thảo luận vấn đề này, hắn nghĩ vậy bèn ôm nàng đi vào lều của hai người. “Được rồi, được rồi, ta đã biết, ta đã biết.” Mắt thấy hai người đã đi vào trong lều, lúc này Thủy Tiên mới thì thào nói một câu: “Kính nhờ, còn bảo chúng ta tới làm gì chứ? Chỉ bằng tiếng kêu của nàng ấy cũng đủ dọa lùi thiên quân vạn mã rồi nha!” Đứng một bên chờ cho tiếng khóc của Từ Nãi Dạ đã hoàn toàn yên lặng Mặc Kính Trúc mới lấy khăn giúp nàng lau khô mặt, sau đó đem nàng ôm vào lòng nhẹ nhàng nói: “Nàng không sao chứ?” Khóe miệng vẫn run rẩy “Thực xin lỗi” Từ Nãi Dạ trầm ngâm “Không cần giải thích, là bọn họ không nên dọa đến nàng, nàng không có làm sai cái gì nha!!!” “Nhưng là... nhưng là...” Từ Nãi Dạ cúi đầu xấu hổ: “Thiếp chọc giận Nhị sư đệ sinh khí, còn dọa tới Từ sư muội, thiếp... thiếp thật sự không cố ý, nhưng lúc ấy thiếp rất lo lắng cho phu quân chàng cho nên đã quên mất phải nhẫn nại...” Đẳng đẳng! Từ Nãi Dạ vừa nhắc đến, hắn mới nhớ lại vấn đề kia: “Từ Nãi Dạ, ta có một chuyện muốn hỏi nàng” “Dạ, phu quân.” Từ Nãi Dạ ngẩng kiêu ngạo, ngoan ngoãn chờ đợi hắn đặt câu hỏi. “Nàng...” Mặc Kính Trúc suy nghĩ một chút: “Nàng đột nhiên muốn thay ta chuẩn bị cơm nước, lại thay ta may xiêm y, còn lần tránh ta, không có việc gì lại nhìn ta chằm chằm, đây là có nguyên nhân gì sao?” “Bởi vì thiếp muốn làm một người thê tử tốt a!” Từ Nãi Dạ đáp. “Hảo thê tử? Àch...” Mặc Kính Trúc có điểm đau đầu: “Nàng nói rõ hơn đi?” “Thì như Quân Đào nói thôi!” Từ Nãi Dạ khẳng định: “Tam sư muội là hảo thê tử, cho nên Tam muội phụ luôn coi nàng là hiền thê trong bảo khổ, cũng sẽ không muốn nữ nhân khác. Cho nên thiếp cũng muốn bắt chước Tam sư muội, như vậy chàng mới có thể coi thiếp như bảo vật mà yêu thương, cũng sẽ không cần nữ nhân khác nha!” “A...” Nguyên lai là Thẩm Quân Đào gây họa.”Chuyện này...” Mặc Kính Trúc xoa xoa huyệt Thái Dương: “Từ Nãi Dạ, ta thừa nhận Tam sư muội quả thật là một nữ nhân hoàn mỹ, nhưng Nhị đệ muội cũng là một nữ nhân có điểm mơ hồ, tiểu sư muội thậm chí còn có chút cuồng dã làm người khác phải đau đầu, vậy mà Nhị sư đệ cùng Từ muội phụ đồng dạng đều coi các nàng tựa như là bảo vật mà đối đãi, hơn nữa cũng sẽ không muốn nữ nhân nào khác. Cho nên mới không phải nam nhân nào cũng đều muốn một nữ nhân hoàn mỹ như thê tử đâu!” Từ Nãi Dạ nhìn hắn trong chớp lát, sau đó lại cụp mắt nói: “Nhưng chúng ta không giống với a!” “Như thế nào không giống với?” “Quân Đào nói, bọn họ tuy rằng giống chúng ta đều là do sư phụ cùng sư mẫu đính hạ hôn ước, nhưng đều là lưỡng tình tương duyệt sau mới ở cùng một chỗ. Còn chúng ta chính là vừa thấy mặt đã tự thành hôn, chàng đối với thiếp lại không có cảm tình gì, chỉ là vì trách nhiệm mới thú thiếp.” Từ Nãi Dạ ủy khuất rên rĩ: “Cho nên, thiếp luôn nghĩ rằng nếu không làm được một thê tử tốt, đến một ngày nào đó chàng sẽ yêu thích người khác, sẽ không cần đến thiếp nữa” Mặc Kính Trúc nghe vậy, không khỏi nhăn trán. Nàng nói vậy không có sai, hẳn thật là bởi vì trách nhiệm mới thú nàng. Là Sư mẫu chọn trúng hắn, là Sư phụ đính hạ việc hôn nhân này, là Hoàng Thượng đích thân đối hắn yêu cầu, đây là một trọng trách rất lớn, thân là Đại đệ tử, hắn không thể trách cứ sư phụ, sư mẫu đem trách nhiệm này giao thác cho hắn, bởi cái “Nhiệm vụ” này Cung Chấn Vũ tuyệt đối không ứng phó được. Cho nên, những năm gần đây, cho dù có rất nhiều tiểu thư danh môn ưu ái hắn, thậm chí giáp mặt hướng hắn cầu thân, hắn cũng chỉ áy náy chống đỡ không dám thả lỏng trong lòng đi ủy khuất đối phương. Nhưng là... Nàng nói kia cũng không thể tính là hoàn toàn đúng. Ít nhất hắn đối với tiểu nữ nhân có lá gan bé tí, luôn hét chói tai này có phần lòng trĩu nặng; ít nhất hắn thực thích có nàng bầu bạn; ít nhất hắn thực rung động khi thấy bộ dáng đồ đẹp thẹn thùng của nàng; ít nhất hắn cũng vô cùng thỏa mãn với cảm giác nàng luôn ý lại vào hắn; ít nhất hắn... Thế này còn có thể kêu là ít sao? Không, không thể coi là ít nữa, bởi vì còn có rất nhiều. Hắn sẽ bởi vì nàng khen ngợi nam nhân khác mà sinh lòng tức giận, thấy nàng sợ hãi rơi lệ, hắn sẽ thấy đau lòng không thôi; hắn luôn muốn làm cho nàng rời xa thống khổ đau thương cùng nguy hiểm không phải chỉ vì trách nhiệm, mà vì trong thâm tâm hắn không cùng hề muốn nàng gặp phải điều bất hạnh; hắn chỉ mong có thể đem nàng vĩnh viễn bảo hộ trong đôi cánh ôn nhu của mình, bởi vì hắn... Bởi vì hắn... hắn... Hai hàng lông mày không khỏi nhíu chặt. Mọi đầu vấn đề hoàn toàn là trách nhiệm, nhưng giờ phút này, tuyệt đối không chỉ có trách nhiệm mà thôi, nhưng mà còn có cái gì thì bản thân hắn cũng không rõ lắm. Ân! Hắn phải hảo hảo suy nghĩ một chút, xem xem rốt cuộc cảm giác trong lòng mình là gì. Nhưng trước đó cần cho cặp mắt to tròn luôn dõi theo hắn kia một đáp án đủ để trấn an nàng đã. ” Từ Nãi Dạ, ta thề tuyệt đối sẽ không yêu thương nữ nhân nào khác, cũng sẽ không bao giờ không cần đến nàng” Hắn là đủ để trấn an nàng rồi, bởi đây cũng là lời nói thật trong lòng hắn. Quả nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng liền bừng sáng. “Thật vậy chăng?” “Thật sự.” Từ Nãi Dạ vui vẻ nở nụ cười: “Ân! Thiếp tin

tướng chàng Kia... Thiếp phải làm như thế nào chàng mới có thể xem thiếp như bảo vật mà đối đãi đây?" Mặc Kính Trú nhẹ nhàng thờ dài, ngón tay thon dài vuốt nhẹ lên gò má phấn hồng của nàng, mỗi lần vuốt tạo ra một nụ cười ôn nhu. "Ta đã sớm coi nàng là bảo vật trân quý nhất rồi!" ☆ ☆ ☆ Những hạt tuyết trắng cứ nhẹ nhàng rơi xuống không biết đã trải qua bao lâu biến nơi đây thành một vùng tuyết trắng xóa. Trừ bỏ xa xa những ngọn núi đá đỉnh đầu bạc trắng trong gió tuyết vẫn hiện ngang bát khuất. Còn thì tất cả đều chìm trong một màu trắng xóa của tuyết, cứ thế phiêu dạt an tường, tựa như thời gian tại đây cũng bị đông lại vĩnh hằng cùng với đất trời. Đến nửa đêm, trải qua nhiều ngày liên tục rồi cuộc gió tuyết đã yên lặng, trời còn chưa sáng Mặc Kính Trú đã phủ thêm một tấm da lớn đi ra ngoài lều. Gió tuyết đã ngừng nhưng khí lạnh vẫn thấm vào tận xương. Đứng giữa một khoảng tuyết trắng xóa mênh mông trông trái khiến con người không khỏi cảm thấy bản thân thật nhỏ bé. Chỉ một lát sau trên ngọn núi đằng xa xa kia mặt trời lười biếng rớt cục cũng lộ diện, đem ánh sáng chiếu rọi vạn vật. Hân hít dài một hơi, đập tuyết dày tiến về phía trước. Xuyên qua chiến trường hôm nào giờ đã sớm nhìn không ra dấu vết chiến tranh, hết thấy tội ác đều đã bị tuyết trắng vùi lấp sạch sẽ. Bỗng dưng, theo phía sau hân truyền đến một âm thanh trong trẻo. "Đại sư huynh, sớm a!" Không quay đầu lại "Sớm, Tam muội phụ." Mặc Kính Trú thản nhiên nói. "Sớm như vậy, huynh như thế nào lại bỏ được ổ chăn ấm của Đại tẩu vậy?" Nhiều Dật Phong trêu chọc. Hơi hơi gọi lên khoe môi: "Có điều cần suy nghĩ." Lặng lẽ đi đến bên người Mặc Kính Trú: "Có chuyện gì?" Đồng dạng cũng phủ thêm một tấm da, Nhiều Dật Phong lại hỏi. Mặc Kính Trú chấp tay ra sau lưng, ngóng nhìn ánh mặt trời từ từ nhô lên: "ngươi nghĩ xem bọn họ còn có thể lại đến không?" "Chiến tranh xâm lược không phải một, hai hồi là có thể quyết định? Bất quá..." Nhiều Dật Phong nhún nhún vai, quen tay vung mở chiết phiến: "Hữu Bảo thám thính thế nào, Quân Đào mang về tin tức gì?" "Hữu Bảo nói binh mã Ngôã Lạt tựa hồ đều bắt đầu hướng sông Lư Cù tập trung, mà Quân Đào cũng truyền đến tin tức Hoàng Thượng lại sắp thêm một lần nữa tự mình xuất chinh." Nhiều Dật Phong chắc chắn hai tiếng: "Xem ra, Hoàng Thượng đã nổi giận rồi! Bất quá, ai bồi ở bên người Hoàng Thượng vậy?" "Lẽ ra là ta, nhưng Tam sư muội nói nàng sẽ thay thế ta đi." Nhiều Dật Phong nở nụ cười: "Nàng muốn ta đi tìm nàng phải không?" Mặc Kính Trú vuốt cằm, rớt cục nghiêng mặt qua một bên nhìn hân: "Chuyện của ngươi nàng đã nói cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nói muốn gặp ngươi, thuận tiện đưa cho ngươi một khối ngọc bài." Bá một tiếng thu hồi chiết phiến "Ngọc bài? Để làm gì?" Nhiều Dật Phong kinh ngạc hỏi. "Có khối ngọc bài kia tựa như 'trăm đích thân tới', về sau ai muốn bắt ngươi cũng không được." Mấy kiếm cau lại "Có ý tứ gì?" Nhiều Dật Phong không cho là đúng lại hỏi. Mặc Kính Trú nở nụ cười: "Đây là điểm thông minh của Hoàng Thượng, nếu hân không động được ngươi, chẳng nên hào phóng một chút." Nhiều Dật Phong hừ hừ "Cáo già!" Lập tức quay lại vấn đề trước đó "Huynh cho rằng Ngôã Lạt sẽ không tiếp tục phái binh đến đây?" Mặc Kính Trú gật đầu "Ngôã Lạt vương phòng chừng đã sai lầm ở chỗ này tổn thất nhiều binh mã, nếu còn kiên trì hân sẽ không thể tiếp tục kế hoạch chính — xâm lược Trung Nguyên chúng ta, hiện tại hân chỉ có thể lựa chọn một mục tiêu mà thôi, Trung nguyên, hoặc Ủy Ngột." "Nhìn hân hướng sông Lư Cù tụ binh hân là muốn bỏ qua nơi này rồi?" "Ta quả thật cho rằng như vậy, bất quá cũng không thể xác định trăm phần trăm." Nhiều Dật Phong nghĩ nghĩ: "Cũng đơn giản thôi vừa lúc biết tin Hoàng Thượng xuất chinh, ta phải qua đó đi tìm Hương Ngưng, huynh cũng có thể yên tâm quay về kinh. Ta tin tưởng đến lúc đó, Ngôã Lạt vương cũng vô lực bận tâm bên này." Mặc Kính Trú cũng cười: "Anh hùng sở kiến lược đồng" "Chúng ta bây giờ có thể trở về rồi?" Nhiều Dật Phong nhấn nhá. "Bụng ta kêu réo dữ quá rồi nè!" Đẳng đẳng! Mặc Kính Trú một phen giữ chặt hân: "Ta có chút việc... Khụ khụ! Muốn thỉnh giáo một chút." Kính ngạc quay lại "Có chuyện gì?" Nhiều Dật Phong nhìn chăm chú Mặc Kính Trú hỏi. Có điểm xấu hổ, Mặc Kính Trú theo bản năng tránh đi tầm mắt Nhiều Dật Phong: "Này... Ta là muốn thỉnh giáo một chút, ngươi... Khụ khụ! Ngươi... Ngươi làm sao biết rõ ràng cảm giác của ngươi đối với nữ nhân?" Ngần người, Nhiều Dật Phong không khỏi cất tiếng cười to, "Nguyên lai... Nguyên lai là có chuyện như vậy nha, ta cũng nói Đại sư huynh sao lại bỏ được mà rồi đi bên người Đại tẩu từ, nguyên lai là chạy ra ngoài suy ngẫm chuyện này nha!" trông thấy hai gò má Mặc Kính Trú đã hơi ửng đỏ rồi, hân mới thu hồi tiếng cười: "Hào, hào, ta biết vấn đề của huynh. Tam muội phụ ta trước hết muốn biết một chút, Đại sư huynh ngươi lại là làm sao biết được ba người chúng ta đối với nhóm thê tử kia có bao nhiêu yêu thích đây?" "Bởi vì ánh mắt các ngươi chăm chú nhìn các nàng cùng thái độ đối đãi với các nàng." Mặc Kính Trú rất nhanh trả lời. "Vậy còn huynh?" "Ta?" Mặc Kính Trú hoang mang hỏi lại: "Ta đối với Từ Nãi Dạ có gì không đúng sao?" Nhiều Dật Phong than nhẹ một tiếng: "Không có gì không đúng, ta là nói thái độ huynh đối với nàng lại như thế nào?" Mặc Kính Trú nghĩ nghĩ: "Ta đã tận hết khả năng thực hiện lời hứa của ta đối với Hoàng Thượng, thương tiếc nàng, yêu thương nàng, không khiến nàng phải thương tâm rơi lệ, cũng không để nàng chịu bất cứ ủy khuất cùng thương tổn nào, hơn nữa..." Đẳng đẳng, đẳng đẳng... Nhiều Dật Phong có chút bất đắc dĩ xoa lấy chóp mũi: "Huynh hiểu ta đang hỏi cái gì sao?" "Hỏi ta đối với Từ Nãi Dạ như thế nào nha!" "Được, vậy là như thế nào?" "Liên như vừa mới nói, ta..." "Dừng!" Nhiều Dật Phong căng đầu đầu, hân dùng ngón tay xoa huyệt Thái Dương: "Ta đổi lại một chút, xin hỏi Đại sư huynh, ngươi cảm thấy Đại tẩu từ như thế nào?" "Nàng?" Đôi chủ giác sao? "Thiện lương đáng yêu lại đơn thuần dịu ngoan, tuy rằng lá gan có chút nhỏ... Àch, rất nhỏ, nhưng vẫn có thể xem là một nữ nhân tốt." "Ừ ả!" Nhiều Dật Phong gật gù: "Sau đó?" "Sau đó cái gì?" "Sau đó cái gì?" Nhiều Dật Phong đã muốn khóc: "Cảm giác của huynh đối với nàng nha?" "Này..." Mặc Kính Trú trầm ngâm: "Ta thực thương tiếc nàng, cũng rất thương yêu nàng, không muốn nàng bị thương rơi lệ, cũng không muốn bất luận kẻ nào làm hại tới nàng... ả! đúng, cứ như vậy, hoàn toàn dựa theo nguyện vọng của Hoàng Thượng." Làm như không có nghe đến câu nói cuối cùng kia, Nhiều Dật Phong cười nói: "Vậy là đúng rồi!" "Đúng rồi?" Mặc Kính Trú ngăn ra: "Cái gì đúng rồi?" Nét cười biến mất "Là cảm giác của huynh đúng rồi!" Nhiều Dật Phong kém một chút sẽ muốn thét ầm lên. "Cái gì cảm giác? Cái gì đúng rồi?" Mặc Kính Trú khó hiểu lại hỏi. "Đối với ngươi cái..." Nhiều Dật Phong nuốt nửa buột miệng, may mắn đúng lúc kìm lại được, hân nghẹn lời bất khả tự nghị trừng mắt lườm Mặc Kính Trú cả buổi. "Ông trời, ta vẫn nghĩ đến Đại sư huynh là một con người toàn vẹn, thông minh, ôn trọng, ôn hòa, tính nhân nại tuyệt hảo, hơn nữa tự hân kín đáo, làm việc vững vàng, lại có ánh mắt lợi hại, võ công cao cường, thậm chí quan sát cảm tình người khác cũng không sai chút nào, không nghĩ đúng tới tình cảm của mình liền biến thành một cái thực ốc nghếch tri độn như vậy! Này gọi là gì? Thông minh một đời, hồ đồ nhất thời sao? ả..." Nhiều Dật Phong gật gù: "Như thế xem ra ông trời đúng là vẫn còn công bình, không để cho chúng ta vì ghen tị sẽ làm thiệt người!" Mặc Kính Trú nhủ mảy: "Ngươi rồi cuộc đang nói cái gì nha?" Nhiều Dật Phong khoát tay, "Không có gì, không có gì, để cho ta ngẫm lại, để cho ta ngẫm lại, ả..." suy tư một lát hai hàng lông mày đã vênh lên, mâu trung lặng lẽ hiện lên một tia nghịch ngợm: "Như vậy đi! Đại sư huynh, ngươi cùng đại tẩu từ không cần quay về kinh vội, theo ta cùng đi tìm Hương Ngưng, sau đó... Hắc hắc! Huynh yên tâm, đến lúc đó không cần ta phải nói thêm cái gì chính huynh sẽ tự nhận ra" "Như vậy sao?" Mặc Kính Trú cảm thấy có điểm bất an, cứ cảm thấy Nhiều Dật Phong ngoài mặt đứng đắn sau lưng không biết là đang ản dấu mưu mô quỷ kế gì. "Đúng vậy! Đại sư huynh, loại sự tình này cũng không phải dùng mấy câu nói liền hiểu được" Nhiều Dật Phong nghiêm mặt nói: "Thật giống như nước có bao nhiêu nóng, huynh không tự bản thân đi sờ sờ, sao biết được đến tột cùng là có bao nhiêu nóng chứ?" "Nói vậy cũng đúng." Mặc Kính Trú lăm lăm nói, nhưng... liên quan gì a? "Hơn nữa, cá tính mỗi người đều không giống nhau, cho nên cảm tình mỗi người cũng không giống nhau, tựa như ta thích nữ nhân như Hương Ngưng, nhưng Từ muội phụ lại thích nữ nhân như Từ sư muội, huynh thấy đúng không?" "Ản, ả!" Điều này hân biết. "Cho nên nói, để huynh tự mình trải nghiệm mới có thể dễ dàng nhận ra" Đỡ cho hân phải đứng đây tiêu tốn nước miếng, còn suýt chút bị làm cho tức chết. "Ách?" Trải nghiệm cái gì nha? "Vậy liền như đã định nha?" "Đã định gì?" Vừa mới đã định cái gì rồi? "Được rồi, chúng ta đây mau trở về ăn sáng đi! Ta thật sự đã mau chết đói." "Dì?" Ngần ngơ nhìn theo bóng dáng Nhiều Dật Phong rồi đi, Mặc Kính Trú có chút u mê. Nói nửa ngày, bọn họ vừa mới rồi cuộc là đã quyết định cái gì?

Chương 6

Niêu niêu thành biên liễu Thanh thanh mạch thượng tang Đề lung vong thái điệp Tạc dạ mộng Ngư Dương Trãi qua bao ngày đại tuyết tán loạn, cả một vùng đều đã ngập trong một mảnh mênh mang trắng xóa, bao nhiêu khối bụi sa trường đã hoàn toàn biến mất, đại địa Càn Khôn hết thấy đều đã thần phục ở dưới ngày đông giá rét căm căm. Dực niên tháng 2, rốt cục truyền đến tin tức Hoàng đế Thiên triều thân chinh đánh Ngõa Lạt, sau một trận hoan hô mừng rỡ, Mặc Kính Trúc cười ngựa mang theo Tả Lâm cùng Hữu Bảo đi tuần biên giới đến tận miếu Lão Gia, xác định không có bất cứ binh mã Ngõa Lạt nào còn lưu lại lãnh thổ Ủy Ngột, mới trở về thông tri Ô Bồi La có thể an tâm hồi Thiên Sơn. Vì thế, tộc nhân Ủy Ngột lập tức cao hứng phấn chấn bắt đầu nhổ trại, chuẩn bị trở về tiến hành việc đồng áng đang bỏ dở. Mà đám người Mặc Kính Trúc cũng trực tiếp hướng Ô Bồi La cáo từ. “Muội phu có rảnh thì đưa Từ Nãi Dạ về đây chơi nha” Ô Bồi La nắm chặt cánh tay Mặc Kính Trúc. Trận này thu hoạch lớn nhất đại khái chính là đem hai người họ đánh thành thân cận” “Đĩ nhiên, nơi đây vẫn coi như là nhà mẹ đẻ của nàng, thời điểm nên về nhà mẹ đẻ, ta sẽ đưa nàng trở về” Mặc Kính Trúc hứa hẹn. “Vây là tốt rồi.” Ô Bồi La vừa lòng nở nụ cười: “Các người phải bảo trọng a!” Sau đó Mặc Kính Trúc liền mang theo thê tử cùng nhóm sư đệ muội, còn có thêm A Bộ Na cứng rắn quần quít chết cũng bám theo chân bọn họ rời đi, một đường xuyên qua Lũng Tây, Trữ Hạ, một đường đi vào Thiểm Tấn. Vì thế, Mặc Kính Trúc cùng mọi người chia làm hai nhóm, cũng chuẩn bị mỗi người đi một ngã. Tuy rằng kế tiếp nên đến phiên Cung Chấn Vũ làm bạn giả, nhưng Mặc Kính Trúc vẫn quyết định thay thế hắn đi. Thứ nhất là Nhạc Nhạc đưa thư thông tri nói nàng lại mang thai, nếu lần này hắn không trở về, sẽ không thêm nhìn tới nữa. Thứ hai, là mau chóng để cho Từ Nãi Dạ cùng sinh phụ nàng gặp lại, tuy rằng Từ Nãi Dạ biểu hiện cũng không tích cực, bởi vì vừa nghĩ tới cha nàng, nàng liền sẽ nghĩ tới nương đã chết thảm, cho nên nàng có điểm sợ hãi. nhưng đây cũng là một trong trách nhiệm của hắn, hắn không thể không đề trong lòng. Thừa dịp cuối cùng một khắc, ở cùng Từ Nãi Dạ ở chung đã vô cùng thân quen, Thủy Tiên không quên lại trêu đùa Từ Nãi Dạ e lệ một phen. “Đại tẩu tử, có đại sư huynh đi cùng, đi đến nơi đâu tẩu đều không cần sợ hãi.” Từ Nãi Dạ ngưỡng kiêu ngạo, ánh mắt hoàn toàn tin cậy cùng ánh mắt yêu thương Mặc Kính Trúc giao nhau: “Ta biết, phu quân rất lợi hại.” Tròng mắt trượt đi, Thủy Tiên đột nhiên giờ lên một chút khóe miệng cười gian. “Đúng vậy! Đại sư huynh thật sự rất lợi hại, đúng hay không?” “Đúng! Đúng! Đúng!” Từ Nãi Dạ mãnh liệt gật đầu đồng ý, ngây ngốc bước vào cạm bẫy. “Đặc biệt võ công của hắn lợi hại hơn, đúng hay không?” “Đúng! Đúng! Đúng!” “Hơn nữa lại thông minh, lại ôn nhu, lại sẵn sàng, tất cả đều thật là lợi hại, đúng hay không?” “Đúng! Đúng! Đúng!” “Bất quá, hay là công phu trên giường cũng tới lợi hại nhất, đúng hay không?” “Đúng! Đúng! Đúng!” Thoáng chốc, một trận ầm ầm cười to, Từ Nãi Dạ lúc này mới kinh ngộ vừa mới Thủy Tiên hỏi những thứ gì, mà nàng lại trả lời những thứ gì, không khỏi xoát một chút đỏ mặt, ‘um’ một tiếng lại trốn vào trong lòng Mặc Kính Trúc. Mà Mặc Kính Trúc hai gò má cũng ửng lên, dờ khóc dờ cười thờ dài. “Tiểu sư muội, muội thật sự là...” Thủy Tiên nhẹ thờ cái lưỡi thom tho: “Hắc hắc! Đại sư huynh, thoải mái một chút thôi!” Mặc Kính Trúc bắt đầu đi lắc đầu: “Tốt lắm, vậy các người liền trực tiếp quay về kinh thành đi, ta cùng Tam muội phu đi Bắc Kinh cùng Hoàng Thượng hội họp.” Vừa nói đến quay về kinh, mặt cười của Thủy Tiên lập tức suy sụp: “Cái kia, đại sư huynh, hay là... hay là muội cũng theo mọi người cùng đi Bắc Kinh, sau đó mới...” Mặc Kính Trúc mặt trầm xuống: “Trở về!” Nhất thời ủy khuất quyết cao cái miệng nhỏ nhắn: “Nhưng là người ta trở về lại phải học nghi lễ, còn thêm mấy cái gì lễ nữa” Thủy Tiên lâm lâm: “Thật đáng thương a!” Muốn cười lại không thể, Mặc Kính Trúc khụ vài thanh: “Àn hử! Đó là muội rất không hiểu lễ, cho nên Tứ muội phu mới kêu muội học nhiều một chút. Huống chi, nếu Tứ muội phu cần phải xuất kinh, muội yên tâm để cho hắn đi một mình sao?” Nhắc tới an nguy của vị hôn phu, Thủy Tiên rốt cục thờ dài nhận mệnh: “Được thôi! Muội đây trở về học cái gì lễ tốt lắm.” Một bên, đám người Nhiều Dật Phong sớm cười tới gập bụng. “Thủy Tiên, muội thật sự thật đáng thương, cho tới bây giờ không nghĩ tới muội cũng sẽ có như vậy một ngày, ta thật sự...” Nhiều Dật Phong sang khụ: “Hào đồng tình muội!” “Tứ cô gia quá vĩ đại!” Thẩm Quân Đào lâm lâm nói. Mặc Kính Trúc nhin cười chuyển hướng Cung Chấn Vũ: “Nhị sư đệ, đem tiểu sư muội giám sát chặt chẽ một chút, đừng làm cho nàng nửa đường chuồn mất.” Lạnh lùng liếc Thủy Tiên một cái: “Vâng, Đại sư huynh.” Cung Chấn Vũ mặt không chút thay đổi đáp. Vì thế, Mặc Kính Trúc lại công đạo vài câu rồi cùng đám người Cung Chấn Vũ mỗi người đi một ngã, một hướng Trịnh Châu, một hướng Thái Nguyên đi. Nhưng Mặc Kính Trúc thế nào cũng không nghĩ tới, khi bọn hắn cùng Cơ Hương Ngưng hội họp hôm sau đó, Cơ Hương Ngưng liền đột nhiên yêu cầu muốn quay về kinh trước. “Ta không yên lòng đứa nhỏ.” Mà nhất buồn cười là, sinh phụ Từ Nãi Dạ, cái người phụ thân xa cách ái nữ mười năm kia lại nói tạm thời không muốn gặp nữ nhi. “Ta không muốn để cho nàng nhìn thấy bộ dáng này, ta hy vọng thời điểm nàng tái kiến ta, vẫn là người cha mười năm trước vô cùng bình thường hòa ái” Thật tốt quá, là mọi người đâu có muốn cùng ở một nơi với hắn tìm phiền toái đâu? Aiz, không có cách, Tam sư muội làm mẹ người ta lo lắng cho đứa nhỏ là chuyện bình thường, ý niệm nhạc phụ cũng không thể không đề ý, thân là Đại sư huynh, lại là con rể, hắn chỉ có thể tận lực nghĩ biện pháp làm cho tất cả mọi người vừa lòng. Nhưng là sau đó hắn bất quá phải mất mấy ngày thay đại quân tham mưu, hai ngày sau trở về, thế tử của hắn đã không thấy đâu! “Tam tiểu thư cùng Tam cô gia mang theo phu nhân cùng trở lại kinh thành rồi” Hữu Bảo thực bất đắc dĩ nói cho hắn. Một tiếng sét đánh ngang tai hắn quả thực không thể tin được: “Phu nhân... Phu nhân cũng nguyện ý theo chân bọn họ trở về sao?” “Vốn là không muốn! Nhưng là...” Hữu Bảo không yên quát khẩu nước miếng: “Tam cô gia không hiểu được cùng phu nhân nói những gì, phu nhân ngược lại vội vã chạy theo chân bọn họ cùng đi.” Mặc Kính Trúc ngốc hần. Từ Nãi Dạ dám theo chân bọn họ rời đi cũng không có gì kỳ quái, bởi vì Cơ Hương Ngưng là người thứ hai trên đời này nàng vừa thấy sẽ không sợ hãi, chẳng những không sợ, nàng thậm chí còn thật sự sùng bái Cơ Hương Ngưng. “Phu quân, Tam sư muội thật sự đẹp quá a! Cao nhã thánh khiết, thanh lệ thoát tục, thanh âm lại hảo ngọt, tựa như Thiên Âm vậy, lần đầu nhìn thấy thiếp còn tưởng rằng nàng là tiên tử hạ phàm trần đâu!” “Cho nên nàng không sợ muội ấy?” “Thiếp sao có thể sợ muội ấy chứ? Tiên tử sẽ không đá thương người không phải sao? Thiếp còn sợ sẽ khinh nhờn tới nàng đây!” “Ai? Khinh nhờn? “Nàng là nương hai cái hài tử rồi a!” Đã sớm bị Tam muội phu khinh nhờn hết sạch rồi! “Nhưng nàng thật hoàn mỹ giống như lời Quân Đào đã nói, khó trách Tam muội phu đối với nàng khăng khăng một mực.” Nàng than nhẹ. “Thật hâm mộ nha!” Được rồi! Nàng là thật rất ngưỡng mộ Tam sư muội. Nhưng là... Nàng vì cái gì vội vã theo chân bọn họ cùng nhau trở về đâu? Ghê tởm nhất là, bọn họ thế nhưng lại đem A Bộ Na vừa trông thấy Cơ Hương Ngưng liền không thể không hết hy vọng lưu lại cho hắn, mấy người... kia rốt cuộc là suy nghĩ cái gì nha? Bọn họ thật sự muốn làm hắn tức điên sao? ~~~~~ Thời điểm đầu mùa xuân, Từ Nãi Dạ theo hai vợ chồng Nhiều Dật Phong về tới Kim Lăng Nhiều phủ. Buổi chiều ngày đó, Hắc vệ phu phu nhân Đồng Nhạc Nhạc cũng chạy đến giúp vui, vì thế vừa đến Nhiều phủ một tiếng thét chói tai đã liền ban cho nàng, mà người đã có bầu hơn năm tháng Cung phu nhân Nhạc Nhạc liền giống như Thủy Tiên, cũng kinh hãi theo Từ Nãi Dạ kêu to lên, bắt đầu là, nàng chẳng những kêu, còn như một con cá chép xoay người nhảy chồm lên người vị hôn phu. “Trời... Trời a! Giết người sao?” Cung Chấn Vũ cau mày đem nàng thả lại: “Không, nàng ấy thích kêu.” Cũng không ngăn lại nàng hiện tại là tình huống nào, cư nhiên liền nhảy lên trên người hắn! Nhạc Nhạc liếc trắng mắt: “Mới không đâu! Nàng chính là bị ta dọa mới có thể kêu.” Nói xong, nàng lập tức nhảy xuống, vẫn còn không biết sống chết hướng về mặt thân thiết không biết làm sao người kia hội kêu đến gần: “Hiện tại đã quen rồi, đúng hay không? Đại...” Cung Chấn Vũ đang muốn cảnh cáo nàng, cũng đã không kịp, thêm một tiếng thét nữa, Nhạc Nhạc sợ hãi lại phi thân trở lại trên người hắn “Trời... Trời a! Nàng thật sự thích kêu nha!” “Chúng ta trở về đi!” Cung Chấn Vũ đã thực không kiên nhẫn nổi, dứt lời, hắn ôm Nhạc Nhạc xoay người muốn rời

đi, Nhạc Nhạc lại kinh hô một tiếng, lập tức nhảy xuống chạy trốn tới phía sau Cơ Hương Ngưng. “Không cần, phải đi về là chính chàng thôi!” “Đứa nhỏ sẽ tìm nàng” “Mối sẽ không” mâu thuẫn giảo hoạt chợt lóe, Nhạc Nhạc đắc ý nở nụ cười: “Ta chỉ dạy hần kêu cha, không dạy hần kêu nương, cho nên hần chỉ biết kêu cha, sẽ không kêu nương, Cẩm Vệ gia, hần chỉ biết tìm chàng, sẽ không tìm ta đâu!” (Ta phục) Cung Chấn Vũ lại nhíu mày: “Nàng rút cuộc có trở về hay không?” Nhạc Nhạc hừ một tiếng, quả quyết: “Không, về!” Cung Chấn Vũ hai mắt híp lại, sắc mặt trầm xuống. “Trở về!” Hần gầm nhẹ. Một tiếng quát này của hần, Nhạc Nhạc lập tức ai oán chu cao miệng. “Ồ ô... Người rống ta, ta khóc cho người xem!” Nói xong, hai con mắt thật sự ướm sưng lên. Mà ở một bên nhìn xem, Từ Nãi Dạ sợ hãi không thôi, nàng chính là lo lắng Cung Chấn Vũ nóng giận sẽ đem Nhạc Nhạc trầm thành mây khói thật người. Bỗng nhiên lại thấy trước đó một khắc vẻ mặt Cung Chấn Vũ còn tối như mực, lỗ mũi gần như đã muốn nhả khói, sau khi lặng im một lúc lâu, sắc mặt cư nhiên chậm rãi hồi phục, còn khẽ thở dài. “Nàng rút cuộc muốn thế nào mới chịu theo ta trở về?” “Theo giúp ta một canh giờ, ta liền theo chàng trở về.” Cung Chấn Vũ lại thở dài “Được rồi!” Nhạc Nhạc tức khắc nín khóc, mỉm cười nhảy đến bên người Cung Chấn Vũ: “Ta biết chỉ Cẩm Vệ gia là hiểu ta nhất.” Từ Nãi Dạ không khỏi kinh ngạc mở to mắt, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình. Cơ Hương Ngưng mỉm cười ở tai nàng nói nhỏ “Xem, Đại sư tâu, cũng không phải nữ nhân nào cũng đều giống ta có tài năng buộc được nam nhân tâm, Nhị sư tâu như vậy cũng đã liên ần định Nhị sư huynh, cho dù Nhị sư huynh có tái hung tái ngoan, hần cũng phải nể hà Nhị sư tâu.” “Nhưng là...” Từ Nãi Dạ cắn môi dưới “Chúng ta theo các người không giống với a! thời điểm ta cùng phu quân thành thân, cơ hồ có thể xem như người xa lạ. Cho nên, muội cứ tận lực dạy ta như thế nào làm nữ nhân hoàn mỹ đi, như vậy ta mới có khả năng trở về được phu quân tâm.” Nàng vẫn kiên trì như cũ. Cơ Hương Ngưng còn định nói thêm, Nhiều Dật Phong liền rất không khách khí lấy chiết phiến xao xao cái ót của nàng, nàng ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhiều Dật Phong mặt mang không hồn giận lác đầu, nàng đành phải lâm thời sửa miệng. “Được rồi! Ta liền tận lực giáo tâu một chút vậy, nhưng là tâu bất chúc không đến cũng không cần miễn cưỡng.” Từ Nãi Dạ vui vẻ cười toe, Nhiều Dật Phong cũng vừa lòng lại bắt đầu phe phẩy chiết phiến. Đêm khuya, lúc Cơ Hương Ngưng hầu hạ Nhiều Dật Phong thay quần áo trên giường nàng mới uyển chuyển hỏi: “Tướng công, chàng thực tính chinh đại sư huynh như vậy sao?” “Nàng thực tưởng ta nhân rồi không có chuyện gì làm sao?” Nhiều Dật Phong cởi áo khoác, ngồi xuống mép giường: “Hai người bọn họ ở phương diện này đều thực đơn thuần lại tri độn, không làm như vậy, bọn họ căn bản sẽ không rõ ràng đối phương đối với chính mình có bao nhiêu trọng yếu. Hon nữa...” Cơ Hương Ngưng ngồi xôm người xuống thay hần thoát giày: “Hon nữa cái gì, tướng công?” “Hon nữa, Đại tâu từ lớn lên ở Tây Vực, không nhắc nàng ấy những thói quen của người Hán, nàng làm sao thích nghi được với cuộc sống của chúng ta? Đại sư huynh luôn luôn không thích hạ nhân phục vụ bên người, cho nên mới cùng Tả Lâm, Hữu Bảo sống một mình ở Hoa Mai Sơn, cho tới bây giờ không có lấy một người hạ nhân, cũng không thể bởi vì Đại tâu từ liên đặc biệt thỉnh người đến giặt quần áo nấu cơm đi?” Nhiều Dật Phong dùng tay phải chỉ cằm nhìn xuống thê tử: “Đại tâu từ không phải nữ nhân sao? Những thứ này nàng không thể làm sao? Chẳng lẽ phu nhân thật muốn Đại tâu từ cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm, chỉ biết quán quít lấy Đại sư huynh làm nũng sao? Vô luận là ta hoặc Nhị sư huynh, cho dù trong nhà nô bộc thành đàn vẫn là thích thê tử của chính mình hầu hạ, ngẫu nhiên tự mình xuống bếp luộc chút rượu đồ ăn đến cùng vị hôn phu uống hai chén a!” Cơ Hương Ngưng cười đứng dậy: “Thiếp biết, cho nên chuyện hầu hạ tướng công, thiếp thân cũng không dám ủy giao cho người khác, bởi vì bắt đầu cũng là trách nhiệm làm vợ của thiếp thân.” “Vậy thì đúng rồi! Nếu phu nhân nói đó là trách nhiệm làm vợ của nàng, chẳng lẽ Đại tâu từ lại không có trách nhiệm làm vợ của tâu ấy sao?” Nhiều Dật Phong hai chân rụt lại, dịch chuyển lên giường, sau đó hướng nàng vẫy tay: “Ta biết phu nhân là đứng ở lập trường nữ nhân vì Đại tâu từ mà suy nghĩ, nhưng nếu là nàng ngay cả chuyện chính mình có thể làm cũng không đi làm, chỉ biết làm nhờ cậy Đại sư huynh, như vậy sư huynh sẽ thực vất vả.” “Àn! Đúng vậy.” Cơ Hương Ngưng trầm ngâm, cũng thuận theo lên giường: “Nam nhân chiếu cố nữ nhân, nhưng nữ nhân cũng phải hầu hạ nam nhân, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng là thiếp thân thâm nghĩ đến Đại sư tâu rời xa Tây Vực gả đến nơi này hoàn cảnh hoàn toàn bất đồng, nàng nhất định sẽ thực sợ hãi. Thật không ngờ Đại sư huynh thú đến một tiểu thê tử lại nhất gan, ý lại tới vậy cũng thực là vất vả đi, hần chúng ta cũng phải lo lắng một chút.” “Đúng vậy! Chính là có chuyện như vậy, đừng tưởng rằng đại sư huynh đủ thành thực ôn trọng, liền không cần quan tâm hần, dù sao, hần cũng là nam nhân nha!” Nhiều Dật Phong vươn cánh tay ủng nàng vào lòng, cùng nắm xuống: “Đến như Thủy Tiên đều hiểu được ở thời điểm Tứ muội phu không hài lòng mà tự mình hầu hạ Tứ muội phu thoải mái, cho dù nàng nấu đồ ăn thật sự không được tốt lắm, còn có thể nói khó ăn chết được, nhưng Thủy Tiên đồng ý vì hần xuống bếp, Tứ muội phu liền phi thường vui vẻ, bởi vì Thủy Tiên ghét nhất bị gò bó!” “Đích xác, việc nữ nhân nên làm Đại sư tâu không thể không biết làm.” Cơ Hương Ngưng thấp giọng: “Nga! Như vậy thiếp thân biết nên giáo Đại sư tâu cái gì rồi. Ấm thực Tây Vực nhất thời còn mới mẻ, nếu như cứ phải ăn uống như vậy Đại sư huynh nhất định sẽ chịu không nổi, chỗ bọn họ còn không được ăn thịt heo! Hon nữa, nếu sống ở Trung Nguyên, cũng phải biết cách ăn mặc của người Hán, còn có phong tục tập quán hai bên có nhiều bất đồng, nếu không có người nhắc nhở nàng, nàng sẽ càng không biết làm sao. Àn! Quả nhiên là tướng công nghĩ đến chu toàn.” “Biết là tốt rồi, về sau cũng đừng tùy tiện hoài nghi lời nói của ta.” “Dạ, tướng công” Cơ Hương Ngưng mỉm môi mỉm cười: “Thiếp thân về sau không dám...” “Tốt lắm,” Nhiều Dật Phong vừa lòng: “lúc này tướng công ta còn có lời muốn nói, hy vọng nàng sẽ không hoài nghi lời của ta.” “Tướng công mời nói, thiếp thân tuyệt không cần phải nhiều lời nữa.” “Àn! Hào, như vậy...” “Dạ, tướng công?” Mắt nháy mắt, Nhiều Dật Phong phất chốc nghiêng người đem Cơ Hương Ngưng đặt dưới thân mình. “Phu nhân, vì phu đã lâu không ôm nàng, mau làm cho vì phu hảo hảo ôm một cái a!” Đây là nguyên nhân Từ Nãi Dạ sợ đi vội vã cùng Cơ Hương Ngưng trở lại kinh thành, bởi vì nàng hy vọng khi gặp mặt Mặc Kính Trúc thì nàng đã thành một người nữ nhân hoàn mỹ... Ách! Hoặc là gần được như một nữ nhân hoàn mỹ. Sau khi cùng Hoàng Thượng nghiên cứu và thảo luận về tình hình chiến sự, Mặc Kính Trúc hết mỗi trở lại lầu, theo thói quen dặn dò Tả Lâm canh giữ trước cửa, ngăn cản Đại sắc nữ Uy Ngột đến quấy rầy mình, rồi không đợi Hữu Bảo hầu hạ hần cứ để nguyên y phục mà nằm xuống. Hai tháng, đã từng suốt hai tháng phải đi theo bên người Hoàng Thượng, hần chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi, nhưng lần này bất quá mới vài ngày mà thôi, hần đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cho tới hôm nay hần đã mệt mỏi tới cực điểm, thân thể mệt mỏi, tâm cũng thật sự mệt mỏi. Hần tưởng niệm nàng! Tưởng niệm tiểu nữ nhân vẫn luôn quán quýt bên cạnh hần, tưởng niệm cặp mắt đơn thuần luôn tin nhiệm hần, tưởng niệm tâm tư nàng thiện lương đáng yêu, tưởng niệm nụ cười nàng thân nhiên mà lại e lệ ngọt ngào, tưởng niệm khoảnh khắc được ôm nàng áp vào vòm ngực ấm áp, thậm chí còn tưởng niệm tới cả tiếng thét chói tai kia... Hần quá nhớ... quá tưởng niệm nàng! Từng giọt từng giọt một tích tụ, qua mỗi giờ mỗi khắc lại càng càng dữ dội. Từ hôm đầu tiên chia cách đến bây giờ, sự tưởng niệm đã sớm dày vò trái tim hần đau đớn, làm cho hần đến cả hít thở cũng không thông. Hần tưởng niệm nàng, thậm chí từ tưởng niệm đã bắt đầu biến thành một cỗ lửa giận không rõ ràng nhen nhóm lên. Bọn họ vì cái gì đem thê tử hần rời xa hần? bọn họ tốt cùng là muốn gì? Bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tranh chấp bén nhọn. “Từ Nãi Dạ không ở đây, ta thay nàng ta tới chiếu cố Đại gia của các người cũng không được sao?” “Thực xin lỗi, công chúa A Bộ Na, Đại gia đã ngủ rồi, ngài phân phó qua không để bắt luận người nào đến quấy rầy” “Uy! Người có phải ngu ngốc hay không a? Liền nói cho người biết ta không phải đến quấy rầy hần, mà là chiếu cố hần, người nghe không hiểu sao?” “Thật xin lỗi, công chúa A Bộ Na, ta... Khụ khụ! Đích xác nghe không hiểu lắm, Hần ngữ của cô thật sự không thể nào... thông thuận, chỉ sợ trong quân doanh này người nghe hiểu cũng không có mấy người đâu!” “Người...” “Tóm lại, để sau mới nói! công chúa A Bộ Na, chờ Đại gia tỉnh lại ta sẽ phái người thông tri cô, như vậy đi?” “Mỗi lần đều dùng lời này với ta, ta mới không...” Thật là sắc nữ đề tiện! Nếu Mặc Kính Trúc hần không phải là nam nhân ôn hòa ôn trọng lại thành thực tạo đời, hần khẳng định sẽ trước đánh bất tỉnh người đàn bà kia, sau hét lớn một tiếng —— Hần @\$%! Hần âm thầm nguyên rửa không thôi, không quá một lát sau. Hần lại chán nản thở dài. Vì sao lại nhớ nàng đến vậy chứ??? Tưởng niệm một người đúng là chuyện thông khổ đến như vậy sao? Còn có thể trầm trọng đến độ hần không thể ôn hòa, không thể ôn trọng, hon nữa còn mất sạch cả tính nhẫn nại vốn có sao?

~~~~~ “Thế nào? Thế nào? Mùi vị thế nào?” Không để ý tới cặp mắt vội vàng kia, Nhiều Dật Phong chậm rãi phẩm thưởng, sau mới mỉm cười đối với Từ Nãi Dạ vươn ra một ngón tay cái: “Rất tốt! Đại tâu từ quả thực đã tương xứng với Hương Ngưng rồi” Tiễn đã chuyển hướng Cơ Hương Ngưng cười nói: “Ta nói phu nhân, Đại tâu từ học văn không được, nhưng việc bếp núc

nữ hồng lại rất tiến bộ nha” Cơ Hương Ngưng vuốt cằm: “Đúng vậy, Đại sư tâu đối với phương diện này tâm tư linh hoạt, một chút đã liền thông, thiếp thân cũng không cần mất nhiều tâm tư” Lại gấp một miếng bỏ vào miệng nhai chậm rãi nhắm nuốt: “Hương vị rất ngon, lại thơm, tay nghề rất được” Nhiều Dật Phong tán thưởng: “Cung nhị huynh, Nhị tẩu tử, Tứ muội phu, Thủy Tiên, các người cũng cho rằng như thế... Oa châu châu vừa kéo đến sao?” Nhiều Dật Phong kinh ngạc trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc cùng Thủy Tiên, hai vị nữ nhân đang vui đầu vào bàn thức ăn. Quả thực giống như tên khất cái đã ba ngày ba đêm chưa được ăn vậy. Cho dù các nàng làm giám thưởng, cũng không cần ‘cổ động’ quá mức như vậy nha! Một bên Dương Nhạ Nho nhìn xem đã cứng họng, nhìn thôi đã thấy no; một bên Cung Chấn Vũ là mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, nhắm mắt làm ngơ. “Ta đói bụng, ăn nhiều một chút không được sao? Nhạc Nhạc miếng còn đầy đồ, nhồm nhoàm nói. “Muội muốn nhớ kỹ hương vị này, trở về nấu cho Trạng nguyên gia ăn a” Thủy Tiên cũng đầy mồm làm bầm. “Tứ tiểu thư muội sẽ nấu được ra loại hương vị này sao?” Nhiều Dật Phong trào phúng ‘hừ’ một tiếng “Kiếp sau đi” Thủy Tiên tròn mắt liếc hần một cái, không thèm đếm xỉa đến. Nhiều Dật Phong lắc đầu, lại chuyển sang Cơ Hương Ngưng: “Vậy còn những cái khác?” Thấy Từ Nãi Dạ lại đi vào trù phòng bận rộn, Thủy Tiên cùng Nhạc Nhạc chuyển tâm ăn, Cung Chấn Vũ bưng hai bàn đồ ăn cùng Dương Nhạ Nho trốn ở một góc uống rượu, Cơ Hương Ngưng mới ghé sát vào tai Nhiều Dật Phong nhẹ giọng nói: “Tướng công không để ý sao? Tuy Đại sư tâu nhìn như thực sáng sủa, thời gian mỗi ngày đều dùng để học tập này nọ không có dư để nghĩ đến cái khác, nhưng mỗi sáng thức dậy, hốc mắt của nàng đều đỏ ửng, có thể thấy được nàng ban đêm vẫn tưởng niệm Đại sư huynh mà khóc không ngừng” “Ta đương nhiên chú ý tới, nhưng là...” Nhiều Dật Phong nhấp một ngụm rượu: “Chính nàng ấy có biết không?” Cơ Hương Ngưng trầm mặc một lát. “Tướng công, thiếp thân thật ra cảm thấy Đại sư tâu không nhất định cần phải biết, bởi vì bất luận người nào hần cũng nhận ra tình yêu của nàng dành cho Đại sư huynh, như vậy là đủ rồi, không phải sao?” Nhiều Dật phong vẫn lo lắng: “Nga, nói vậy cũng đúng, như vậy vấn đề chỉ còn lại bên Đại sư huynh thôi?” “Phải” “Như vậy, nàng cho rằng kết quả sẽ thế nào?” Cơ Hương Ngưng cười cười: “Tướng công, Đại sư huynh cũng không ngu ngốc.” “Đúng vậy! Chính là cần phải có người tới xao xao cái đầu của hần mà thôi.” Nhiều Dật Phong lầm bầm nói. “Tướng công, thiếp thân nghĩ Đại sư huynh chẳng qua là bị trách nhiệm của chính mình vây khốn mà thôi” Cơ Hương Ngưng cúi đầu nói tiếp: “Huynh ấy đem chuyện bản thân phải làm và chuyện bản thân muốn làm lẫn lộn với nhau, chỉ cần huynh ấy có thể phân rõ hai điểm này, sẽ hiểu được tình cảm của mình.” “Đúng vậy, bắt quá...” Nhiều Dật Phong ánh mắt đột nhiên xẹt qua một tia hưng phấn: “Nếu huynh ấy vẫn không thể hiểu được thì sao? Như vậy ta càng cần phải dùng sức xao phá đầu của hần?” “Xao phá đầu?” “Àch! Ý ta là dùng thủ đoạn kịch liệt hơn!” Cơ Hương Ngưng không khỏi bật cười: “Tướng công, chàng rốt cuộc là muốn làm chuyện tốt hay vẫn là muốn đùa cợt đây?” Nhiều Dật Phong lười biếng lộ ra một chút tươi cười giảo hoạt. “Nàng nói xem?”

Đầu tháng sáu, đại quân Bắc chinh Tất Lý Khiếp (nay là thượng nguồn Khács Lỗ Luân) đánh lui một đội quân Ngõa Lạt; Hôm sau, Mặc Kính Trúc do thám biết được chủ lực Ngõa Lạt ở gần hơn trăm dặm. Hoàng Thượng bèn dẫn quân đến Hốt Lan Hốt Thất Ôn (nay là vùng phía đông nam nước Mông Cổ) để phục kích. Mặc Kính Trúc dùng kỵ binh tinh nhuệ dụ quân Ngõa Lạt rời khỏi nơi trú ẩn xuất chiến, mặt khác tập trung cho người bắn pháo tập kích, bản thân dẫn thiết kỵ nhảy vào trận chiến, giết địch vô số. Quân Ngõa Lạt khó lòng chống đỡ toàn tuyến tháo chạy. Mặc Kính Trúc tiếp tục dẫn kỵ binh thừa cơ truy đuổi tới sông Thổ Lạp, tiếp tục trăm hơn mười tướng địch, mấy nghìn binh lính, Ngõa Lạt vương hốt hoảng thừa dịp đêm tối bỏ chạy về phương Bắc. Ngõa Lạt chịu thương vong nặng nề, đại quân Bắc chinh cũng có tổn thất, vì thế Hoàng thượng liền hạ lệnh khai hoàn; cuối tháng sau Hoàng Thượng thông chiếu thiên hạ đã đánh bại Ngõa Lạt. Tháng bảy, Nhạc Nhạc lại vì Cung Chấn Vũ sinh hạ một tiểu tử. Tháng tám, Mặc Kính Trúc rút cục theo Hoàng Thượng trở lại kinh thành. Chưa bao giờ vì thiếu một người đối với hần lại có ảnh hưởng lớn tới như vậy, ngay cả Hoàng Thượng cũng đều cảm nhận được tính nhẫn nại của hần đến thời điểm này đã là cực hạn, cho nên không dám gây khó dễ nữa. Về đến kinh thành vội vàng để hần ly khai. Mặc Kính Trúc căng thẳng, trực tiếp một đường chạy tới Nhiều Phủ. “Không tốt! Không tốt!” Tả Lâm nghiêng ngả lao vào cửa chạy vọt vào Nhiều phủ, thấy được cảnh này người hần là nên biết sống chết đến cửa mà chạy đi trốn. Nhưng mà Nhiều Dật Phong vẫn như cũ thành thói phe phẩy chiết Phiến của mình. “A! Các người đã trở lại.” “Cái gì mà chúng ta đã trở lại?” Tả Lâm hần hèn kêu lên: “Tam cô gia ngài còn không nhanh chạy? đi theo Đại gia lâu như vậy, ta tới bây giờ còn chưa từng thấy Đại gia có sắc mặt không xong như vậy qua, chẳng lẽ ngài muốn cùng đại gia một trận cao thấp?” Nhiều Dật Phong hai tròng mắt sáng ngời: “Thật vậy chăng?” Bá một tiếng đóng lại chiết phiến: “Hần thực tức giận sao?” “Đầu chỉ tức giận, đã muốn bốc hỏa rồi kia!” Nở nụ cười, Nhiều Dật Phong hướng bên cạnh liếc mắt một cái: “Phu nhân, có nghe thấy không? Đại sư huynh thực bốc hỏa nha!” Cơ Hương Ngưng kinh ngạc gật đầu: “Nghe thấy được, tướng công. Thật sự là dạy người ngoài ý muốn, thiếp thân cũng chưa từng gặp Đại sư huynh sinh khí qua đâu!” “Như vậy, nàng cho rằng huynh ấy đã thông suốt?” “Cái này...” Đúng lúc này, bên ngoài một người như mũi tên vọt vào, hơn nữa còn đánh một chuông quét về phía Nhiều Dật Phong: “Nhiều Dật Phong, người rốt cuộc làm cái quỷ gì?” “Oa, thật sự là bốc hỏa nha!” Nhiều Dật Phong lầm bầm, nhẹ nhàng nghiêng người né. May mắn, Mặc Kính Trúc chỉ bỏ ra một chuông, rồi thu tay: “Thê tử của ta đâu?” Nhưng hần vẫn tức giận như cũ, giọng nói vô cùng nghiêm khắc, nhìn ra được nếu có nửa câu nói sai, hần sẽ rút kiếm xông đến không chừng. Lại không nghĩ tới trong hoàn cảnh như vậy Nhiều Dật Phong vẫn như không có việc gì ung dung mở chiết phiến phe phẩy. “Đại tẩu tử sao... hắc hắc! Xin thỉnh giáo Đại sư huynh một vấn đề này, xong muội phu ta tự nhiên sẽ lập tức dâng Đại tẩu tử tới tận nơi!” Nghe thế, lửa giận của Mặc Kính Trúc lại bùng lên: “Người...” “Đại sư huynh!” Cơ Hương Ngưng hô một tiếng: “Xin nghe tướng công một lời.” Mặc Kính Trúc kinh ngạc nhìn qua. Nếu là Nhiều Dật Phong, có tám phần là đang đùa dai, nhưng Cơ Hương Ngưng tuyệt đối sẽ không đùa dai hần như vậy, vì thế, hần đành phải nhịn xuống. “Vấn đề gì?” Nhiều Dật Phong mặt mày chớp mắt vài cái: “Đại sư huynh nghĩ thông suốt rồi sao?” Mặc Kính Trúc ngăn người: “Ách?” Nghĩ thông suốt cái gì? Cười đến căng mặt mồm, gian xảo: “Đã quên sao? Đại sư huynh, ngày đó huynh ở Đại thảo nguyên có hỏi ta một vấn đề...” Nhiều Dật Phong chậm rãi nhắc nhở hần: “Ta cho huynh biết, ta sẽ làm cho chính bản thân huynh tự mình lĩnh hội. Hiện tại, huynh đã cảm nhận, đã hiểu được lòng mình là thế nào chưa?” Biểu tình Mặc Kính Trúc vẫn là vẻ mặt mờ mịt, được một lúc, hần dần dần lộ ra vẻ mặt sợ ngơ, nhưu mảy suy nghĩ thêm một hồi lâu, cuối cùng khuôn mặt rốt cục biến thành vẻ mặt bất đắc dĩ, dờ khóc dờ cười: “Tam muội phu, người...” Thu hồi lại chiết phiến xoay xoay ở lòng bàn tay: “Tốt lắm, Đại sư huynh cuối cùng đã nghĩ thông suốt” Nhiều Dật Phong cười nói: “Như vậy, thỉnh Đại sư huynh lập tức quay về Trúc xá của mình, Đại tẩu tử đã ở đó chờ đợi từ lâu rồi! Vì Đại sư huynh, Đại tẩu tử luôn cố sức học tập như thế nào để có thể bắt trụ nam nhân tâm, huynh cũng không nên cự tuyệt tẩu ấy, nếu không, tẩu ấy sẽ thực thương tâm thất vọng!” Mặc Kính Trúc không nói gì, chỉ là thật sâu nhìn chăm chú hần hồi lâu rồi lập tức xoay người rời đi. Nhưng vừa bước đến Đại môn, hần bỗng khựng lại, cũng không xoay người bỏ lại một câu: “Tam muội phu, người cũng quá chinh người đi?” “Hắc hắc! Bất quá, chinh rất tốt, không phải sao?” Trầm mặc một chút. “Cám ơn.” Cúi đầu buông thêm một câu, Mặc Kính Trúc lập tức phi thân rời đi. Mặc Kính Trúc rời đi, Nhiều Dật Phong rốt cuộc nhin không được ha ha phá lên cười. “Phu nhân, tướng công nàng lợi hại đi?” Cơ Hương Ngưng vừa bực mình vừa buồn cười lắc đầu. “Đúng vậy! Quả nhiên lợi hại, trong thiên hạ, đại khái cũng chỉ có chàng chinh người còn có thể được một câu cảm ơn của người ta!”

Khi Mặc Kính Trúc trở lại nơi tránh xa thế tục của hần-Tùng Mai Trúc xá thì hần mới chú ý tới hai người vẫn luôn luôn theo sát ở bên cạnh hần Tả Lâm cùng Hữu Bảo đều không có theo tới. Rồi khi hần đẩy Trúc môn ra cũng phát hiện bên trong phòng không có một bóng người, nhưng trên bàn lại bày đầy các loại thức ăn tinh xảo, còn có hai bầu rượu. Hần đi vào bên trong, thấy được một bộ y phục sạch sẽ đặt ngay ngắn trên giường, đỉnh ngọc tỏa ra mùi đàn hương lượn lờ khắp nơi, bước sâu hơn về phía phòng tắm lại phát hiện nước nóng đã được chuẩn bị chu đáo, bước tiếp, hần rốt cục nghe thấy một tiếng vang khẽ, lặng lẽ đi tới cửa trù phòng, hần lặng người nhìn Từ Nãi Dạ đang thật cẩn thận mức canh nóng. Tâm tình nôn nóng nhất thời trầm yên trở lại. Nàng đã thay y phục hần tộc, tóc búi cắm lên một cây trâm ngọc xinh xắn, hoàn toàn nhìn không ra nàng từng là một cô gái Uy Ngột, hần khẽ cười. Tuy rằng nấu rất nhiều đồ ăn, nhưng trong bếp không hề lộn xộn, động tác của nàng cũng thực thành thạo gọn gàng. Trên môi ngán lên một nụ cười vui sướng cùng chờ mong, nàng lại tiếp tục sát hành bỏ vào canh, tiện đà ngo qua nồi hấp, nhìn xem cá hấp một chút. Mặc Kính Trúc cũng rõ ràng cảm nhận được, trong tích tắc nhìn thấy nàng, con người ôn trọng của hần

đã trở lại. Đúng vậy, hẳn sớm nên biết được, đối với nàng ôn nhu thông cảm, đối với nàng trù mến ân cần, đối với nàng quyến luyến không rời, đối với nàng bảo hộ, đối với nàng tham muốn giữ lấy, những thứ này hoàn toàn không phải là vì nghĩa vụ, cũng từ lâu thoát ly khỏi phạm trù trách nhiệm rồi. Mà tất cả đây chính là những điều từ tận đáy lòng hẳn muốn giành cho nàng. Gần nửa năm thông khổ tương niệm, còn phải trải qua Nhiều Dật Phong nhắc nhở mới khiến hẳn hiểu được điểm này, đến tốt cùng là do hẳn quá trì độn, hay là rất cố chấp đây? Hẳn tự ngẫm, lặng yên xoay người lui trở về, vào phòng ngủ cầm lấy bộ y phục tiến vào nhà tắm. Nhưng vừa mới cởi bỏ y phục trên người, hẳn liền cảm giác có người cùng theo vào. Hẳn quay đầu, phát hiện Từ Nãi Dạ đầy mặt nước mắt kinh hỷ, khuôn mặt đỏ ửng đứng ở cửa. “Phu quân, Từ Nãi Dạ tới giúp chàng tắm rửa” giọng nàng run nhè nhẹ, không phải do sợ hãi hay ngượng ngùng, mà là do quá mức vui sướng kích động. Hẳn định từ chối, nhưng nhớ tới lời dặn của Nhiều Dật Phong, hẳn liền sửa miệng: “Được” hẳn quay đầu lại, tùy ý để nàng hầu hạ hẳn tắm rửa. Khi nàng thay hẳn chà người, hẳn nghe được lời nàng bày tỏ. “Phu quân, thiếp rất nhớ chàng!” Than nhẹ “Ta cũng vậy, Từ Nãi Dạ, ta cũng rất nhớ nàng.” Mặc Kính Trúc nhẹ giọng nói. “Bất quá, thiếp cảm thấy thực đáng giá, bởi vì Tam sư muội dạy thiếp thật nhiều thật nhiều thứ.” Từ Nãi Dạ nói tiếp: “Tuy rằng là gan của thiếp vẫn nhỏ như cũ, có thể vẫn sẽ ỷ lại chàng, nhưng thiếp cũng có thể làm rất nhiều việc vì phu quân. Tam sư muội nói như vậy là đủ rồi, phu quân nhất định sẽ cảm thấy thiếp là một người thê tử tốt, không bao giờ đi gặp nữ nhân khác” “Cho dù nàng cái gì cũng không biết, ta vẫn thấy nàng là một người vợ tốt nha! Từ Nãi Dạ. Huống chi, ta cho tới bây giờ không thấy quá nữ nhân nào khác, nàng cần gì phải lo lắng chứ?” Mặc Kính Trúc đỡ khóc đỡ cười nói. Từ Nãi Dạ lặng im trong chốc lát. “Nhưng là Tam muội phu nói, có thật nhiều vị thiên kim của vương công đại thần đều từng hướng chàng cầu thân nha!” Cái tên kia miệng thật rộng! “Từ Nãi Dạ, ta nói rồi ta sẽ không thích nữ nhân khác, cũng sẽ không không cần nàng, nàng không tin ta sao?” Mặc Kính Trúc bắt đầu đi hỏi. Tay cầm bôi tắm khẽ ngừng lại: “Không phải thiếp không tin a! Phu quân, người ta chính là hy vọng có thể làm cho chàng cảm thấy thiếp là một người vợ tốt thôi!” Mặc Kính Trúc không khỏi lại thở dài, trong lòng hiểu được không thay đổi được suy nghĩ của nàng: “được rồi, ta đã hiểu, nàng muốn làm như thế nào liền làm như thế ấy, nhưng ta muốn nàng không cần miễn cưỡng.” “Mới không miễn cưỡng đâu, phu quân!” Từ Nãi Dạ lớn tiếng phủ nhận “Thiếp thực thích làm những việc này, rất thú vị a! Đặc biệt vừa nghĩ tới đó là làm vì phu quân chàng, thiếp càng thấy hạnh phúc, thật đấy! Nguyên tưởng rằng sẽ rất khó, kỳ thật lại không khó chút nào, cho nên thiếp nhờ Tam sư muội dạy thêm nhiều một chút, chỉ cần có thể làm cho phu quân thích, thiếp hy vọng có thể bắt chước càng nhiều càng tốt, chàng xem...” Nàng coi như càng nói càng hưng phấn: “Tuy rằng này cầm kỳ thư họa thiếp còn không thể nào là linh quang, nhưng thiếp biết thê tử người Hán nên như thế nào hầu hạ trọng phu, cũng biết nữ tử người Hán nên an bài chính mình như thế nào, còn có thói quen người Hán, ẩm thực người Hán, này đó thiếp hết thấy đều biết hết! Tam muội phu còn nói thiếp thật là lợi hại, hẳn nói tay nghề của thiếp cùng Tam sư muội tương xứng, còn nói... Nói... Nói...” Hưng phấn trôi qua, Từ Nãi Dạ lại đột nhiên dừng lại, chợt thất thanh khóc “Phu quân a! Thiếp rất nhớ chàng a!” Mặc Kính Trúc lập tức quay người đem nàng ôm vào trong lòng, nàng liền tựa vào trước ngực hẳn gào khóc, nước mắt nước mũi tùm lùm. “Thiếp nhớ... rất rất nhớ chàng a! Thiếp thật sự nhớ... rất rất nhớ chàng a!” Lúc ban đầu kim nén sớm đã trôi đi vô tung, nhìn đến lúc này đã là cực hạn của nàng rồi. “Ta cũng rất nhớ nàng nha!” Mặc Kính Trúc thương tiếc, chợt một phen ôm nàng đứng dậy, bước nhanh đi ra khỏi phòng tắm hướng phòng ngủ mà đi: “Từ Nãi Dạ, nàng rất đói sao?” Cảm giác được thiên hạ trong lòng nhẹ lay động, hẳn liền ở môi nàng khinh trác một chút. “Nhưng trước hết nàng đến ăn uống khoảng thời gian tương niệm thông khổ của vi phu một chút, sau vi phu mới phẩm thưởng trà nghệ của nàng, ăn!” “Nhưng... nhưng là cá của thiếp...” Còn tại nỗi hấp nha! “Cá nàng sao? Ăn! Cứ để nó chờ thêm chút nữa, ta cam đoan nó sẽ không oán giận, cũng sẽ không đào tẩu!”

Bạn đang đọc truyện *Án Nhân, Thịnh Chi Giáo Nhiều Hơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Mỹ nhân hề! mỹ nhân! Bất tri mộ vũ hề! Vi triều vân? Tương tư nhất dạ mai hoa phát Hốt đáo song tiền nghi thụ quân. Suốt bảy ngày, Mặc Kính Trúc cùng Từ Nãi Dạ canh giữ trong Tùng Mai Trúc xá một bước cũng không ra khỏi, ngày ngày dạo bước trong rừng, đêm đến tâm sự trong phòng, không có tình ý kéo dài, cũng không có sâu triển miên. Chỉ là hai người gần bó làm bạn hưởng thụ thời gian trắng mặt muộn màng ta chỉ có người, người chỉ có ta. Mà Tả Lâm cùng Hữu Bảo cũng thức thời chưa từng tới quấy rầy. “Phu quân.” “Àn?” “Thiếp... đẹp sao?” “Nga... Nàng đương nhiên không có vẻ đẹp như của Tam sư muội, cũng không giống như Nhị đệ muội cùng tiểu sư muội, nhưng vẻ đẹp của nàng hoàn toàn là vẻ đẹp mà ta thích nhất.” Vì thế, Từ Nãi Dạ thỏa mãn. “Phu quân.” “Chuyện gì?” “Thiếp nấu ăn ngon sao?” “Ăn ngon, nhưng tâm ý của nàng càng làm ta cảm động. Nàng biết khẩu vị của ta thanh đạm, cũng biết ta thích rau xanh hoa quả hơn các loại thịt cá, càng biết ta yêu thích việc sau khi ăn xong được nhấp một ngụm trà thơm, một thê tử đảm đang cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi!” Vì thế, Từ Nãi Dạ lại thỏa mãn. “Phu quân.” “Làm sao vậy?” “Có thiếp bầu bạn... sẽ làm chàng phiền chán sao?” “Ta xem thử, nàng làm nữ hồng; ta vẽ tranh, nàng ngâm khúc; ta đánh đàn, nàng ở bên nghe như si như say; trong lúc rảnh rỗi sẽ dạy nàng chơi cờ, xem nàng bồn bồn luôn đi nhầm nước càng làm cho ta thoải mái vui cười; điều mà một người nam nhân thỏa mãn nhất đó là có được nữ nhân như nàng làm bạn!” Vì thế, Từ Nãi Dạ càng thỏa mãn. Không cần Mặc Kính Trúc luôn miệng nói thích nàng, cũng không cần Mặc Kính Trúc biểu hiện sủng ái nhiều đến nàng, chỉ cần thỏa mãn lẫn nhau, có thể làm bạn với đối phương, nàng không cầu thêm cái gì. Thẳng đến bảy ngày sau, Mặc Kính Trúc mới hỏi Từ Nãi Dạ một câu nàng không hề muốn nghe thấy. “Nàng chuẩn bị tốt sao?” “Thiếp... vẫn là có điểm sợ hãi.” “Nàng sợ cái gì đâu?” “Thiếp sợ... sợ vừa thấy cha, sẽ đem chuyện nương vong mạng đều đổ lỗi cho người.” “Sẽ không, Từ Nãi Dạ, ta biết nàng sẽ không. Bất quá cho dù nàng thật sự làm như vậy, cũng không có ai trách được nàng.” “VẬY... được rồi!” Sau đó, bọn họ rời Tùng Mai Trúc xá đi tới Nhiều phủ, luôn luôn quen hầu hạ chủ nhân Tả Lâm cùng Hữu Bảo quả nhiên đang ở đằng kia hưởng thụ cảm giác ưu việt khi được người khác hầu hạ. “Đi thông tri đi!” Cũng không có nói rõ thông tri cái gì hoặc thông tri ai, nhưng là Tả Lâm, Hữu Bảo vừa nghe liền hiểu được. “Vâng, đại gia.” “Còn có, nhớ rõ nói cho y, không cần ở chỗ cũ, Từ Nãi Dạ chỉ muốn nghỉ đến tương lai, không muốn nghĩ đến quá khứ đau thương kia nữa.” “Đã rõ, đại gia.” Hữu Bảo rời đi, Mặc Kính Trúc kinh ngạc tò mò nhìn chăm chú Từ Nãi Dạ ở bên cạnh hẳn, vừa mới có vị tử nữ dâng trà đi qua không cần thận trọng phải nàng, nàng cư nhiên không có thét chói tai, mà chỉ bỗng nhiên lấy tay nhỏ bịt miệng, cũng kinh hoàng nhìn vị tử nữ kia một chút, rồi sau đó liền chậm rãi khôi phục trấn định. Chú ý tới ánh mắt kinh ngạc của Mặc Kính Trúc, Nhiều Dật Phong lại xoát mở chiết phiên của mình thông dong nói: “Đây là kiệt tác Thủy Tiên cùng Nhị tẩu tử, hai nàng mỗi ngày đều chạy tới nơi này cùng Đại tẩu tử thân thiết vui đùa âm ỉ, mỗi lần Đại tẩu tử sắp sửa thét tới chói tai, các nàng liền mượn tay Đại tẩu tử bịt cái miệng nhỏ lại” Hẳn cười cười trên choker: “Không nghĩ tới ba tháng sau, Đại tẩu tử liền dưỡng thành thói quen này. Hơn nữa a! Mới đầu nhất có người hơi chút tới gần thôi Đại tẩu tử đã liền sợ hãi vô cùng, nhưng Nhị tẩu tử cùng Thủy Tiên luôn chưa từ bỏ ý định, cứ rần rần quấy rối lấy nàng, nói giỡn cho nàng nghe, còn muốn nàng bồi các nàng ngoạn, cho Đại tẩu tử biết được như thế nào trò đùa dai, thậm chí đem chính chuyện xấu của

lão công minh ra để bắt quái, làm cho Đại tẩu tử phân tán sợ hãi. . .” “Đồng dạng, thời gian lâu sau Đại tẩu tử cũng không còn sợ hãi khi có người tiếp cận nàng nữa. ” Cơ Hương Ngưng tiếp lời: “Muội nghĩ, trước đây nhất định không ai đối đãi như vậy với Đại sư tẩu, mọi người chính là tận lực tránh đi nàng, e sợ làm nàng thét chói tai, kỳ thật, như vậy sẽ chỉ làm Đại sư tẩu càng thêm sợ người tới thăm căn cố để mà thôi.” Nói người người đến, nói quý quý đến, tỷ nữ còn chưa đến thông báo, Thủy Tiên cô nài nài liền bỗng dưng xuất hiện ở cửa đại sảnh, hơn nữa trực tiếp đi đến trước mặt Từ Nãi Dạ cầm lấy tay nàng che đi cái miệng nhỏ, một bên phe phẩy ngón trỏ nói: “Là muội, đừng kêu nha!” Từ Nãi Dạ không kêu, thậm chí không một chút sợ hãi, ngược lại còn bật cười nhẹ nhàng tựa vào người Mặc Kính Trúc. “Đại sư huynh!” Thủy Tiên đi qua một bên ngồi xuống: “Nghe Hữu Bảo nói huynh muốn dẫn Đại tẩu tử đi gặp phụ thân nàng?” Mặc Kính Trúc mang chung trà lên đến khinh nguyệt vuốt cằm. “Còn có người đàn bà kia?” Buồng chung trà, Mặc Kính Trúc lắc đầu: “Không, chỗ đó ta một mình đi là đủ rồi.” “Muội đây có thể hay không cùng đi gặp người đàn bà kia?” Thủy Tiên vẻ mặt nhợt nhạt cười. “Như thế nào? Để muội giúp đỡ?” “Tuồng cũng đừng nghĩ!” Mặc Kính Trúc quả quyết nói: “Muội chỉ biết đi gây chuyện!” Thủy Tiên lập tức quắc mắt, vẻ mặt cứng rắn: “Hừ, keo kiệt!” “Tam muội phụ, A Bộ Na công chúa đâu?” Để tránh nàng tiếp tục triển đấu, Mặc Kính Trúc lập tức chuyển khai đề tài. Nhiều Dật Phong nhún nhún vai: “Ta cho nàng ta biết huynh ở chỗ nào, nàng ta liền mỗi ngày kêu la nhằm chán, cho nên ta để cho người mang nàng ta đi ra ngoài ngoạn. Nhưng nàng ta cũng thật là một nữ nhân phiền toái, bọn hạ nhân mang nàng ta xuất môn một hồi là sợ chết khiếp, thẳng thừng tình nguyện từ chức cũng không nguyện bồi vị đại bài công chúa kia xuất môn” “Đi? Như vậy a!” Thủy Tiên đột nhiên phản chấn lên: “Vậy ngày mai để muội làm cho, hắc hắc! Bảo đảm nàng trở thành một cái nho nhỏ cá chạch.” Xem nàng kia bộ dáng hưng trí bừng bừng, không hiểu được lại muốn chinh người như thế nào: “Đừng quá phận a! Tiểu sư muội, có chừng có mực là tốt rồi.” Mặc Kính Trúc cảnh cáo. “An tâm an tâm! Đại sư huynh!” Thủy Tiên chẳng hề để ý phát phát tay: “Muội biết chừng mực mà!” Phải không? Thực khiến người hoài nghi! “A! Đúng rồi, Đại sư huynh còn chưa thấy qua tân cục cung của Nhị sư huynh đi? Muốn hay không đi nhìn một cái?” “Tán thành!” Nhiều Dật Phong hưởng ứng đầu tiên: “Dĩ vãng đều là nàng chạy tới nhà người ta gây chuyện, hiện tại cũng nên đến phiên chúng ta đi nhà nàng gây chuyện. ” “Trạng Nguyên gia cũng ở nhà nhân rồi không có việc gì, tiện đường tiếp hần một đạo đi thôi!” Vì thế, cả một đoàn người, bao gồm cả Hồ Ngọc, Hồng Phụng, Tả Lâm cùng Hữu Bảo như ong vỡ tổ hùng dũng hướng Hắc Vệ phủ đi tới. Vừa nhìn thấy bọn họ chậm rãi một đám người kéo đến, mặt Cung Chấn Vũ nhân tiện liền đen thui. “Các người tới làm gì?” “Ngọa cục cung a!” Thủy Tiên nhanh miệng đáp. Ngọa? “Ra ngoài!”

Hoàng hôn mùa thu nền trời đỏ au rọi chút ánh nắng vào vạt rừng thanh u yên tĩnh, gió thu nhẹ nhàng đưa tới mùi hoa dại. Vạt trúc xanh thẫm nép quanh dòng suối róc rách, rồi những tán tùng bách cao ngất hùng vĩ, vài tiếng cú mèo kêu có lổ có lỗ, cảnh vật cứ thế bình thản an tường làm cho con người có thể vứt bỏ mọi bụi bặm hồng trần mà an tại. Bước chậm chậm trên đường, Từ Nãi Dạ không ngừng kể ra tiểu bảo bảo của Cung Chấn Vũ có bao nhiêu đáng yêu, bao nhiêu mê người, nàng ít nhất cũng muốn sinh 4, 5 đứa như vậy (ôi giờ ôi); sau đó đến Tả Lâm cùng Hữu Bảo bàn tán chuyện Nhị gia vừa mới bị Từ tiểu thư chính cô biết bao đáng thương, rõ ràng tức giận đến nhất phật thẳng thiên nhị phật xuất thế vậy mà Nhị phu nhân cũng can được bảo nổi. Nói nói cười cười đến trước cửa Trúc xá, sắc mặt Mặc Kính Trúc chợt trầm xuống dừng bước, Tả Lâm cùng Hữu Bảo lập tức muốn đi trước do thám. Mặc Kính Trúc đứng lúc kêu trụ bọn họ. Tả Lâm, Hữu Bảo dừng bước hỏi đầu: “Đại gia?” Mặc Kính Trúc hướng Từ Nãi Dạ nói: “Là phụ thân nàng đến đây.” Từ Nãi Dạ cả kinh, phút chốc nắm chặt cánh tay hần: “Ngạ... Hiện tại? Nhưng là... Nhưng là thiếp một chút chuẩn bị tâm lý đều không có a!” Mặc Kính Trúc than nhẹ: “Chuẩn bị cái gì đâu? Người là phụ thân nàng nha!” “Vây... vây...” Từ Nãi Dạ khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Trúc xá: “Chàng phải giúp thiếp!” “Chỉ cần nàng cần ta, ta sẽ luôn bên nàng.” Mặc Kính Trúc hứa hẹn nói. “Vây... Được rồi!” Vì thế, Mặc Kính Trúc đẩy Từ Nãi Dạ tiến vào Trúc môn, giữa sân một vị trung niên hơn bốn mươi gần năm mươi tuổi hiền lành hai mắt dằm lệ cùng Từ Nãi Dạ yên lặng chăm chú nhìn. “Ngọc... Ngọc nhi?” thanh âm vị trung niên nhân kia run nhẹ. Từ Nãi Dạ bất động, chính là cứ lặng nhìn người trước mắt, đã già đi rất nhiều, nhưng vẫn là khuôn mặt ôn hòa hiền lành ấy, vẫn là ngũ quan ấy, cũng vẫn là ánh mắt trìu mến ấy trong trí nhớ của nàng. “Cha... Cha?” Nước mắt rớt cục lặn xuống dưới: “Ngọc nhi, ta... thực xin lỗi...” Trung niên nhân ấy náy nghẹn ngào: “Ta biết con hận cha, nhưng con hãy tin ta, ta vẫn yêu mẫu thân con, phần yêu này tuyệt đối không giả, chính là cha chưa kịp... cứu nàng, sự hối hận này cũng vĩnh viễn đi theo ta, vĩnh viễn... vĩnh viễn...” Thực sự hận sao? Không, nàng sao có thể hận, đó là phụ thân của nàng! Là phụ thân kính yêu của nàng nha! Vì thế, Từ Nãi Dạ oa một tiếng lớn vừa khóc vừa than: “Cha nha!” Đồng thời nhào vào lòng Trung niên nhân kia. “Ngọc nhi rất nhớ người nha!” “Ngọc nhi! Ngọc nhi! Ngọc nhi của ta!” Trung niên nhân cũng xúc động khóc không ngừng. Nhìn phụ tử bọn họ ôm nhau khóc lóc, Mặc Kính Trúc lặng lẽ lui ra ngoài, Hữu Bảo thấy vậy tiến lên hỏi. “Đại gia, chúng ta ở chỗ này chờ?” Hai mắt biến lạnh: “Không, chúng ta còn có chuyện phải làm!” Mặc Kính Trúc lạnh lùng nói. “Người đàn bà kia?” Hữu bảo hỏi. Mặc Kính Trúc vung lên ống tay áo, ngạo nghễ xoay người nhanh chóng rời đi. “Trừ bỏ bà ta, còn có ai?”

Bên trong Hoàng cung, Khôn Ninh cung là chính cung của Hoàng hậu, trừ bỏ Hoàng đế cùng thái giám, nam nhân khác không thể tùy ý xuất nhập. Nhưng mà giờ phút này, một nam nhân thành thực lại chưa được cho phép liền đã nghênh ngang tiến vào, vậy mà vị hoàng hậu luôn luôn tôn quý cao ngạo này chẳng những một tiếng cũng không dám thốt lên, còn tái mặt sợ sệt dò xét tình hình, bà biết nam nhân này đến đây hẳn là có chuyện xấu, không biết phải làm thế nào cho phải đây. “Hoàng hậu.” “Đại... Đại cảm vệ?” Lạnh lùng nhìn thẳng nữ nhân âm ngoan kia: “Ta nghĩ bà hẳn đã biết, Ngọc công chúa đã gả cho ta” Mặc Kính Trúc nói. “Đúng, Ai gia... Đã biết.” “Được, như vậy hiện tại ta muốn trình trọng cảnh cáo bà” thanh âm Mặc Kính Trúc càng thêm lạnh như băng nghiêm mật nói: “Bỏ qua bà như thế nào ghen tị, hãm hại nữ nhân mà Hoàng Thượng thật lòng yêu thương trước kia, tất cả đều là việc riêng của bà cùng Hoàng Thượng, ta sẽ không xen vào, nhưng nay Ngọc công chúa đã là thê tử của ta, ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào xúc phạm tới nàng, bao gồm cả Hoàng hậu bà, đã hiểu chưa?” Run lên “Vâng, Ai gia minh bạch rồi.” Hoàng hậu khiếp vía thốt lên. Mắt lạnh liếc một lát, Mặc Kính Trúc nói thêm: “Trong lai, vô luận Ngọc công chúa có chịu bất cứ thứ gì thương tổn nào, cho dù không phải do bà sai sử, ta cũng sẽ đem nó quy tội cho bà, hiểu không?” Hoàng hậu biến sắc: “Đại cảm vệ, nếu sự việc không liên quan đến Ai gia, có thể nào...” “Cảm mến!” Mặc Kính Trúc gầm lên. “Bà là dạng nữ nhân nào tưởng ta không biết sao? Bà nghĩ những việc làm âm hiểm bẩn thỉu kia chưa người nào biết sao? Nói cho bà biết Hoàng Thượng đã sớm muốn phế đi cái chức hoàng hậu này rồi, nhưng là, vì đại cục, cũng vì triều chính an ổn, hơn nữa, bà lung lạc thì các đại thần cũng sẽ phản đối, cho nên, Hoàng Thượng không thể làm gì bà, nhưng ta thì có thể, ta có thể một kiếm chém bà, không có người ngăn cản được ta, cũng không ai dám nói nửa câu. Cho nên, bà tự giải quyết cho tốt đi! Hoàng hậu, nếu không, đến lúc đó ai cũng cứu không được bà đâu.” Hoàng hậu cả mặt đều tái rồi. “Ai... Ai gia... Ai gia...” “Không cần ở trước mặt ta ai gia này ai gia nọ, ” Mặc Kính Trúc lạnh lùng trào phúng nói: “Chỉ cần ta ra lệnh, không chỉ nói Ai gia nhà ngươi, cho dù ngay cả long tọa của Hoàng Thượng đều giữ không được, người nghĩ đến Ai gia nhà ngươi thốt ra thật có thể đủ ôn hòa sao?” Chấn động “Vâng, nô tì không dám, nô tì không dám!” Hoàng hậu sợ hãi nói. Mặc Kính Trúc lạnh lùng hừ một tiếng: “Không dám là tốt nhất, tóm lại, người về sau làm việc tốt nhất thu liễm một chút, đừng có quá đáng!” “Vâng, nô tì minh bạch rồi.” Ngay cả một điểm nhỏ ý niệm phản kháng trong đầu cũng không dám có, Hoàng hậu chỉ dám cúi đầu xưng phải. Ngay cả Hoàng Thượng đều phải cúi đầu, huống chi là bà chỉ là một cái hoàng hậu đâu? Ba ngày sau Hoàng thượng hạ chiếu sắc phong Từ Nãi Dạ là Từ Ngọc công chúa ban cho nhiều bổng lộc. Sau đó không lâu Từ Trạch Trung chết bất đắc kỳ tử, không hề phát tang. “Trời a! Nguyên lai công chúa thật là công chúa a!” Thẩm Quân Đào kinh ngạc lắm lắm nói: “Như vậy, Đại gia không phải là Phò mã gia sao?” Nhiều Dật Phong tả mị liếc hần một cái: “Quân Đào a! Ta phát hiện người hiện tại nói chuyện càng ngày càng có chiều sâu nha! Cái gì công chúa thật là công chúa, Đại tẩu tử vốn chính là công chúa thôi!” “Người ta nói chuyện vốn cũng rất có chiều sâu mà!” Thẩm Quân Đào lắm bầm, lập tức dò xét hướng Cơ Hương Ngưng, vẻ mặt lấy lòng: “A! Tam tiểu thư, nói cho Quân Đào hay rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, được không?” “Đúng vậy! Tiểu thư, Hồ Ngọc cũng thực muốn biết nha!” Nhiều Dật Phong không lên tiếng, liếc mình chỉ vào cái mũi của mình, còn chớp chớp đôi mắt cực hài hước, Cơ Hương Ngưng không khỏi che miệng cười khê. “Được, sự tình nếu đã được công khai, tướng công lại muốn biết, vậy thiếp thân cũng nói ra hết.” Thẩm Quân Đào nghe vậy, vội vàng dâng lên một chung trà thơm lấy lòng: “A! Tam tiểu thư

thình nhấp ngum trà nhậu hầu rồi hầy giăng.” Nhìn bộ dáng nịnh nọt kia Nhiều Dật Phong bắt giắc nhướng cao hàng lông mày: “Ủy! Quân Đào, thử hỏi một chút, ngươi như thế nào hội ở chỗ này? Khi nào thì Nhiều phủ biến thành nhà ngươi rồi? Cự nhiên mới sáng sớm Tam cô gia ta vừa mới rời giường, Thảm đại gia ngươi đã liền xuất hiện dọa người!” Thảm Quân Đào cười khan hai tiếng, ngai ngừng nói: “Cái này... dù sao Nhị gia cũng chỉ ở nhà thôi! Nhị phu nhân lại không cần ta phải nhìn chăm chăm, chính là rất nhân rồi! Cho nên ta liền theo Tam tiểu thư đến nơi này la cà chút.” “La cà?” Nhiều Dật Phong hắc hắc cười lạnh: “Ngươi cho là nơi này của Tam cô gia ta là phủ Lục Bà sao? Nhị phu nhân cùng Tứ tiểu thư còn chưa tới, ngươi liền cướp tới trước, không sợ bị hai vị kia treo lên luyện thượng mấy bộ khổ hình sao?” Lúc này Thảm Quân Đào đã có thể đắc ý ở nụ cười: “Tam cô gia, ngài đã quên sao? Tứ tiểu thư đã tiến cung rồi! Nhị phu nhân chúng ta còn đang bị Nhị gia đóng cửa không cho phép ra khỏi phủ! Cho nên nói, liền để Quân Đào ta – một người rảnh rỗi đến giải buồn cho ngài.” “Nha, lúc này lại biến thành thay Tam cô gia ta giải buồn mà đến đây? Thật sự là cái lưỡi không xương nhiều đường lắt léo nha!” Nhiều Dật Phong tròn trắng mắt: “Nói cho ngươi, Tam cô gia ta không cần ngươi tới giúp ta giải buồn, một mình Tam tiểu thư là đủ rồi. Được rồi, ngươi có thể rút đi!” Thảm Quân Đào suy sụp, đang định dùng cách một khóc hai nháo ba thất cô thì Cơ Hương Ngưng ở một bên đã cười tới hết hơi nói giúp cho. “Được rồi, tướng công, chàng rồi cuộc có muốn nghe chuyện hay không nha?” “Nghe, nghe, đương nhiên muốn nghe!” Nhiều Dật Phong đưa mặt chuyển một cái thành khuôn mặt tươi cười trong suốt vội vàng nói: “Phụ nhân mời nói.” Cơ Hương Ngưng trầm tư một chút, sau đó mang trà lên đến khinh tuyết một ngụm. “Lại nói tiếp, hậu cung của Hoàng Thượng mặc dù phi tần vô số, nhưng cả cuộc đời y chỉ có yêu một nữ nhân, một tiểu cô nương không màng gì danh lợi. Lúc ấy Hoàng Thượng còn là Thân vương, muốn nâng kia tiến nhập Thân vương phủ, nhưng nữ nhân này không chịu, nàng chỉ muốn có một cuộc sống bình thường. Vì thế, Hoàng Thượng liền bỏ trí lâu ốc an trí nàng, có rảnh liền qua chỗ nàng cùng sống một cuộc sống vợ chồng bình thường, đó là những khoảng thời gian vui vẻ hạnh phúc nhất” Nói đến đây, Cơ Hương Ngưng đột nhiên thở dài: “Đáng tiếc cuộc sống như thế cũng không kéo dài được bao lâu, về sau, Thân vương đăng cơ, công việc triều chính quốc sự bận rộn liền ít có thời gian đến thăm, nhưng người Hoàng Thượng yêu nhất vẫn là nàng. Việc này làm cho Vương phi lúc ấy vẫn chưa được sắc phong thành hoàng hậu biết, vì để tránh người nữ nhân kia tranh đoạt vị trí hoàng hậu với ả, liền phái người đuổi giết...” Nhiều Dật Phong cùng Thảm Quân Đào nhìn nhau một cái, không nói gì. “... Khi Hoàng Thượng chạy tới chỉ kịp cứu tiểu nữ nhi mà y thương yêu nhất. Sau này, Hoàng Thượng lại biết được Hoàng hậu vẫn không muốn buông tha cho đứa bé này, vì thế liền đem tiểu nữ nhi lúc ấy mới có 8 tuổi đến Tây Vực xa xôi, hy vọng có thể tránh được độc thủ của Hoàng Hậu” “Nhưng y cũng không muốn sẽ không còn được gặp lại tiểu nữ nhi mà y yêu mến nhất, vì thế liền hướng Nhạc phụ, Nhạc mẫu cầu hạ việc hôn nhân này,” Nhiều Dật Phong nói tiếp: “Là vì hy vọng có thể lấy thân phận Đại sư huynh đến bảo hộ tiểu công chúa.” “Khó trách Hoàng Thượng vội vã kêu Đại gia cùng công chúa nhanh chóng thành thân” Thảm Quân Đào cũng tỉnh ngộ lâm bầm nói: “Nghĩ đến, một khi rời đi Tây Vực bước vào Trung Nguyên, mà đường của hoàng hậu liền tùy thời đều có thể vọt tới, nhưng nếu là đã là thê tử của Đại gia, cho dù là gan của hoàng hậu có to đến đâu, cũng không dám tùy tiện xuống tay” “Đúng vậy, sự việc chính là như vậy.” Cơ Hương Ngưng nói: “Từ bỏ Hoàng Thượng, cũng chỉ có hoàng hậu biết được thân phận đích thực của tứ đại cấm vệ, cho nên ả không thể không cố kỵ.” Trầm mặc một lát sau, Thảm Quân Đào đột nhiên hỏi: “Vậy còn A Bộ Na công chúa?” Nhắc tới đại sắc nữ kia, Nhiều Dật Phong cùng Cơ Hương Ngưng không hẹn mà cùng nhíu mày. “À! Sắc nữ kia mới là người hiện tại chúng ta phải lo lắng nhất.” Nhiều Dật Phong lâm bầm nói. “Không thể nào, nàng ta vẫn còn mơ tưởng Đại gia sao?” Thảm Quân Đào kinh ngạc hỏi: “Vì cái gì lại chấp nhất như vậy nha? Đại gia căn bản đối với nàng ta không có ý nha!” “Úy Ngột tộc bắt đầu chính là từ phương bắc di chuyển đến Tây Vực” Cơ Hương Ngưng nhẹ giọng nói: “Mà các dân tộc ở phương bắc luôn luôn sùng bái dũng sĩ, ở trong mắt nàng ta, Đại sư huynh chính là dũng sĩ lợi hại nhất.” “Nhưng là...” Thảm Quân Đào chần chờ một chút. “Còn có Nhị gia cùng Tam cô gia nha!” Cơ Hương Ngưng nở nụ cười: “Nàng biết bản thân không thể hơn ta, cho nên đành phải buông tha cho tướng công, mà phía Nhị sư huynh nàng căn bản không thể trêu vào.” “Ta xem a...” Nhiều Dật Phong đưa ánh mắt trêu chọc sang: “Hay là đem ngươi, hoặc là Tả Lâm, Hữu Bảo một người đưa cho nàng ta tốt lắm!” “Á!!!” Thảm Quân Đào kêu lên sợ hãi khuôn mặt nhất thời đen lại: “Ta? Kính nhờ, Tam cô gia, Quân Đào nhận không nổi a! Ta ta ta... Ta không phải dũng sĩ, ta là người nhu nhược!” “Ngươi là người nhu nhược?” Nhiều Dật Phong bật cười: “Vậy là ai ở đại thảo nguyên kia một trận giết địch vô số?” “Không phải ta! Tuyệt đối không phải ta!” Thảm Quân Đào hai tay khuỵu loạn “Là Tả Lâm hoặc Hữu Bảo, đúng vậy, là bọn họ!” “Vậy ngươi làm cái gì nha?” “Ta? Ta tránh ở một bên run sợ nha!” Nhiều Dật Phong nghe vậy, cong người ôm bụng cười, đúng lúc này, Mặc Kính Trúc cũng mang theo Từ Nãi Dạ đi đến. “Ai nha! Đại sư huynh, khách ít đến, khách ít đến!” Nhiều Dật Phong ra dáng chủ nhà hiếu khách. “Cái gì khách ít đến?” Mặc Kính Trúc không biết nên khóc hay cười: “Không phải hôm qua mới đến sao?” “Lời khách sáo nha! Đại sư huynh, huynh cũng đừng khách khí để ý lời của ta như vậy chứ!” Nhiều Dật Phong oán giận, phân phó nô bộc dâng trà xong quay ra nói: “Hôm nay con gió nào đem tân hôn chàng rể thổi tới đây nha?” “Lại tới nữa!” Mặc Kính Trúc thở dài: “Cái gì mà tân hôn, ta đều thành thân gần một năm!” “Thì tính sao?” Nhiều Dật Phong lâm bầm nói: “Ta thành thân bốn năm sau mới có thể trèo lên giường của lão bà, huynh mới có một năm đã cho là cái gì?” “Tướng công!” Cơ Hương Ngưng đỏ mặt hờn dỗi. Từ Nãi Dạ ở một bên cười trộm, Mặc Kính Trúc lắc đầu thở dài. “Như thế nào ngươi vẫn không thể trưởng thành đứng đắn hơn nha?” “Nào có, ta đều thực đứng đắn nha!” Nhiều Dật Phong quả quyết phủ nhận. “Quên đi, ta là nghĩ đến...” Mặc Kính Trúc bỗng dừng lại: “Đi? Quân Đào, ngươi ở đây làm gì?” “Sá? A!” Đang lơ đãng tiến đến gần Từ Nãi Dạ, Thảm Quân Đào giật mình vội vàng nói: “Không có gì đâu! Đại gia, ta chỉ là muốn thử xem xem ta có thể tới gần Đại phu nhân bao nhiêu thôi.” Tròn mắt: “Thật không hiểu Nhị sư đệ làm sao có thể chịu được ngươi!” Mặc Kính Trúc chịu không nổi nói ra. “Đi? Đại sư huynh cũng cảm thấy như vậy sao?” Nhiều Dật Phong trợn mắt đồng cam, mở miệng cười sòng sọc: “Ừa này ta vừa có một đề nghị, không bằng đem hẳn đưa cho A Bộ Na công chúa, huynh nghĩ sao?” Mặc Kính Trúc vừa nghe thoáng sững sờ một chút, lập tức gắt gât đầu nói: “Àn! thật là một ý kiến hay.” “Á?” Thảm Quân Đào lập tức sắc mặt đại biến: “Không, chủ ý này tuyệt không tốt chút nào, còn vô cùng là kém cỏi nữa!” Mặc Kính Trúc giống như không nghe thấy: “Như vậy, ta liền đi tìm Nhị sư đệ nói cho hẳn biết!” “Trời ạ, không!” Thảm Quân Đào sợ hãi kêu lên nhanh như chớp chạy mất. Nhiều Dật Phong cười không dừng lại nói: “Hắn nhất định là chạy tới cầu Cung Nhị huynh trăm ngàn lần đừng đáp ứng việc này.” Cơ Hương Ngưng cũng che miệng cười: “Không nghĩ tới Đại sư huynh cũng sẽ trêu chọc nhân gia như vậy!” Mặc Kính Trúc lặng lẽ nhìn qua Từ Nãi Dạ đang cười tới chảy nước mắt, khẽ mỉm cười. Cơ Hương Ngưng nhất thời hiểu được thì ra Mặc Kính Trúc thuần túy là vì làm cho Từ Nãi Dạ vui vẻ mới cố ý đùa Thảm Quân Đào. “Đại sư huynh cố ý tới là có chuyện gì sao?” Nét cười thu lại: “Là A Bộ Na công chúa,” Mặc Kính Trúc bắt đầu nói: “Phụ vương nàng ta gửi thư đến, báo cho biết đã vì nàng ta đính hạ việc hôn nhân, cho nên hy vọng chúng ta có thể mau chóng đem nàng ta đưa trở về.” Nhiều Dật Phong lập tức cảm thấy hứng thú liền hỏi: “Là một vị đại dũng sĩ Úy Ngột sao?” Mặc Kính Trúc lắc đầu: “Không, là vương tử Hâm.” “A” Từ Nãi Dạ xoay mình phát ra một tiếng than: “Hâm vương tử? Hân hân hân... Hân là một tên đại mập mập đại phì lù nha!” Mặc Kính Trúc cùng Nhiều Dật Phong nhìn nhau sững sờ, Nhiều Dật Phong lập tức bật cười lớn, mà Mặc Kính Trúc còn lại là một bộ biểu tình quái dị. “Đại... Đại mập mập?” Nhiều Dật Phong cười muốn lũng bụng rồi: “Trời ạ! Nàng ta hội đồng ý gả mới là lạ.” “Khó trách hẳn không dám phái người tới đón, mà là bảo ta phái người đưa nàng ta đi Hâm” Mặc Kính Trúc thở dài: “Nguyên lai là cộc khổ sai như vậy.” “Nàng ta tùy hứng như thế, đưa đi được sao?” Cơ Hương Ngưng lâm bầm. Lại không nghĩ tới khi nói ra chuyện này A Bộ Na đáp ứng vô cùng sáng khoái. “Có thể!” “Đi? Có thể? Thật sự có thể?” Nhiều Dật Phong tưởng chính mình nghe lầm: “Cô thật sự nguyện ý trở về?” Đương nhiên, bọn họ không có nói cho nàng chuyện sau khi trở về nàng phải gả cho Hâm vương tử. Nếu nói cho nàng, chỉ sợ nàng ta sẽ mọc rễ ở kinh thành này mất. “Nguyện ý, chẳng qua...” A Bộ Na gian xảo liếc sang Mặc Kính Trúc: “Ta có cái điều kiện.” Quả nhiên chuyện không phải đơn giản như vậy, mọi người bất an nhìn về phía Mặc Kính Trúc lại thấy hắn vô cùng trấn định, giống như đã sớm dự đoán được sẽ có trạng huống này, hơn nữa đã có cách đối phó. “Điều kiện gì? A Bộ Na công chúa mời nói.” “Rất đơn giản,” A Bộ Na giả hoạt đưa tầm mắt chuyển hướng Từ Nãi Dạ: “Ta muốn Mặc công tử tự mình đưa ta trở về, hơn nữa chỉ có thể là hẳn cùng ta hai người, những người khác tất cả đều không được đi cùng.” Từ Nãi Dạ kinh hô ra tiếng, Cơ Hương Ngưng cùng Nhiều Dật Phong hai mặt nhìn nhau, Mặc Kính Trúc cúi đầu trầm tư hồi lâu sau, mới giương mắt hướng Từ Nãi Dạ ôn nhu

chăm chú nhìn nàng một lúc lâu mới thốt lên. “Được, ta đáp ứng.” “Đại sư huynh!” Nhiều Dật Phong kêu lên thảng thốt. “Nhưng là, trên đường công chúa không thể cố ý kéo dài, trong vòng một tháng phải tới nơi.” A Bộ Na suy nghĩ một chút: “Được, ta cũng đáp ứng.” “Một lời đã định, thỉnh công chúa chuẩn bị một chút, ngày mai lên đường.” Tiễn dã, Mặc Kính Trúc chuyển đôi mắt đồng thật sâu nhìn chăm chú Nhiều Dật Phong: “Như vậy, Tam muội phu, Từ Nãi Dạ liền giao cho ngươi.” Ánh mắt của hắn tựa hồ ở nhấn gử ý tứ gì đó. Vì cái gì hắn không đem Từ Nãi Dạ giao thác cho Cơ Hương Ngưng, lại giao thác cho Nhiều Dật Phong hắn? Nhiều Dật Phong nhìn hắn một lát sau, đột nhiên mãnh liệt vỗ đùi, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ: “A! Ta đã hiểu, Đại sư huynh, không thành vấn đề, Đại tẩu tử liền giao cho ta.” Vì thế, khi A Bộ Na trở về phòng chuẩn bị hành trang, Mặc Kính Trúc cùng Từ Nãi Dạ cũng rời đi rồi, Cơ Hương Ngưng liền lập tức hỏi vị hôn phu. “Trưởng công, Đại sư huynh rốt cuộc tính như thế nào?” Nhiều Dật Phong xoát mồm chiết phiến, cười mỉa hai tròng mắt, khôi phục bộ dáng cả lo phát phơ. “Hắc hắc! Phu nhân, nàng dù có thông minh cũng vô pháp hoàn toàn hiểu thấu tâm tư nam nhân đi?” “Trưởng công!” Cơ Hương Ngưng kháng nghị nhìn thẳng hắn. Xoát một chút thu hồi chiết phiến, Nhiều Dật Phong dùng chiết phiến xoa lòng bàn tay trầm ngâm. “Ta nói phu nhân...” “Trưởng công?” “Cho ta mượn Hồ ngọc một hồi đi!” “Ách?”

A Bộ Na thực sáng khoái theo Mặc Kính Trúc ra đi, nhưng cho dù hai người đều cười ngửa, bọn họ lại đi với tốc độ rất chậm, bởi vì tuy rằng A Bộ Na không có đòi được đi khắp nơi du ngoạn, nhưng là mỗi ngày nàng ta đều sớm đã liền yêu cầu nghỉ trọ, quá trưa mới tỉnh dậy lên đường, hơn nữa cũng không muốn thúc ngựa mà chạy, cứ không nhanh không chậm đi tới. “Nàng ta rốt cuộc muốn làm gì nhà?” Hồ ngọc lâm bầm. Xa xa kia một đám người có cả nam lẫn nữ, “Còn có thể làm gì?” Nhiều Dật Phong ngồi trên lưng ngựa nhàn nhã phe phẩy cây quạt: “Nửa đêm ngày hôm qua đi dạo cửa phòng đại sư huynh, hôm trước kêu hắn bồi nàng đi hội chùa, hôm kia nói nàng không thoải mái, yêu cầu đại sư huynh tiến vào trong phòng chiếu cố nàng, trước đó còn muốn bồi nàng uống rượu, bồi nàng đi mua quần áo, bồi nàng đi... Ai nha! Dù sao chính là như vậy một việc thôi!” “Nhưng là đại gia cần bản không để ý tới nàng kia nha!” Theo đầu tiên trông thấy, Hồ Ngọc đều rất chán ghét nữ nhân kiêu căng kia “Nàng như vậy lại có cái ý nghĩa gì đâu?” “Nàng ước chừng là muốn cho lửa gần rơm đi?” Hồ Ngọc hừ mạnh. “Thật khó xem!” Nhiều Dật Phong chuyển hướng: “Ta nói nè Đại tẩu tử, nhìn thấy vậy trong lòng buồn bức sao?” “Buồn bức?” thẳng mắt nhìn phía trước Từ Nãi Dạ lâm bầm: “Vì cái gì nha?” Nàng là người mù sao? Nhiều Dật Phong có điểm kinh ngạc, lại nhìn ra phía trước. “A Bộ Na công chúa quần quít lấy đại sư huynh rất không có hảo ý a!” “Nhưng là ta cũng nhìn ra được phu quân đối với nàng ấy cảm thấy thực phiền chán nha!” Từ Nãi Dạ nói, tiễn dã thờ dãi: “Ta lại cảm thấy A Bộ Na thật đáng thương!” Ngày càng kỳ quái hơn! “Xin hỏi đại tẩu tử đạo lý ở đâu?” Từ Nãi Dạ đưa ra vẻ mặt đồng tình: “A Bộ Na luôn luôn nghĩ đến sẽ gả cho một đại anh hùng, đại hào kiệt, cuối cùng lại lấy phải người nàng tối chán ghét béo ụt ị đại mập mạp, hơn nữa lại không thoát khỏi được. Phụ vương tuy rằng luôn luôn sủng nàng, nhưng có một số việc phụ vương vẫn là kiên quyết, việc hôn nhân cùng Hامي vương tử nếu đã đính hạ, phụ vương tuyệt đối sẽ không đổi ý!” “Kia nhưng thật ra, đồng dạng là cha mẹ quyết định chuyện hôn nhân, đối tượng của đại tẩu tử so với nàng ta tốt hơn gấp trăm ngàn lần nha!” Từ Nãi Dạ nghe vậy, không khỏi ngọt ngào nở nụ cười “Đúng vậy!” Lập tức lại thờ dãi: “A Bộ Na đáng thương, đến bây giờ còn không biết nàng vừa đến Hامي sẽ phải gả cho Hامي vương tử!” Nhiều Dật Phong nhìn chăm chú nàng một lát. “Đại tẩu tử, tẩu thực thiện lương, cho dù A Bộ Na công chúa đối xử với tẩu thực không tốt, tẩu vẫn là đối với nàng ấy quan tâm như vậy.” Từ Nãi Dạ nghĩ nghĩ: “Kia thật cũng không phải vậy, nếu ta hiện tại cũng phải sống thê thảm, nói không chừng cũng sẽ vui sướng khi người gặp họa. Nhưng ta rất khoái nhạc, thực hạnh phúc, mới có dư lực đi đồng tình người khác.” Nàng thành thật thừa nhận. Trùng trùng nhìn, ánh mắt hiện lên một tia quỷ dị: “Đại tẩu tử, tẩu thật sự rất khoái nhạc?” Nhiều Dật Phong khẩu khí đột biến, cảm giác mập mờ. Từ Nãi Dạ hạnh phúc nở nụ cười. “Đúng vậy!” “Bởi vì đại sư huynh?” “Đúng vậy!” “Như vậy...” Nhiều Dật Phong thanh âm đột nhiên biến nhẹ. “Tẩu thật là thích đại sư huynh sao?” Hai gò má hơi hơi noãn hồng, “Đúng vậy!” Từ Nãi Dạ vẫn không chút do dự thừa nhận. “Đi?” Nhiều Dật Phong ngược lại ngập ngừng cả người. Nàng cư nhiên thừa nhận: “Tẩu... Biết?” “Ta như thế nào lại không biết?” Từ Nãi Dạ càng kỳ quái hỏi lại. “Nhưng là...” Nhiều Dật Phong có điểm không biết làm sao. “Tẩu là làm sao mà biết được?” “Ta đương nhiên biết a!” Từ Nãi Dạ nhìn về bóng lưng vững vàng phía xa kia: “Chỉ cần nhìn chàng ôn nhu mỉm cười, lòng ta liền tràn đầy vui sướng; chỉ cần có thể bầu bạn ở bên cạnh chàng, ta chẳng cầu điều gì hơn; Xa chàng, lòng ta liền đông đầy tưởng niệm, đau đớn không thôi; sợ chàng sinh khí, mất hứng, càng sợ chàng không thích ta, không cần ta; Còn có cõi đời này trừ bỏ chàng, không ai có thể khiến ta rung động, này đó nếu không gọi thích, thì phải gọi là gì đây?” Nhiều Dật Phong nghe được những lời này liền ngây ngốc. Nguyên lai đại ngu ngốc chỉ có một! Thực thật không ngờ, Từ Nãi Dạ tư tưởng đơn thuần ngược lại so với Mặc Kính Trúc tư tưởng phức tạp lại càng dễ dàng nắm bắt tình cảm của mình. “Như vậy tẩu tử.. khi nào thì biết đến?” Từ Nãi Dạ quay đầu lại: “Ước chừng là khi Tam muội phu ngươi vừa mới đánh trận đầu ở đại thảo nguyên đi!” Sớm như vậy? Mặc Kính Trúc huynh nên tự đập đầu mình đi! “Tam muội phu.” “Vâng, đại tẩu tử?” “Hiện tại ngừng lại...” “Án?” “Phu quân hắn là cũng thích ta đi?” Đi? Ngay cả cái này nàng cũng biết? “Cho nên, chàng mới có thể thỉnh Tam muội phu mang ta đi theo phía sau, miễn cho ta hiểu lầm lại thương tâm; thứ hai, hắn là không muốn cùng ta rời đi quá xa, không được gặp ta, đúng không?” Được rồi! Có lẽ hắn hẳn là bởi Mặc Kính Trúc cùng nhau đập đầu mới đúng! “Khi chúng ta tách ra nửa năm, chàng nói cho ta biết chàng rất tưởng niệm ta, ta liền mơ hồ đã minh bạch, nhưng là cho tới bây giờ, ta mới chính thức cảm giác được chàng cũng không thuần túy là vì trách nhiệm mới như vậy triu mến đối với ta, mà là vì chàng đối với ta cũng có cảm tình, nếu không chàng sẽ không như vậy không muốn cùng ta tách ra, đúng không?” Quên đi, mọi người cùng nhau đập đầu đi!

A Bộ Na một đường trực tiếp trở lại Hóa Châu, không ngờ vừa đến Hامي, nàng liền được cho biết sẽ gả cho Hامي vương tử, ngay sau đó, nàng đã bị Ô Bù La bắt đi, lúc ấy nàng giẫy dụa phản kháng kịch liệt không thôi, thật có thể nói là bi tráng thảm thiết, đáng tiếc cuối cùng vẫn là lĩnh lấy xà thân! Chuyển mắt bên này, Mặc Kính Trúc đang gắt gao ôm chặt lấy Từ Nãi Dạ vừa nhảy vào trong lòng hắn, ở ngay bên đường biểu diễn cảnh vợ chồng thân thiết đã lâu chưa gặp lại, ngay cả Nhiều Dật Phong đứng xem đều phải đỏ mặt. Hôn lễ của A Bộ Na qua đi, bốn người liền trực tiếp quay về kinh thành. Nhiều Dật Phong lần này đã triệt để hiểu được không cần gì phải giúp đỡ hai vợ chồng nhà kia nữa, có lẽ bọn họ trong lúc kia không có biểu hiện ra nùng tình ý mật, yêu đương nhiệt tình, nhưng tận đáy lòng lại đều hiểu được, như vậy mới là thích hợp nhất. Ai nói vợ chồng nhân gian đều phải cùng một dạng đâu?

Bạn đang đọc truyện *Án Nhân, Thỉnh Chi Giáo Nhiều Hơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8

Đa tình khước tự tổng vô tình Duy giác tôn tiền tiểu bất thành Lạp chúc hữu tâm hoàn tích biệt Thế nhân thù lệ đáo thiên minh.Nếu Từ Nãi Dạ đường đường chính chính là công chúa, điều Thủy Tiên bản khoản liền có vẻ dư thừa, bởi vì, một vòng đến phiên Mặc Kính Trúc phải tiến cung hắn đều công

khai đem lão bà buộc tại bên người cùng nhau mang đi. Hoàng thượng chẳng những không có mắt hứng, thậm chí còn vui vẻ ra mặt, còn ban cho Tử Nãi Dạ một tòa cung điện, nhân hạ lại bỏ chạy đến đó cùng Tử Nãi Dạ trò chuyện bồi đắp tình cảm cha con. Cho đến giờ phút này, bọn họ vẫn là lấy phụ thân, nữ nhi để gọi, không hề lấy phụ hoàng, hoàng nữ để xưng hô. Tháng hai năm sau, Hoàng thượng đột nhiên kêu Mặc Kính Trúc trở về núi Hoa Mai trước thời hạn, nói là có người muốn tìm hắn. Mang theo thê tử về tới núi Hoa Mai, Mặc Kính Trúc mới phát hiện bốn sư huynh đệ muội cũng mang theo thê tử trượng phu tất cả đều đến đông đủ, nhưng không ai biết được tốt cùng là có chuyện gì xảy ra. Thẳng đến khi một đôi nam nữ vô thanh vô tức xuất hiện ở trước mặt bọn họ, Mặc Kính Trúc, Cung Chấn Vũ, Cơ Hương Ngưng cùng Thủy Tiên mới kinh hô lên, rồi quỳ xuống “Sư phụ, sư mẫu!” “Cha, nương!” “Sư phụ, sư trượng!” Mà Tử Nãi Dạ, Nhạc Nhạc, Nhiều Dật Phong cùng Dương Nhạ Nho đều ghen hòng nhìn trần trời. “Không phải chứ! Bọn họ chính là nhạc phụ nhạc mẫu?” Nhiều Dật Phong bất khả tư nghị lắm lắm. “Như thế nào... Một chút cũng không thay đổi?” Dương Nhạ Nho vẻ mặt hoang mang. “Gạt người!” Nhạc Nhạc tru miệng: “Theo với chúng ta chỉ hơn kém vài tuổi thôi!” Tử Nãi Dạ ghen mắt nửa ngày, đột nhiên vỗ tay hét lên. “Ta đã biết!” Mọi người nhất tề quay đầu. “Biết cái gì?” “Bọn họ thành tiên!” “...” Sang sáng tiếng cười to nhất thời tràn ngập cả tòa Mai Hương trên Núi Hoa Mai, dù bầu trời vẫn xám xịt, gió lạnh vẫn từng trận xốt xa bụi ngùi, nhưng tình thân, tình yêu, tình bạn vẫn khiến lòng người ấm áp. Dạy con người ta đem trái tim đến gần nhau hơn. Nhiều năm về sau, trên núi Hoa Mai cảnh vật vẫn như trước, mặc dù cảnh còn người mất xong đoạn truyền kỳ vẫn còn được lưu truyền mãi. Đoạn truyền kỳ về Tử đại cầm vệ! HẾT

Bạn đang đọc truyện *Án Nhân, Thỉnh Chỉ Giáo Nhiều Hơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.